

ВІЙНА ГРІЛЛО

Кевін Ворік Фіцджеральд

* * * * *

ВІЙНА ГРІЛЛО

Близько 81 000 слів

Авторське право © 2018, Кевін Ворік Фіцджеральд

* * * * *

ВІЙНА ГРІЛЛО

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Уорренова голова відскочила від подушки, коли він почув, як скрипить дошка, бо він добре знав цей писк. Це було на п'ятій сходинці, що веде нагору до його спальні з переднього коридору. Оскільки в нього не було домашніх тварин, він інстинктивно зрозумів, що цими сходами має підніматися людина. І була лише одна причина, щоб хтось піднімався його сходами в цей час ночі.

Він просунув руку між матрацом і стіною, схопив пістолет «Глок», скинув ковдру й піднявся з ліжка. Він знайшов хвилину, щоб засунути обидві подушки під ковдру, щоб виглядало, ніби він усе ще там спить, а потім підліз, притулився спиною до кутка в дальній частині спальні й чекав.

Йому не довелося довго чекати.

Двері спальні були вже прочинені, і він спостерігав, як вони повільно й безшумно відчинилися трохи далі. У відображенні дзеркала на комоді біля ліжка Воррен побачив три темні людські фігури в коридорі. Вони, як він знав, не могли побачити його в кутку, де він ховався, через суцільну темряву в кімнаті.

Один із чоловіків переступив поріг, але з точки зору Воррена залишився за дверима й почав стріляти з револьвера з глушником у масу під ковдрами. Двоє інших наслідували їхній приклад. Кулі пройшли крізь чохла, подушки, матрац і пружинний ящик і врзалися в підлогу.

Воррен знав, що минуло лише кілька хвилин, перш ніж вони зрозуміють, що він не в своєму ліжку. Він оцінив відстань, вийшов у центр кімнати і вистрілив у двері з пістолета. У маленькій кімнаті вибух пролунав як удар грому. Першому куля влучила в шию, ледь не відірвала йому голову, і він упав, як мішок із мокрою кукурудзою.

Двоє інших припинили стрілянину й зіщулилися.

Воррен не мав шансу вистрілити крізь стіну, тому що він не знав, де були шпильки чи дроти, які могли б відхилити його удар, тому він повільно перемістився трохи ліворуч і ближче до комода.

Не знаючи планування кімнати, другий чоловік побачив у дзеркалі постать Воррена й вистрілив, розбивши скло, яке з дзвінком впало на підлогу.

Уоррен тричі швидко вистрілив у двері, щоразу пускаючи кулі на вісім дюймів праворуч. Третій постріл вдарив другого чоловіка в груди, і він упав на спину з кряком.

Тоді Воррен помчав праворуч і присів біля стіни, коли третій чоловік зробив п'ять швидких пострілів у двері, останній з яких зламав двері на дві частини вздовж, і половина їх впала на підлогу.

Воррен сидів навпочіпки, знаючи, що може або вистрелити в третього чоловіка, якщо зайде в кімнату, або почути його, якщо він обернеться і втече.

Він розвернувся і побіг. Воррен почув, як його кроки прокотилися по коридору й почали спускатися парадними сходами.

Воррен скочив на ноги, кинувся з кімнати, але замість того, щоб піти за чоловіком передніми сходами, повернув ліворуч і помчав униз задніми сходами біля кухні. Коли він прибув на перший поверх, він зазирнув за ріг у вітальню і побачив третього чоловіка, що біжить до входних дверей з дальнього боку квартири.

Воррен вийшов і вистрілив. Куля прибила третього чоловіка прямо в спину і з глухим ударом відкинула його на вхідні двері. Він зісковзнув на килим із ударом.

Уоррен думав прокрастися надвір, щоб перевірити, чи є у цих людей підтримка, чи машина готова вивезти їх, коли вони покінчать з ним, але відмовився. Очевидно, це був професійний удар. І професіонали знали, що влучні удари можуть піти не так, спланували таку можливість і залишили людину або трьох на вулиці на випадок, якщо ціль виживе та буде досить нерозумним, щоб спробувати залишити місце події з будь-якої причини.

Він вирішив перестрахуватися і дозволити місцевим поліцейським перевірити наявність підкріплення.

Замість цього він зателефонував до найближчої штаб-квартири дорожньо-транспортної служби штату Вірджинія, щоб повідомити про злочин, оскільки він жив на іншому березі річки від округу Колумбія в інкорпорованому районі. Тоді він зателефонував до кабінету свого боса, знаючи, що ймовірність того, що Джеррі був там, як завжди, була там.

Він був.

Джонні Савіні сидів за кермом синього Cadillac Seville з наполовину опущеним водійським вікном і потягував теплу каву. Він був припаркований через дорогу за двома дверима від квартири інспектора Воррена. Навпроти його колін лежав карабін Remington Model 7400 30-06 з інфрачервоним прицілом і дев'ятидюймовим глушником.

У цю пору ранку було холодно, як третя синиця відьми, але Савіні це не заперечувало. Його гордість зігрівала його. Він пишався тим, що великий бос особисто дав йому це доручення, і це був перший раз, коли великий бос поговорив з ним напругу за дванадцять років, які Савіні працював на нього. Це означало, що великий бос особисто спостерігав за ходом виконання цього доручення, і його успіх лише наблизив би його до довіреного внутрішнього кола великого боса, а це означало б славу, гроші та багато жінок.

Савіні мав слабкість до слави та грошей, і він мав особливу прихильність до жінок. Тож він доручив своїм найкращим хлопцям виконувати бажання великого боса, і вони ще ніколи його не підводили.

Він знову глянув на вхідні двері Воррена, як постійно робив це протягом останніх тридцяти хвилин. «Це не повинно бути надто довго», — подумав він. Дві кулі в мозок і ця неприємність Уоррена-маршала залишаться в історії, а слава, гроші та жінки покотяться до нього.

О, як Савіні любив дам.

Він перевіряв задній огляд і обидва бічні дзеркала, а потім знову глянув на вхідні двері — чомусь вони були пофарбовані в темно-червоний колір — очікуючи, що його хлопці вийдуть щомиті.

Що їх затягнуло? Так, вони мали бути непомітними, але це тривало всю ніч. Він зробив ще один ковток кави і подумав, що вона стала занадто холодною, щоб пити, коли почув постріл.

Постріл?

Пострілу бути не повинно!

Він знав, що щось пішло дуже не так.

Після короткої паузи він почув ще три швидкі постріли. Була довга пауза, а потім він почув ще один постріл, і його охопило відчуття, що його хлопці, можливо, провалили це доручення, і що Уоррен Маршал міг вижити. І якщо Воррен Маршал виживе цієї ночі, великий бос буде розлючений. Це означало, що тепер він міг забути про славу, гроші та жінок. Він просто сподівався вибратися з цієї халепи з головою на плечах.

Хіба що . . .

Він взяв «Ремінгтон» на плечі, подивився в приціл і націлив його на вхідні двері Воррена, а потім провів ним по кожному видимому вікну, сподіваючись, що ця сука покаже хоча б одну волосину на своїй дупі. Він ненадовго подумав піти туди й закінчити роботу сам, але вирішив цього не робити. Якщо його хлопці не змогли підкрастися й убити сплячого маршала, то який у нього був шанс увірватися й схопити його, якщо той був прокинувся й божевільний.

Жодного.

І мідяки вже точно були в дорозі.

Але він не міг просто так відмовитися від цього доручення. . .

. . . Або настав час витягнути вилку? Він знав, що завжди був час відмовитися від доручення, коли щось пішло не так, але він ніколи раніше не був у такій ситуації. Кожен удар, який він коли-небудь контролював, пішов як по маслу.

Він почув здалеку сирени, які ставали все голоснішими, і вирішив. . .

Немає! Він не був готовий покинути своїх людей, поки що, поки ще був шанс, що один або кілька з них зможуть вибратися. Він почекав би ще хвилину-дві.

Протягом наступних двох хвилин сирени стали голоснішими, поки вони не підійшли за милю, тож Савіні закрутив Caddy, повільно поїхав вулицею та повернув ліворуч. Поки він обігнув квартал і промчав вулицею Воррена Маршала й знову повз його квартиру, перед будинком Воррена було припарковано три автівки Державного міліціонера, шість копійців мчали вгору по сходах і всередину вхідних дверей.

Савіні пропливав повз квартиру Воррена, бурмочучи: «Наступного разу буде, мій милий хлопчику. Ти просто чекай».

Дюжина поліцейських і дві повні групи судмедекспертів тупцювали по всій квартирі Воррена, коли Джеральд О'Меллі переступив через труп біля вхідних дверей і зайшов.

О'Меллі був начальником відділу таємних операцій, маршалів США, міністерства юстиції, а також наймудрішою та найтурботливішою людиною, яку коли-небудь знав Воррен, і найкращим босом, якого тільки міг мати маршал. Двоє чоловіків утворили тісний особистий зв'язок протягом багатьох років, і О'Меллі вважав Воррена сином, якого ніколи не мав, а Уоррен вважав О'Меллі батьком, якого ніколи не мав.

О'Меллі був шість футів п'ять і чималий живіт; за останні кілька років його волосся зовсім посріблилося. Він ніколи не підстригав волосся, що рясно росло з його ніздрів і вух.

Джо Баллард слідував за О'Меллі. Баллард був невисоким, завзятим хлопцем, міцними м'язами, сильним, як бик, особливо для свого розміру, і надзвичайно небезпечним хлопцем. Він був колишнім морським піхотинцем і до біса пишався цим, доповненим татуюванням бульдога на правому передпліччі.

Слідом за ним прийшли Стівенс, Карр, Мелвін і Дюрант, які склали команду Балларда. Воррен лише двічі працював із Баллардом і його людьми в минулому й не знав імен інших чотирьох чоловіків. Вони були м'язи: добре озброєні, добре навчені та хороші люди, щоб мати їх у крайньому випадку.

Уоррен сидів на дивані у вітальні й дивився, як вони ввійшли й підійшли до нього.

"З вами все гаразд?" — запитав О'Меллі.

Воррен стиснув губи й кивнув. Він глянув на труп, що лежав біля вхідних дверей, потім на свого боса. «Нагорі є ще двоє обличчям вниз, скривавлені всюди».

«Професійний хіт?» — спитав Карр.

«Я в цьому впевнений», — сказав Воррен.

«Кого ти останнім часом розлютив?» — сказав Стівенс.

«Якби ми не знали», — додав Дюрант.

«Якщо ви маєте рацію щодо всього цього, — сказав О'Меллі, — тоді нам краще спланувати це відповідно. Уоррене, ти зараз під вартою. Упакуйте деякі речі. Ви не можете повернутися сюди, доки ми не розберемо цю ситуацію».

Почало світати, коли маршали вивели Воррена з передніх дверей і доріжкою в щільному строю.

Джонні Савіні припаркував свій Кедді за чотири квартали, пройшов через численні двори й зайняв позицію за живоплотом у чиємусь передньому дворі, де він мав хороше поле вогню на фасаді квартири Воррена. Він припустив, що він був приблизно за двісті ярдів, і на безпечній відстані для свого 30-06.

Коли він побачив, що шість чоловіків вийшли з квартири, він поклав на плече «Ремінгтон» і подивився в оптичний приціл, намагаючись вловити Воррена Маршала, якщо Воррен був серед них. Але вони були тісною групою, з трьома чоловіками по один бік і двоє по інший бік людини посередині, яку він не міг чітко бачити або взагалі не бачив насправді. Якийсь великий чоловік, старий хлопець, повністю заблокував чоловіка посередині. Він ненадовго подумав про те, щоб убити великого чоловіка, а потім, можливо, йому вдасться влучити в кульку хлопця в центрі.

Але що, якби той хлопець посередині був не Воррен? — запитав себе Савіні.

Він не хотів померти, вбиваючи не ту людину, тому міг лише спостерігати, як вони сіли в дві машини й поїхали.

Маршали заїхали в округ Колумбія і, показавши свої бейджики охороні, припаркувались у підземному парку під головною будівлею юстиції за адресою 950 Pennsylvania Avenue, NW, і піднялися на ліфті на четвертий поверх. Воррен пішов за О'Меллі по коридору до свого кабінету. Доріс, його секретарка, чие райдужне блакитне волосся з кожним роком ставало все синішим і синішим, усміхалася, коли вони проходили повз неї та входили до внутрішнього кабінету, а Баллард, Стівенс, Карр, Дюрант і Мелвін йшли прямо за ними.

Стів і Сем Секор, Чарльз Берк і Піт Мангейм, четверо колег-маршалів і друзів Уоррена, вже були там і стояли, коли вони увійшли. Навколо потиснули один одному руки.

Ще один чоловік, якого Воррен не впізнав, сидів на дивані біля стіни.

Стів і Сем Секор були однойцевими близнюками. Ідентичні в усіх відношеннях. Вони не тільки виглядали, діяли та звучали однаково, вони володіли духовним і кінетичним зв'язком, який дозволяв їм розумово спілкуватися елементарними способами на відстані, де вони не могли бачити чи чути одне одного. Уоррен та інші наближені до них інколи просто лякалися їхніми здібностями.

Чарльз Берк був дикою людиною. У свої п'ять футів шість він важив скромні один п'ятдесят п'ять, і всі це були м'язи. Він мав швидкий розум і ще більш запальний характер. Він мав пряме чорне густе волосся, і він любив голосно сміятися над чимось смішним і гарчати, коли був божевільним. Він був відомий тим, що наносив удари з найменшого приводу, і сумно відомий тим, що взявся за нокдаун, затяжну бійку зі злочинцем і фактично вирвав іншому чоловікові горло зубами. Ніхто з тих, хто його знав, не хотів з ним зв'язуватися чи навіть хоч трохи розлютити.

Піт Мангейм був повною протилежністю Берку. Він був високий, рудий, стрункий, лагідний і ніколи в житті не бився. Він ніколи не носив пістолета, тому що боявся вистрелити собі в ногу. Піт був мислителем, планувальником, дослідником і хорошим.

Уоррен знав, що до двадцяти п'яти років Мангейм здобув два докторські ступені — один із математики, а інший — із фізики. Коли він прийняв посаду викладача в Каліфорнійському технологічному інституті, його запитали: «Ви математик чи астроном», і він відповів: «Я не знаю», тому що як тільки ви досягнете такого високого рівня в математиці та фізиці, вони змішуються разом і Ви можете пояснити космос за допомогою цифр.

Як викладач він був дуже втрачений, тому що під час своїх лекцій він продовжував звертатися до незрозумілих дотичних, які не мали нічого спільного з класом, який викладається, що було на світлові роки вище розуміння студентів. Тоді Джастіс найняв його, тому що він міг застосувати математичні принципи до будь-якої ситуації.

Уоррен почувався щасливішим, коли він був поруч.

Усі сиділи, окрім Балларда та його людей, які стояли позаду них, з твердими щелепами й випроставшись, однією рукою тримаючи іншу за спиною.

— Отже, ти думаєш, що це був Грілло? — запитав О'Меллі.

— Без сумніву, — сказав Уоррен.

«Що саме ти хочеш? Хто тобі потрібен?» — запитав його О'Меллі.

«Я хочу повного електронного проникнення в будинок, бізнес і справи Грілло».

«Ось що. Як тепер?» — запитав О'Меллі.

«Я хочу своїх чарівників». Кожен чоловік у тій кімнаті знав, що термін «чарівник» — це вираз, який використовується в розвідувальному співтоваристві США для опису команд агентів ФБР і ЦРУ, які спеціалізуються на новітньому та найдосконалішому обладнанні та техніці для спостереження та збору інформації. Їхній досвід настільки далекий від досвіду більшості людей, включаючи Уоррена та його команду маршалів, що вони, здається, творять магію. «Я хочу, щоб Роберт Фолвелл і його люди вставили йому в дупу мікроскоп».

"Будь-що інше?" — запитав О'Меллі.

«Я хочу, щоб на нього було все, що є у ФБР, податкової служби та поліції Нью-Йорка».

«До речі про це». О'Меллі показав чоловікові, що сидів на дивані. «Це, панове, спеціальний агент Даг Лайт з ФБР».

Лайт підвівся й підійшов поруч із О'Меллі. Лайту було близько сорока з невеликою сивиною на скронях. Він був одягнений у мішкуватий пожмаканий костюм і коричневі лофери. «Ми забезпечили безпеку 1-го рівня в головному будинку Грілло та на його території з тих пір, як ви вчора попросили про це, інспекторе», — сказав Лайт. «Якщо він був у своєму будинку, коли ви вийшли звідти, значить, він усе ще там».

«Він був, — сказав Уоррен. «Я знищу його, якщо це буде останнє, що я роблю. І якщо я зможу довести, що він уклав на мене цей контракт, я це зроблю. . .» Він залишив цю думку невисловленою. «Я розумію, що Грілло є головним імпортером героїну для всіх США. Це правда, спецагенте Лайт? Ви б знали?»

«Насправді, — сказав Лайт, — я б знав. Я одинадцять років працював на вулицях міста під прикриттям, перш ніж мене завербували в Бюро. Грілло — це героїн, хоча ми ніколи не могли нічого приписати йому особисто».

«Тоді ви можете бути для мене неоціненною допомогою». Уоррен подивився на О'Меллі. «Я хочу, щоб він був у моїй команді під час цього розслідування».

«Я зателефоную, щоб його закріпили за вами», — сказав О'Меллі.

Роберт Фолвел перевернувся, коли біля його ліжка задзвонив телефон. Він підняв слухавку і приклав її до вуха. «Привіт», — сказав він мишачим шепотом.

"Містер. Фолвелл?"

Це був Сіммонс. Фолвелл зрозумів по голосу.

"Хто ще?"

"Містер. Фолвелл, мене попросили повідомити вам, що вам і вашій команді призначено справу».

"Для кого?"

«Все, що я знаю, це те, що хтось запитав вас по імені, і він збирається зателефонувати вам додому через хвилину, щоб повідомити подробиці».

«Хтось?»

"Так, сер. Його ім'я, дайте мені подивитися, воно в мене десь тут є. . . ."

Фолвелл чув шурхіт паперів.

«Ось, — сказав Сіммонс. — Інспектор Уоррен із Служби маршала запросив вас і незабаром вам подзвонить».

Інспектор Воррен! Фолвелл раптом схвилювався. Так, свого часу він працював на деяких дурних ідіотів, але інспектор Воррен був одним із небагатьох винятків. І так, Уоррен мав свої недоліки; він міг бути владним, суворим, злим і байдужим, але він був геніальним.

Фолвелл вважав Уоррена спорідненою душею та рівною людиною, і це була честь, якою він нікому іншому не віддавав.

Телефон Фолвелла пролунав звуковий сигнал, що вказувало на те, що він мав ще один дзвінок.

— Дякую, Сіммонсе, — сказав Фолвелл. — Здається, зараз мені дзвонить інспектор Воррен. Він натиснув на трубку й відпустив її. «Привіт, інспектор Уоррен».

«Доброго ранку, Роберте. У мене є товста, соковита справа, яка потребує твоїх особливих талантів. Ви б хотіли подати мені руку?»

Роберт не міг згадати, коли востаннє хтось справді просив його про допомогу. Усе, що вони робили, це говорили йому, чого хотіли.

"Розраховувати на мене."

«Будь ласка, приходьте до головної будівлі юстиції за адресою Пеннс, 950...»

«Я знаю, де це».

«Брати Секор зустрінуть вас у головному вестибюлі та проведуть нагору».

«Я буду там через сорок хвилин».

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Уоррен сидів у кабінеті О'Меллі та розмовляв зі своїм босом, коли двері відчинилися, і брати провели Фолвелла всередину. Воррен пройшов через офіс і привітав Фолвелла міцним рукоштовканням. «Ласкаво просимо, Роберте, і дякую, що прийшов. Будь ласка, сідайте."

Роберт Фолвелл був на два дюйми понад п'ять футів. У нього була велика голова, горщик і ноги, як ласти. Коли він ходив, його коліна збивалися разом, і здавалося, що волосся у нього чотири різні кольори. Він змінювався від чисто білого ззаду, до іржаво-червоного з боків, до коричневого зверху, до чорного спереду — жодне з них не померло. У нього в роті було більше місця, ніж зубів, але Воррену було байдуже.

Фолвелл був чистим генієм. Він міг взяти найскладніше електронне обладнання і змусити його співати. Він міг зламати будь-який комп'ютер, зчитувати будь-який спосіб зв'язку та електронним шляхом стежити за будь-якою людиною на будь-якій відстані. Фолвелл був неоціненним у критичній справі, і Уоррену він точно знадобиться знову на цьому завданні.

Коли обидва чоловіки сіли, Воррен передав Фолвеллу папку завтовшки два дюйми.

«Ось досьє ФБР про Джорджа «Подрібновача» Грілло. Його справжнє ім'я, як виявилось, Анджело Франко Грілло. Як би він себе не називав, ми розберемо його по кістках. Цього разу у нас є інша команда, яка досліджує Грілло, тому я хочу, щоб ви прикрили його власність, прочитали всі способи зв'язку та переконалися, що він не піде без нашого відома».

Очі Фолвелла дивилися вдалину. «Чи не бажаєте ви, щоб якийсь захист супроводжував вас у Нью-Йорк», — запитав його Уоррен.

Здавалося, Фолвелл не почув його, дивлячись у простір.

Уоррен відкрив рота, щоб повторити, коли Фолвелл сказав: «Так, будь ласка».
«Я віддам Берка у ваше розпорядження».

Потім, не кажучи жодного слова, Фолвелл підвівся, вийшов з будівлі, поїхав додому і двічі прочитав файл Грілло. Потім він зателефонував своїй команді чарівників і попросив їх зустрітися з ним в кімнаті операцій на третьому підвалі будівлі Гувера.

Джонні Савіні сидів на краю ліжка в номері дешевого готелю, дивлячись на свій мобільний телефон, що лежав на столі. Після кількох спроб його ліва рука нарешті захопилася за телефон і перевернула його. Його правий палець стояв непорушно над кнопками протягом багатьох довгих секунд, поки він намагався набратися нервів. Безсумнівно, це буде найважчий виклик, який він коли-небудь робив.

Але принаймні йому довелося подзвонити, щоб повідомити про свою невдачу. У всякому разі, це була певна втіха. Йому суворо заборонили приходити на садибу, оскільки він не міг дозволити собі встановити зв'язок між собою та родиною ні за яких обставин, окрім користування мобільним телефоном.

Він повільно набрав п'ятнадцять цифр і приклав трубку до вуха. Він почув уже звичну серію клацань і звукових сигналів, коли виклик фільтрувався через усі різні точки обробки. Нарешті він почув бурхливе: «Так?»

Савіні впізнав голос Данни. «Еліо, це Джонні. Скажіть Кандіотті, що план А пішов не так».

«Не так? Що, в біса, це означає?»

Савіні пихнув у трубку. «Це означає, що цього не сталося. Ви це розумієте?» Він хотів викласти це ідіоту, але отримав суворий наказ не обговорювати нічого докладно. Це була лінія без охорони, яку могли перехопити АНБ або ФБР у різних точках лінії.

«Передайте Кандіотті, що я пішов за ним до його офісу», — сказав Савіні.

«Так, я йому скажу. Ти залишайся на місці, якщо він захоче з тобою поговорити».

«Так», — сказав Савіні й роз'єднав дзвінок.

Фолвелл сидів у ніші в операційній на третьому підвалі під будівлею Гувера, збираючись з думками. Кімната операцій займала майже цілий акр найскладнішого електронного обладнання, яке коли-небудь вигадувала людина. З цієї кімнати Фолвелл міг спілкуватися фактично з ким завгодно, перехоплювати будь-який спосіб домашнього електронного спілкування та таємно відслідковувати будь-що або будь-кого. Тільки Агентство національної безпеки (АНБ) мало більш потужне обладнання.

Будучи начальником секції, Фолвелл мав у своєму розпорядженні два супутники, один геостаціонарний і один орбітальний. Він запрограмував геостаціонарний супутник так, щоб він зосереджувався на будинку та території Грілло, а потім переміщав орбітальний апарат прямо над будинком Грілло щоразу.

Геостаціонарний супутник міг перехоплювати повідомлення, що передавалися й отримувалися від супутникової антени на даху — була одна — і кожного активованого мобільного телефону — їх було шість — і підтримував гарний оптичний огляд усієї території як при природному освітленні, так і інфрачервоний. Він був запрограмований на належне перемикання вперед і назад на світанку та в сутінках.

Орбітальний апарат можна було наблизити до будь-якої області, незалежно від того, наскільки вона маленька, і побачити речі поза полем зору іншого, коли він обертався високо над територією. Це була ефективна комбінація.

Коли це було зроблено, Фолвелл відвіз свою команду, що складалася з семи осіб, на літаку компанії до Нью-Йорка, щоб знайти стаціонарні лінії зв'язку до дому Грілло. Стаціонарні телефони зазвичай з'являлися та виходили над землею від стовпів, що постачали власність електрикою та кабелем, будь то радіочастотний, оптичний чи будь-який інший. Їм, звичайно, було найлегше йти на компроміс.

Однак у багатьох будинках і на підприємствах комунікаційна проводка була під землею. Без проблем. На лінії, куди він міг отримати доступ, періодично розташовувалися розподільні коробки для обслуговування.

Того ранку він виявив, що на території Грілло було вісім окремих стаціонарних телефонів. Чотири були призначені для різних стаціонарних телефонів, усі з різними номерами, два для факсів, а два були призначені для повного робочого часу для комп'ютерів, які весь час залишалися увімкненими.

чудово

Команда Фолвелла розділила чотири звичайні телефонні лінії та дві лінії факсу та приєднала до кожної з них «зчитувач». Зчитувач перехоплював і передавав усі вхідні та вихідні дані безпосередньо в один із комп'ютерів Роберта через власний спеціальний супутниковий вихід.

Вони з'єднали дві модемні лінії, призначені для комп'ютерів, і приєднали до кожної DSR, або «Dodger/Seeker/Reader». Кожен DSR містився в маленькій чорній коробці розміром приблизно дюйм

кубічний. Доджер містив програмну підпрограму, яка дозволяла йому проникати практично в усі існуючі програми брандмауера, навіть ті, які були індивідуально та спеціально модифіковані дуже розумними компаніями та окремими особами. Шукач дозволив Фолвеллу здійснювати пошук через цей комп'ютер і навіть входити в зони, захищені паролями. Зчитувач передав усі вибрані дані, що зберігаються на цьому комп'ютері, на комп'ютер Фолвелла через його висхідну лінію зв'язку.

Будь-які закодовані дані будуть миттєво декодовані однією з найпотужніших програм дешифрування, які коли-небудь були створені. Будь-який код, який ставить у глухий кут комп'ютер Фолвелла, буде відправлено до четвертого підвалу Гувера, де суперкомп'ютер Агентства зможе його пережувати. Усе, що комп'ютер Агентства не зміг розрахувати (що було рідко, але траплялося), він відносив це своєму другові Біллі Воллі, який працював на АНБ. Вони ще ніколи його не підводили.

Того дня вони також запровадили свою систему, яка таємно підривала та копіювала кожен постійну пошту через USPS. Тепер Роберт і його команда могли читати будь-яку форму зв'язку, що надходить і виходить із закладу.

Як додатковий захід, Фолвелл попросив своїх людей зламати центральні комп'ютери UPS, FedEx., двох найбільших служб доставки посилок, на випадок, якщо Грілло збирався отримати пакунок через них. Залишилося лише безліч інших, менших професійних служб доставки та особистих кур'єрів, яких вони не могли контролювати.

І нарешті, пізно ввечері того ж дня, Фолвелл і його команда розташували своє «хвильове» обладнання на достатній відстані, щоб він міг відбивати мікрохвилі від скла в кожному вікні будинку Грілло, яке виходило на вулицю, і підхоплювати будь-яку розмову в кімнаті, коли комп'ютер читав відображення. Це була хитра маленька установка, про існування якої мало хто знав.

Фолвелл любив працювати швидко. Він знав, що робив, і робив це ефективно. Але щоразу, коли він намагався отримати Берка, маршал Воррен призначив його, вийшовши з його жалюгідно повільного режиму, Берк бурчав, він гепнув, він пихкав.

Берк. Звичайно, типовий маршал, подумав Фолвелл. Тупий і дурний. Звичайний і невіглас. Душевний запор — роками він не думав про нього. Більш ніж два склади в будь-якому слові бентежили його. Не міг прийняти замовлення, якби від цього залежало його життя.

Який біль.

Одного разу, коли вони встановлювали мікрохвильове обладнання, Фолвелл сказав Берку: «Слухай, мені потрібно, щоб ти звернув увагу і зробив те, що я тобі скажу!» І він не був ввічливим щодо цього». А тепер візьміть це та йдіть за мною». Фолвелл показав на якесь обладнання.

«Дивись, маленький чоловіче», — посміхнувся Берк. «Я тут як захист, а не для того, щоб нести і нести. Хочеш, щоб його перенесли, тоді перенеси це сам». Берк склав руки на грудях і навмисне виглядав нудьгуючим.

Чоловічок? Фолвелл піднявся. «Поки ми виконуємо це завдання, за словами інспектора Воррена, я є вашим керівником. Ви зробите, як я скажу, або я візьму за мету переконатися, що ваше постійне досье відображає вашу відмову від співпраці».

Берк на мить виглядав збентеженим, надув груди, потім підійшов, узяв обладнання та поніс його, куди хотів Фолвелл.

Після того, як нарешті все було на місці, і кожна база була покрита, і все було питанням каталогізації та визначення пріоритетності кожної частини інформації, яку вони зібрали, Фолвелл і його команда поїхали до Федеральної будівлі в Нью-Йорку, де розташовувалася місцева штаб-квартира ФБР. Їхня операційна кімната складалася з більшої частини другого підвалу. Це було близько півакра складного електронного обладнання, розділеного на кабінети, дуже схожі на операційну кімнату Гувера в усіх відношеннях, тільки трохи менші.

Фолвеллу знадобилося кілька хвилин, щоб синхронізувати свій комп'ютер тут зі своїм комп'ютером у Вашингтоні. Йому одразу стало відомо, що закодоване повідомлення було передано на територію Грілло того ранку через супутникову антену.

Анджело Франко Грілло сильно затягнувся своєю величезною чорною сигарою, втягнув дим глибоко в легені й випустив непрозору хмару синього диму в повітря свого приватного кабінету в центрі свого головного будинку за межами Нью-Йорка — самого офіс, де Уоррен Маршал погрожував йому вчора. Він сів прямо й висипав попел у попільничку горили, яка стояла на його столі. Він відкашляв кульку мокротиння, нахилився й дозволив їй стікати з його рота на видовбану слонячу лапку біля свого столу, яку він використовував як смітник.

Стіни його приватного кабінету підтримували голову та шию практично всіх великих мисливських тварин у світі. Ціла шкура тигра разом із черепом лежала на підлозі. Кожен, хто заходив, знав, що по ньому не можна ходити.

Грілло був п'ять футів п'ять сто сорок фунтів. Він ніколи не дозволяв своїй сивій шевелюрі рости довжиною більше одного дюйма. Його очі світилися й палали жахливою злобою, якої всі його вороги і навіть більшість його друзів боялися більше, ніж самої смерті.

Двоє чоловіків сиділи в дерев'яному кріслі з прямою спинкою обличчям до його столу. Ліворуч Джорджіо Кандіотті, права рука Грілло. Незважаючи на те, що він мав шість футів два двісті сорок фунтів, Кандіотті не був надто значним. Він виглядав м'яким і м'яким. Він також виглядав досить дурним і повільним, але ні тим, ні іншим. Грілло значною мірою покладався на Кандіотті, щоб контролювати та маніпулювати своєю імперією та стежити за тим, щоб з кожним, хто став на заваді чи здійняв найменший галас, розправлялися найсуворіше. Грілло завжди був задоволений, коли віддавав справу в руки Кандіотті.

Кандіотті також був його мислителем і планувальником. І в нього це добре виходило.

Інший чоловік у сірому твидовому костюмі, який постійно ламав руки, наче весь час перебував у душевній агонії, був Бенето Орона, довірений адвокат Грілло.

«Можеш повторити це, Джорджіо», — прохрипів Грілло таким голосом, ніби його голосові зв'язки більшу частину життя піддавалися піщаним бурям.

— Джонні нещодавно зареєструвався, босе. Його хлопці заглушили удар».

— Когось із них забрали живим? Грілло вимовив слово «живий», наче це була найжахливіша думка, яку він тільки міг уявити.

«Джонні ні в якому разі не дозволив би щось подібне».

«Ми знаємо, де зараз Воррен Маршал?»

«Джонні вірить, що він сховався в будівлі суду».

Грілло втупився в простір і п'ятьма нігтями правої руки почухав дводенну щетину бороди на підборідді.

«Наскільки я розумію, банк зробив щотижневе комюніке з нами сьогодні вранці», — сказав Кандіотті.

Очі Грілло зупинилися на Кандіотті, і вони тліли, як кінчик його сигари.

"Ми не повинні недооцінювати наших ворогів", - сказав Кандіотті. «Зараз ми перебуваємо у стрілянині, і ми повинні припустити, що з цього моменту кожна форма зв'язку контролюється. Одна помилка — і це може стати різницею між життям і смертю».

Грілло махнув рукою, байдуже буркнув і сказав: «Подивимось, у який бік вони стрибнуть». Він знову затагнувся сигарою й видихнув дим. «Тоді ми знатимемо, як реагувати».

Фолвел подивився на закодоване повідомлення, передане на супутникову антену Грілло, і пропустив його через свій комп'ютер. Вийшли потокові колонки і колонки чисел. Він пропустив стовпці чисел через свій комп'ютер і вирішив, що вони не є кодом самі по собі. Це були просто стовпці чисел, і йому знадобилося б більше інформації, щоб зрозуміти, що вони означають.

Мертвий кінець.

Потім Фолвелл триангуляв, звідки надійшло повідомлення, і виявив, що воно надійшло з Банку Манхеттена. Навіщо Банку Манхеттена надсилати Грілло закодоване повідомлення? — запитав він себе.

Він сів за свій комп'ютер, подивився банк на своєму особистому аркуші, знайшов номер стаціонарної телефонної лінії банківського комп'ютера, набрав його, пройшов повз брандмауер, використовуючи свій протокол другого рівня, і почав нищпорити в головній системі банку. Він мав багато практики в таких справах і швидко знайшов потрібні розділи, а потім знайшов області, захищені паролями. З досвіду він знав, що найчастіше те, що він шукає, буде там.

Він зламував пароль за паролем, шукав слова для всіх трьох імен Грілло, поки не знайшов три файли, що стосувалися Анджело Франс Грілло. Він відкрив перший і почав його читати. Він дізнався, що Грілло володіє численними об'єктами нерухомості, в основному житловими та офісними будівлями в районі Нью-Йорка та його околицях, переважно в районі Квінс, використовуючи підставну корпорацію під назвою The Gringing Foundation.

Не надто захоплююче.

Він вийшов із цього файлу та збирався відкрити другий файл, коли його комп'ютер пролунав звуковий сигнал. Цей звуковий сигнал означав, що хтось знайшов його сліди всередині комп'ютера та намагається його відстежити. Він швидко вийшов з банківського комп'ютера, стер свій шлях, щоб вони більше не могли його відстежувати, і перевіряв, чи його ідентифікували.

Він не мав.

Але це було близько!

Це означало, що хтось дуже розумний вручну написав програму нового покоління для захисту комп'ютера від зловмисників.

Без проблем.

Він знову вторгся в комп'ютер банку, використовуючи свій протокол третього рівня, який він сам написав і яким ніколи не ділився з колегами, увійшов у другий файл, що містить інформацію про Грілло, і чекав, чи його виявлять. Коли він переконався, що ніхто не помітив його присутності, він почав читати його і дізнався, що Банк Манхеттена регулярно переказував великі суми грошей Грілло в Банк Скенектаді, де Грілло мав численні рахунки.

Цікаво. Він би зламав його основний каркас, як тільки міг.

Він також дізнався, що Грілло володіє близько двадцяти п'ятсот акрів у верхньому штаті Нью-Йорк.

Він зламав третій файл і дізнався, що банки по всьому світу переводили величезні суми грошей на секретні рахунки Грілло в Bank of Manhattan. Він миттєво зрозумів, що таким чином Грілло міг відмивати свої гроші, і що знадобиться деякий час, щоб зрозуміти таку кількість інформації.

Він ще раз перевіряв, чи його впізнали, і виявив, що ні, і скопіював усі три файли на свій жорсткий диск.

Тоді Фолвелл дізнався, що банк щойно отримав передачу, яка була автоматично збережена в інший файл, захищений паролем. Зацікавившись, Фолвелл зайшов у файл і дізнався, що Банк Джорджтауна на Кайманових островах передав квитанцію якомусь Джону Майклу Босшардту на п'ять мільйонів доларів, які були перераховані йому з Банку Манхеттена кілька хвилин тому.

На випадок, якщо подібні речі були широко поширені, Фолвелл увійшов до комп'ютера банку Джорджтауна, досить легко знайшов захищені паролем файли та запустив пошук за словом Анджело Франко Грілло. Один файл містив інформацію про те, що Грілло мав там рахунок, на якому було навіть двадцять мільйонів доларів. Обліковий запис був трирічний, і з дня його відкриття не було активності. Там також говорилося, що Грілло володів великим будинком у 20 милях на захід від Джорджтауна, прямо на березі океану, і двома складами, одним у Провіденсі, Род-Айленд, і одним у Квінсі. Обоє були на воді.

Він завантажив ці файли на свій жорсткий диск і вийшов із комп'ютера, задоволений тим, що його не виявили. Він роздрукував усі чотири файли й провів решту ночі, копаючись у комп'ютері Банку Скенектаді, потім зіставляючи всю отриману інформацію.

Анджело Франко Грілло сидів за столом у своєму кабінеті, пихкав довгою чорною сигарою та видихав у повітря клуби блакитного диму, коли зайшов Кандіотті.

«Вибачте, бос. Є хвилина?»

Грілло помахав йому до крісла.

Кандіотті сидів і дивився серйозно. «Це те, чого я й боявся, бос».

"Ой?"

«Хтось прослизнув повз брандмауер комп'ютера в Bank of Manhattan і знайшов файл, що містить інформацію про вас».

Грілло напружився й витріщився на Кандіотті. "О так?"

«Так. Треба припустити, що якийсь справжній розумник перехопив передачу з банку і спробував з'ясувати ваші до них стосунки. Потім, коли наші люди виявили його присутність, він так вислизнув». Кандіотті клацнув пальцями. «Тож він, мабуть, мав програму захисту від виявлення, підключену до його програми проникнення. Справжній профі».

«Що вони дізналися?»

"Не багато. Нічого, що може нам зашкодити. І я вірю, що ми можемо використати той факт, що ми знаємо те, що знають вони, але вони не знають, що ми це знаємо».

«Розмовляй англійською, до біса».

«Я вірю, що ми можемо використати це на нашу користь».

"Так краще."

«Якщо вони перехопили нашу щотижневу кодовану передачу від банку, ми повинні продовжувати ці передачі з тим самим кодом щотижня, інакше вони дізнаються, що ми знаємо, що вони стежать за нами», — додав Кандіотті.

«Переконайтеся в цьому».

«Правильно. Тепер, окрім того, що ми вже маємо, я розробив кілька інших ідей».

"О так? Давайте почуємо їх».

ГЛАВА ТРЕТЯ

О п'ятій ранку наступного ранку Уоррена та його найближче оточення було вивезено з Будинку правосуддя та доставлено до Нью-Йорка на літаку компанії. Потім під посиленою охороною їх відвезли до Федеральної будівлі за адресою 26 Federal Plaza, яка є офісом ФБР у Нью-Йорку.

Внизу, на четвертому підвальному поверсі, є два десятки невеликих квартир

Федеральна будівля та О'Меллі подбали про те, щоб Уоррен і його люди були розміщені там на час виконання цього завдання. Кожна квартира мала невелику вітальню та спальню з ванною кімнатою. Уоррену це було досить зручно.

Протягом усього цього випадку він їв в одному з численних кафетеріїв по всій будівлі та позичав книги зі скромної бібліотеки на головному поверсі. У першому підвалі був тренажерний зал з великим вибором вільних ваг, обладнання Nautilus, велотренажерів і бігових доріжок, де він проводив пару годин, коли міг.

Того ранку Уоррен виспався шість годин, а потім зустрівся зі своїм найближчим оточенням, яке складалося з братів, Берка, Мангейма, Фолвелла та Лайта як зв'язківця з ФБР, який щоденно контактував із поліцією Нью-Йорка, яка допомагала стежити за місцевим бізнесом і відомими партнерами Грілло.

Баллард, Стівенс, Карр, Дюрант і Мелвін також були там, але вони були лише захистом. Їм дозволялося додавати до обговорення все, що їм заманеться, але Уоррен не мав їх поруч із їхніми мізками чи думками. Вони були там, щоб стерегти його спину та піклуватися про будь-які «липкі» справи. Також за столом сиділи двоє чоловіків, яких Уоррен не впізнав.

Коли всі сіли й були готові, почався Мангейм. «Панове. Протягом останніх дванадцяти годин ми з моїми співробітниками спільно з ФБР, податковою службою та поліцією Нью-Йорка ретельно досліджували Анджело Франко Грілло, псевдонім Джордж Грілло, псевдонім Грайндер, його велику родину, партнерів, підприємства, власність і холдинги. Наші висновки знаходяться в папці перед вами».

Перед кожним на столі лежала папка товщиною в дюйм. Стів відкрив свій і швидко переглянув його.

«Інспектор Уоррен попросив мене сьогодні усно повідомити вам основні моменти». Мангейм прочистив горло й продовжив. «Офіційний прибутковий бізнес Грілло не є складним чи секретним. Він володіє флотом із сімнадцяти вантажних суден різного розміру та транспортує різноманітні товари, переважно американську пшеницю та кукурудзу, у різні точки світу, переважно до Японії та Кореї. Потім він імпортує різноманітні товари, переважно споживчу електроніку, наприклад телевізори, приймачі, динаміки, програвачі DVD, VHS та CD тощо.

«У нього також є внутрішній бізнес з вантажних перевезень, який складається із сотень вантажівок, які перетинають країну, перевозючи різноманітні товари в усі суміжні штати. Донедавна вони займалися перевезенням хресту, а тепер розгалужилися на легальні вантажі.

«Він також володіє CallComm, компанією стільникового зв'язку, яка є сьомою за величиною в країні. Він володіє кількома ресторанами, включаючи Panda's, величезний ресторан у селі, а також численні склади, офісні будівлі та багатоквартирні будинки, як великі, так і малі, у Нью-Йорку та його околицях.

«Він повідомляє про річний дохід у шість цілих сім мільйонів доларів, отриманих від цієї діяльності».

Мангейм обвів поглядом кожного чоловіка й усміхнувся. «Звичайно, його реальний дохід у багато разів перевищує. Ми просіяли багато верств фіктивних корпорацій і численні паперові сліди, створені юристами, довжиною в милю. Більшість із них були тупикові, наче він хотів замулити воду.

«За даними ФБР і поліції Нью-Йорка, Грілло також є найбільшим імпортером і дилером героїну в країні. Він імпортує стовідсотково чистий героїн з Мексики, по суші, але не в жодному з пунктів в'їзду в цю країну. Потім він наступає на нього в безлічі різних місць, які постійно руйнуються та закриваються, тож він переносить свою операцію кудись в інше місце та продовжує, наче нічого не сталося. Заарештовані мають чисті записи, а деякі проводять у в'язниці невеликий час. Більшість платить скромний штраф і йде звідти через своє першокласне юридичне представництво».

Мангейм підняв вказівний палець, щоб підкреслити свою наступну думку. «Ніколи ніхто з них не говорив. Грілло ніколи не був безпосередньо причетним до операції. Невмируща лояльність його співробітників, здається, його особливість».

Мангейм зітхнув. «Це основні моменти того, що ми розкрили на даний момент. «Ми продовжимо копати, звичайно».

— Дякую, Піте, — сказав Воррен.

Фолвелл прочистив горло й підняв руку, тримаючи лікоть на столі.

Уоррен повернувся до руху. — Є щось для нас, Роберте?

"Так. Я ініціював повне електронне вторгнення на територію Грілло на Пойнті. Поки що я стикався з безглуздими дрібницями, за винятком двох цікавих подій. Вчора рано вранці Банк Манхеттена надіслав зашифроване повідомлення до резиденції Грілло. Я негайно його розшифрував і знайшов числа, багато стовпців чисел. Безглузді для тих, хто не має базових знань про те, про що вони можуть іти.

«Тоді я зламав центральний комп'ютер Bank of Manhattan. Я знайшов файл зі списком майна, придбаного Грілло через фіктивну корпорацію під назвою Gringing Foundation. Вони, мабуть, дуже серйозно ставляться до безпеки, тому що хтось виявив мене, поки я був там. Я повернувся назад і знову увійшов, використовуючи те, що я називаю «глибшим протоколом», і цього разу вони мене не помітили. Вони не знають, що я відкрив...

"Вибачте. Дайте визначення «глибшому протоколу», — сказав Воррен.

«Існує багато різних рівнів і складності брандмауера та заходів безпеки. У мене є чотири різні рівні складних програм — протоколів, як я їх називаю, — щоб прорвати ці брандмауери й отримати доступ до будь-якої інформації, яку я хочу.

«Мого протоколу першого рівня зазвичай достатньо, щоб зламати будь-який персональний комп'ютер і більшість малих підприємств. Мій протокол другого рівня зазвичай проходить через програми безпеки великих компаній. Це те, що я використав на Банку Манхеттена вперше. І коли я знову увійшов, використовуючи свій третій протокол, вони цього не знали».

«А як щодо вашого четвертого протоколу?» — запитав Сем.

Хитра посмішка з'явилася, а потім розросла, поки не огорнула все обличчя Фолвелла. «Це щось особливе, що мені ще ніколи не було потрібно».

«Хто писав усі ці протоколи?» — запитав Берк.

Фолвелл виглядав ображеним. «Я, звичайно», — відповів він.

«Продовжуйте», — сказав Воррен Фолвеллу.

«Я дізнався, що Bank of Manhattan здійснює дуже великі операції з Bank of Schenectady. Я порився в центральному комп'ютері Банку Скенектаді і виявив кілька дуже цікавих речей. По-перше, Грілло через іншу підставну компанію під назвою The Front Basement Enterprises є її головним акціонером».

«Це означає, що Грілло фактично володіє цим банком, правда?» — запитав Мангейм.

«Правильно», — відповів Фолвелл. «Банк Скенектаді також здійснив дуже великі операції з грошима Грілло багатьом великим банкам по всьому світу, включаючи Багами, Бермуди, Францію, Німеччину та Швейцарію».

«Якщо я вас правильно зрозумів, — сказав Лайт, випроставшись у кріслі, — то ми, можливо, виявили підказку його операцій з відмивання грошей».

— Саме так, — сказав Фолвелл.

«За ці роки ми натрапили на кілька його схем відмивання грошей», — сказав Літл. «Здебільшого дрібні речі, але жодної з Bank of Manhattan або Bank of Schenectady».

Воррен звернувся до Малого. «Я хочу, щоб ви склали карту фінансів Грілло якомога точніше. Працюйте з Робертом і Пітом. Дізнайтеся, як він відмиває гроші, отримані від наркотиків. Давайте подивимося, чи не зможемо ми так розкритися. До біса, я не надто пишаюся тим, що заарештую його за ухилення від сплати податків, якщо це все. Гей, все, що працює».

«А давайте також атакуємо його з іншого боку», — продовжив Воррен. «Працюйте з поліцією Нью-Йорка, прикордонним патрулем, будь-ким і всім. Дізнайтеся, як він контрабандою ввозить наркотики в країну і де знаходяться його переробні підприємства. Давайте розіб'ємо його контрабандистів, його дистриб'юторів, кожного наркомана на вулиці і спробуємо знищити його таким чином».

— Це вже пробували, інспекторе, — сказав Лайт.

«Давайте спробуємо ще раз!»

"Так, сер."

«Я хочу, щоб ти продовжував копати, Роберте, — сказав Уоррен, — і залучав Дуга до кожного кроку».

— Зроблю, — сказав Роберт. «Крім того, я виявив, що Грілло володіє близько двадцяти п'ятсот акрів у верхній частині штату Нью-Йорк і кількома іншими властивостями, особливо в Квінсі».

«Звідки Грілло? — запитав Сем.

— Королеви, — сказав йому Лайт. «Народився, виріс там. Ніколи не залишав місто, правда».

«Квінс», — пробурмотів Сем, але всі його почули.

«І, — продовжив Фолвелл, — я дізнався, що Грілло має двадцять мільйонів доларів, які пересолено в банку Джорджтауна на Кайманових островах. Там я також дізнався, що йому належать ще два склади. Один у Род-Айленді, інший у Квінсі».

Брови Сема злетіли вгору. — Знову королеви, — пробурмотів він.

«Ось і все», — сказав Фолвелл

— Дякую, — сказав Воррен Фолвеллу.

Тоді Воррен подивився на Мангейм і задумався, чи варто йому доручити всю дослідницьку роботу Фолвеллу. Для чого їм, власне, був потрібен Мангейм? Воррен доручив йому дослідити Грілло, але Фолвелл впорався зі своєю роботою набагато краще, навіть якщо йому не доручали це завдання. Воррен подумав, чи варто йому просто попросити Піта більше не з'являтися.

Може бути. Можливо ні.

Він подумає про це пізніше і тоді прийме рішення.

Тоді всі обернулися й поглянули на двох чоловіків, які сиділи в кінці столу. «А ким ви могли б бути?» — запитав Воррен.

Чоловіки могли бути братами. Обоє були одягнені в пом'яті чорні костюми. Вони були болісно худі, з коротким волоссям кольору піску. Величезні адамові яблука випиналися з довгих худих ший, і обидва носили такі товсті окуляри, що їхні очні яблука не було видно.

Чоловік, який сидів ліворуч, раптом підвівся. «Мене звати МакКракен, а це Джонс».

Джонс кивнув.

«У нас є цікава теорія, яку директор О'Меллі думав, що ви оціните, інспекторе Воррен». Маккрекен замовк і виглядав невпевненим у собі, ніби чекаючи відповіді, якої він не отримав. Він прочистив горло й продовжив.

«Троє чоловіків, посланих вбити вас, інспекторе, чи є якісь підказки щодо їхніх особ?» — запитав МакКракен.

— Ні, — сказав Воррен, і в його голосі відчувалася огида. «Усі спроби виявилися негативними».

«Ми могли б мати підказку», — швидко вставив Джонс.

— Саме так, Келвіне, — додав Маккрекен, усе ще стоячи. «У цих трьох чоловіків, звісно, не було жодних документів. Небагато вбивць носять свої гаманці. Їхні відбитки пальців не збігалися в жодній із наших баз даних, а це означає, що вони не мали кримінального минулого. На їхньому одязі не було ні ярликів кравця, ні ярликів виробника, хоча вони були одягнені в зшиті на замовлення шовкові костюми, які мали коштувати щонайменше дві тисячі доларів кожен».

«Що дуже незвичайно», — сказав Джонс.

«Ми з Келвіном оглянули кожен квадратний міліметр їхнього одягу, — продовжив Маккрекен, — і виявили, що на цих костюмах ніколи не було жодних кравецьких ярликів чи ярликів виробника. Це означає, що той, хто робив ці костюми, мабуть, навмисно залишив їхні розпізнавальні знаки, знаючи професію тих, хто їх носить».

— Розкажи їм про шовк, Джонатане, — сказав Джонс.

Маккрекен роздратовано закотив очі. "Так, звісно. Потім ми з Келвіном досліджували шовк, з якого виготовляли ці костюми, під мікроскопами різної потужності».

«Ви можете цього не знати, інспекторе, але не весь шовк однаковий», — додав Джонс. «Коротка історія може бути корисною, якщо можна. Століттями Китай мав монополію на шовк, і покарання за розкриття секрету шовку передбачало смертну кару. Ніхто на заході не мав жодного уявлення про те, що шовк походить із черв'яків метеликів, коли вперше був встановлений Шовковий шлях».

МакКракен підключився: «У шостому столітті деякі яйця шовкопряда були контрабандою вивезені з Китаю в бамбукових палицях. Відтоді виробництво шовку повільно поширилося планетою».

Потім втрутився Джонс: «Вважається, що шовкова моль вимерла в дикій природі. Тепер люди повинні самостійно годувати та вирощувати черв'яків і молі».

«Але це не має реального відношення до нашої дискусії», — сказав МакКракен. «Важливо те, що в усьому світі існують популяції шовкопряда, які не контактували з межами власних популяцій і є повністю інбредними».

«Хоча ми не можемо класифікувати ці різні популяції як окремі види, — додав Джонс, — тепер очевидні невеликі варіації в самому шовку».

«І ми з Келвіном досліджували світовий шовк», — сказав МакКрекен.

«І ми визначили варіації, які там містяться», — сказав Джонс.

Воррен мало не посміхнувся, коли МакКракен і Джонс змагалися за увагу, але веселість покинула його, коли він зрозумів, що вони хотіли сказати. — Ви хочете сказати, що ви визначили, звідки взявся цей шовк?

«Справді, ми маємо», — з гордістю заявив Джонс.

«Розумієте, інспекторе, цей шовк було дуже легко ідентифікувати», — сказав МакКрекен.

«Тому що цей шовк унікальний», — сказав Джонс.

«Шовк — це комбінована нитка», — сказав МакКракен. «Кожна нитка, або баве, складається з двох окремих ниток, або бринів. Вони виділяються з двох пар прядок під ротом шовкопряда.

«Шовк, з якого виготовляли костюми ваших вбивць, інспекторе, складався з трьох волокон шовку, які склалися з кожного баве», — сказав Джонс.

«У світі є лише одна шовкова фабрика, яка виробляє по три брини в кожній баве», — сказав МакКракен. «Для додаткового комфорту та довговічності».

«The Tuscan Silk Works», — сказав Джонс.

«У Лукці, Італія», — додав МакКракен.

«Невелике підприємство з виробництва шовку з невеликою, але відомою клієнтурою», — сказав Джонс.

«І на східному узбережжі є лише один кравець, який імпортує свій шовк із Тосканського шовкового заводу». — сказав МакКракен.

«Бенедетто і сини, Квінс», — сказав Джонс із задоволенням у голосі.

— Знову Квінс, — пробурмотів Сем.

Воррен відкинувся на спинку крісла й видихнув у стелю. Він глянув на Стіва, потім на Сема, який на мить перехопив його погляд. Воррен міг сказати, що вони були вражені так само, як і він.

«Я вважаю, що нам варто відвідати містера Бенедетто та його синів», — сказав Воррен нікому конкретно. «Давайте підготуватися».

«Я вважаю, що було б розумно приділити належну увагу можливості того, що Грілло підклав нам цю підказку, щоб ми слідували, і планує, щоб ми з'явилися в Бенедетто, і буде готовий до нас».

Воррен лише наполовину чув, що сказав Мангейм, коли його пам'яті крутилися. Він намагався придумати, як вибити правду з Бенедетто. Можливо, кравець мав список своїх клієнтів на папері чи комп'ютері.

«Це досить надумано, як вам не здається, Мангейм», — сказав Берк абсолютно принизливим тоном. «Звідки Грілло міг знати, що ми можемо розкрити цю інформацію, а тим більше знати, коли ми зустрінемося з цими людьми?»

Воррен лише наполовину почув те, що сказав Берк, але погодився з ним у принципі, якщо не в настроях, коли намагався з'ясувати, як прикріпити найману зброю до Бенедетто та його кравецької майстерні.

«Я просто намагався бути корисним», — покійно сказав Мангейм.

«Ми маємо чи можемо отримати фотографії обличчя убивць?» — запитав Воррен групу загалом. «У найбільш живих позах?»

«Так, було кілька хороших», — сказав Сем. «Залиште це нам зі Стівом».

«Немає часу, як теперішній», — сказав Воррен. «Ходімо поговоримо з цим кравцем». Він кинув погляд на Лайта. «Надайте мені ордер на обшук приміщення».

Лайт побачив його й кивнув.

Воррен подивився на МакКрекена й Джонса. «Дякую, панове. Відмінна робота. Ви дуже допомогли». МакКракен і Джонс засяли від цього компліменту.

«Спосіб завдати шкоди такій людині, як Грілло, — це зробити її бідною», — сказав Сем.

«Або принизити його», — сказав Стів.

— Або розбийте йому обличчя, — сказав Сем.

«А може, розтрити обидві щиколотки», — сказав Берк.

«Або підійдіть і простреліть йому обидва коліна», — сказав Стів.

«Або все вищезгадане», — радісно додав Берк.

«Я бачу, що ця зустріч починає розпадатися», — сказав Воррен. «Давайте рухатися».

Сем і Стів підскачили, потерли руки й вийшли з кімнати. За ними вийшла решта групи. Уоррен підняв вказівний палець і сказав: «Привіт, Джо», перш ніж Баллард встиг вийти з кімнати. Баллард підійшов до Воррена, і Воррен сказав: «Давайте обговоримо деякі заходи безпеки». — Звичайно, — сказав Баллард. «Що тобі знадобиться?»

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Воррен їхав, дивлячись у вікно машини, не звертаючи особливої уваги на те, де він перебуває — переважно занедбаний складський район десь у Квінсі, — намагаючись придумати, як налякати, залякувати, підмовляти чи залякувати Бенедетто та/або його синів впізнати вбивць, посланих його вбити, і, можливо, якщо їм пощастить, навіть змусити їх зв'язати вбивць із самим Грілло.

На найкращих фотографіях убивць вони виглядали мертвими. Їхні очі були закриті з виразом в'язкої щелепи. Навіть Воррен ледве зміг би впізнати тих людей, якби знав їх за життя.

Їхні костюми, очевидно, шили на замовлення. Тому кравець повинен був виміряти кожного чоловіка, щоб забезпечити таку точну посадку. І якщо Бенедетто був єдиним кравцем на східному узбережжі, який використовував такий шовк, то він або його сини, а може, й усі вони, мабуть, мали справу з кожним із убивць особисто протягом кількох годин. У їхній крамниці мали бути якісь записи.

Принаймні він на це сподівався.

Оточення Воррена складалося з шістнадцяти чоловіків у п'яти однакових на вигляд синіх чотиридверних седанах Ford. Вони були його найближчим оточенням, за винятком Мангейма та Фолвелла, які не були польовими співробітниками, і всі це знали. Крім того, м'язи Уоррена були з ним, звичайно, разом із шістьма агентами ФБР, щоб поритися в кравецькій майстерні та копатися в їхніх комп'ютерах, якщо вони були, щоб знайти будь-який зв'язок із убивцями чи Грілло. Уоррен знав, що вся ця процедура — довгострокова справа, але її треба було дослідити.

Поруч зі Стівенсом, одним із людей Балларда, який був за кермом, їхав Воррен. Берк і Лайт сиділи на задньому сидінні. Стів і Сем були в другій машині, якою керував Карр. Баллард, Мелвін і Дюрант були в третій машині, а шестеро агентів ФБР — у двох інших.

Вікна кожної машини були сильно затоновані, щоб ніхто не міг побачити, навіть лобове скло. Уоррен багато років тому навчився так подорожувати. Це ніколи не могло служити їхнім цілям, щоб їх ідентифікували до того, як вони прибули, куди б вони не йшли.

Нарешті вони під'їхали до скромної, якщо не сказати занедбаної, двоповерхової будівлі й зупинилися в черзі. Усі двадцять дверей автомобіля відчинилися одночасно, чоловіки вийшли, і всі двадцять дверей автомобіля зачинилися протягом двох секунд одна за одною. Воррен ледве міг прочитати «Бенедетто та сини кравців» над дверима, тому що стародавня червона фарба роками відшаровувалася шматочками розміром із ніготь.

Баллард і його люди поспішали біля Воррена, а двоє з них увійшли до будівлі перед ним. Увійшовши всередину, Баллард і його люди зайняли оборонні позиції, щоб ніхто не міг підійти до них непомітно.

Воррен підійшов до стійки й озирнувся. Хоча зовні приміщення виглядало так, ніби воно розвалюється, всередині було охайно та охайно. У передній частині закладу був прилавок ліворуч і численні зони праворуч, які були майже повністю оточені тонкими стінами, обставленими дзеркалами. Великі відкриті двері вели до задньої частини, де він міг бачити багато засувів тканини, запахнутих у кабіни.

Нікого не було видно. На прилавку стояв дзвінок із написом «Натисніть дзвінок для обслуговування». Воррен штовхнув долонею верхній плунжер, і дзвінок задренчав.

Заду вийшов маленький літній чоловік із величезними вусами на кермі й підійшов до чотирнадцяти чоловіків із спантеличеним обличчям. «Чим я можу вам допомогти, панове?» Він ніяково посміхнувся.

«Ви містер Бенедетто?» — запитав Воррен. "Власник?"

"Мені."

Воррен підняв ліву руку й показав своє посвідчення так швидко, що воно було лише розмитим. Тоді він підняв праву руку, в якій був ордер на обшук. «Поліція. У нас є ордер на обшук цих приміщень».

Щелепа Бенедетто відвисла від шоку.

Маршали та агенти ФБР почали роз'їжджатися віялом, усі, крім м'яза, який залишився біля Воррена.

«Твої сини тут?» — запитав Воррен.

"Так."

«Будь ласка, покличте їх сюди, а також будь-яку іншу допомогу, яку ви могли б мати з вами», — наказав Уоррен.

Бенедетто гавкнув кілька складів італійською, і двоє чоловіків років двадцяти вийшли ззаду й стали позаду батька.

«Чи можу я побачити ордер?» — запитав Бенедетто.

Уоррен передав йому документ.

Бенедетто розклав документ на прилавку, схилився, обіпершись руками на кут прилавка, і почав його читати. Уоррен не бачив, як він торкнувся вказівним пальцем лівої руки кнопки під прилавком. Він також не знав, що спрацювали дві камери-обскури з ширококутними об'єктивами, вбудовані в стіни.

Джонні Савіні сидів у маленькому дерев'яному стільці в маленькій кімнаті, піднявши ноги на маленькому столі. На столі стояли два відеомонітори. Його мобільний телефон лежав на столі біля ліжка. Карабін Remington 30-06 в комплекті з прицілом і глушником лежав на ліжку. Стіни були пофарбовані в салатний колір. Він повільно гортав останній номер «Пентхаусу» і кожні кілька секунд перегортав сторінку, а потім бурчав або стогнав від хтивого задоволення.

Раптом пролунав різкий писк, і монітори засвітилися, показуючи чорно-біле зображення магазину Бенедетто.

Савіні посунув «Пентхаус» в одну з шухляд столу й зачинив її коліном, випроставшись і дивлячись на монітори. Там, ясно як день, був Уоррен-маршал і ще кілька людей, деяких з яких він упізнав як людей, які супроводжували цю особу з квартири Уоррена наступного ранку після перерваного вбивства, і він зрозумів, що це був сам Уоррен.

Він вилаявся собі під ніс і тепер хотів, щоб він не застрелив того старого дурня й убив чоловіка посередині, хоч би що з ним сталося потім.

Отже, подумав він, Уоррен-маршал зачепився й з'явився в кравецькій майстерні. Справді хороші новини. Настав час виправити цю помилку.

Він взяв мобільний телефон і натиснув на ньому одну кнопку. Попередньо підготовлена система автоматично викликала дев'ять інших телефонів і перевела їх усіх на конференц-дзвінок. Нічого схожого на те, щоб великий бос володів власною компанією мобільного зв'язку, щоб полегшити справи, подумав він.

Він швидко підвівся, взяв гвинтівку і стрімко вийшов з кімнати. Другою рукою він приклав телефон до вуха й почав кричати в нього, бігаючи сходами в шестиповерховій офісній будівлі. "Ось воно! Уоррен Маршал зараз у Бенедетто! Всі займайте позиції».

Потім, коли він якомога сильніше підіймався по сходах руками й ногами, він пробурмотів: «Що ти знаєш, це спрацювало».

Бенедетто кілька секунд дивився на ордер на обшук, а потім підвівся. «Чи можу я запитати, про що це все?»

— Ви можете запитати, — повільно сказав Уоррен. Він довго дивився на Бенедетто й вирішив, що чоловік більше наляканий, ніж розлючений, і що він не збирається з ними співпрацювати.

Уоррен знав, що має законне право тримати їх усіх трьох протягом двадцяти чотирьох годин, і вирішив відвести цих людей в інше й, сподіваюся, лякаюче середовище, і спробувати скористатися їхнім страхом.

«Вибачте, але ви зараз підете з нами в центр міста», — сказав їм Уоррен.

Очі Бенедетто розширилися, а подих зашипів між зубами. Уоррен відчув, як страх цього чоловіка зростає в геометричній прогресії, і ледве стримався від усмішки.

— Ходімо, — сказав Уоррен.

Баллард і його люди підійшли до батька й обох синів.

«Нас арештовують?» Бенедетто пискнув.

«Не заарештовано», — сказав Уоррен, коли Баллард і його люди схопили Бенедетто за руки й почали вести їх до входних дверей. «Затриманий».

Страх старшого Бенедетто вийшов з-під контролю. Його голос був на октаву вищий від вереску, який він видав кілька секунд тому. Його очі були ідеальними колами. «Затримали? Для чого?»

«Підозра в змові з метою пособництва та підбурювання до замаху на вбивство», — сказав Уоррен. Він знав, що ніколи не зможе змусити це звинувачення залишитися в силі, поки що ні, але вони цього не знали, і він максимально скористається з їхнього невігластва.

Воррен пішов за Баллардом і його людьми, які супроводжували трьох Бенедетто. Брати та Берк також пішли з ними. Усі вони зібралися в три машини. Шість агентів ФБР залишаться, щоб ретельно обшукати приміщення.

Вони закрутили двигуни й поїхали вулицею, геть від кравецької майстерні. Уоррен сидів на пасажирському сидінні переднього автомобіля, а Стівенс був за кермом. Баллард і старший Бенедетто сиділи на задньому сидінні.

Джонні Савіні вискочив за двері, на дах і на бік будівлі. По дорозі хтось заговорив у його телефон. Приклав його до вуха і почув: «Вони вже вийшли з магазину. Вони в трьох своїх автомобілях, синіх фордах у черзі, і прямують прямо на тебе, Джонні. Ти мене чуєш?» Савіні впізнав голос Реполи. Репола був розташований у будівлі поруч із магазином, і його завдання полягало в тому, щоб тримати Савіні та його команду в курсі того, що там відбувається.

«Я вас чую», — сказав Савіні в трубку, підійшовши до краю будівлі. Він подивився на вулицю й побачив, що три форди йдуть прямо на нього. «Хтось із вас бачив, у яку машину сів Уоррен Маршал?» — сказав він у свій телефон, який могли почути дев'ять інших чоловіків на лінії зв'язку.

Савіні почув: «Ні». «Ми щойно стали на місце». «Щойно сюди». «Я не бачив, який».

— Гарзд, — сказав Савіні. «Наскільки ми готові?»

Савіні почув: «Загін один готовий». «Розривники активовані». «Друга команда готова». «Третій загін. . . майже готовий. . . ми готові . . . зараз».

«Добре», — сказав Савіні в телефон. «Оскільки ми не знаємо, де Воррен Маршал, то спочатку виймаємо водіїв. Готовий?»

Савіні почув: «Готовий». «Готовий». «Готовий до рок-н-ролу».

«Добре», — сказав Савіні в телефон. «За моїм сигналом».

Савіні поклав на плече рушницю й подивився в приціл. Він чітко бачив крупним планом лобове скло першої машини. Він бачив там розпливчасті фігури, коли проводив приціл вперед-назад по лобовому склу, але нічого певного. Він перемістив приціл на середину сторони водія й натиснув на курок.

Коли Бенедетто сказав із заднього сидіння: «Я не розумію, що відбувається», його голос надломився.

Воррен обернувся і сказав: «Нам потрібна ваша допомога, щоб ідентифікувати...»

У цей момент куля пробила лобове скло, розбивши його. Куля розкрила грудну клітку Стівенса, і кров бризнула на все переднє сидіння та бризнула на ліву штанину Воррена. Нога Стівенса зісковзнула з педалі газу, і машина почала гальмувати та повертати вправо.

У цей момент старий сірий «Плімут», припаркований біля узбіччя, з ревом прискорився прямо до переднього «Форда» і врізався в нього. Від удару Ford відштовхнуло від припаркованого автомобіля на правій стороні вулиці. Чоловік у «Плімуті» висунувся з вікна з «Узі» та випустив обойму у вікна машини Воррена. Уоррен лежав на підлозі від ударів і промахнувся на кілька дюймів.

Поки чоловік викидав першу обойму та вставляв іншу на місце, Воррен сів, витяг свій «Глок» і вистрелив чоловікові у груди. Він полетів назад з поля зору.

У задньому вікні «Плімута» з'явився ще один чоловік і націлив на Воррена ще одне «Узі». Уоррен пригнувся, коли повітря над ним заповнило більше куль. Він смикнув ручку своїх дверей і викотився, коли вони відчинилися. Він виїхав на вулицю і перекотився на дальній бік іншої припаркованої машини.

Звук усіх тих гармат, як грім, прокотився між будинками.

Воррен підняв голову над крилом і побачив, що у двох інших «Фордів» вибиті лобові скла, інші машини врізалися в них, змусивши їх з'їхати на узбіччя вулиці, а також людей з «Узі», М-16 і АК-47. також стріляючи в них.

Уоррен спрямував зброю та вистрелив у двох чоловіків у двох різних автомобілях, потім повернув голову й побачив одного чоловіка в дверях будівлі навпроти, а іншого у вікні на другому поверсі. В обох були гвинтівки, вони обидва повернулися і спробували влучити в нього бусами.

Він пригнувся, коли обидва чоловіки вистрілили практично одночасно. Кулі вибили дві різні патрони стіни за ним.

Стів і Сем, Берк, Баллард і Мелвін зуміли обійти інший бік припаркованих автомобілів уздовж вулиці біля Воррена, коли по них посилювалася стрілянина. За вагонами всі зіщулилися, дрібно думаючи. Вони глянули одне на одного з однаковим виразом на обличчях — чистий жах.

Уоррен був найближче до входу в маленьку офісну будівлю. Було двоє скляних дверей приблизно за десять футів. Воррен вистрелив у скло, підібрав під себе ноги, потім кинувся до дверей і пірнув у отвір. Він

кілька разів перекидався через невелике фойє, коли кулі бризкали на підлогу позаду нього. Він продовжував котитися, поки не поставив стіну між собою та стріляниною, і підвівся.

Він визирнув за ріг, поки не побачив чоловіка у вікні другого поверху навпроти, який цілив прямо в нього. Йому вдалося пірнути за стіну саме тоді, коли куля влучила в стіну прямо біля того місця, де секундою тому була його голова.

Він присів і знову визирнув за ріг на рівні щиколоток і побачив, що чоловік у вікні цього разу стріляв у щось інше. Він швидко прицілювався і вистрілював чоловікові прямо в грудну кістку, і той зник з поля зору.

Стрілянина вщухла, і Стів увірвався в двері для розстрілу, за ним Мелвін, потім Берк, Баллард і Сем, і стрілянина припинилася. Вони встали в ряд, притулившись спинами до стіни, важко дихаючи.

Воррен подивився на кожного з них. Вони не постраждали, за винятком деяких порізів і подряпин на їхніх обличчях, руках і грудях, як у нього.

«Цей бідь підлаштував нас на це», — простогнав Берк.

«І ми на це попались», — пробурмотів Стів.

«Як новобранець перемагає поліцейських», — додав Сем.

«Де мої люди», — видихнув Баллард. «Я знаю, що Стівенс зробив це першим».

«Хтось вистрелив прямо в моє лобове скло і миттєво вбив Карра», — сказав Сем.

«Дюрант теж отримав це саме так», — сказав Мелвін. «Вони, напевно, спершу вивезли водіїв усіх трьох машин».

— А як щодо Бенедетто та його синів? — запитав Воррен.

«Я бачив, як старому відірвало маківку», — сказав Баллард.

«Старшого сина забризкали всередині машини». Стів сказав. «Я побачив, як молодший згорнувся клубком на підлозі. Я припускаю, що його теж прибили, хоча я не залишався поруч, щоб переконатися».

"Ісус Христос! Вони вб'ють усіх, аби дістатися до тебе, Воррене, — сказав Сем. «Це справді обдурені чуваки».

Воррен вражено похитав головою.

«Давайте викличемо підкріплення», — сказав Баллард. Він витяг з кишені мобільний телефон, набрав сім цифр і приклав до вуха. Він спантеличено подивився, знову набрав сім цифр і знову приклав його до вуха. Через кілька секунд він вигукнув: «Воно мертво».

Стів дістав мобільний телефон і спробував отримати гудок. Так само вчинили й решта чоловіків.

«Вони всі мертві», — сказав Воррен. Потім він помітив два телефони-автомати біля ліфтів. «Давайте спробуємо їх». Він показав на телефони.

Мелвін підійшов, узяв перший телефон і приклав його до вуха. Він повісив цю трубку, підійшов до іншої кабінки, взяв телефон, приклав його до вуха й похитав головою. Він витяг із кишені дві чверті, поклав їх у отвір, почекав кілька секунд і поклав трубку. — Вони обоє теж мертві.

Біля таксофонів була сходова клітка. «Давайте спробуємо дах», — запропонував Баллард. «Можливо, ця будівля створює перешкоди».

Воррен кинувся через коридор, штовхнув двері й почав підніматися сходами разом з іншими чоловіками прямо за ним. Вони піднялися на чотири прольоти до останнього майданчика і розбили двері, що вели на дах. Чоловіки повільно вийшли на дах і озирнулися, щоб перевірити, чи за ними не спостерігають, але нічого не побачили. На даху було три величезні компресори кондиціонера та численні антени, деякі настільки великі, що для підтримки стабільності вони мали відтяжки.

І кожен намагався зателефонувати на свій мобільний телефон ще раз.

Джонні Савіні стояв на даху вниз по вулиці, спостерігаючи за дахом будівлі, куди втекли маршали. План один не спрацював, подумав він. Можливо, план два буде.

Він вирішив чекати.

Йому не довелося довго чекати. За кілька хвилин Воррен Маршал і п'ятеро інших чоловіків вийшли з дверей на дах і обережно озирнулися.

Савіні знав, що видно лише маківку, і їм знадобляться очі яструба, щоб помітити його, особливо якщо він не рухатиметься. Він спостерігав, як вони розслабилися і намагалися скористатися мобільними телефонами.

Савіні чекав, поки вони всі не дивилися на свої телефони, натискаючи кнопки, як божевільні. Він поклав гвинтівку на плече й сфокусував приціл великим і вказівним пальцями лівої руки, поки не зміг порухувати веснянки на шиї Воррена. Він спрямував перехрестя прицілу на праву скроню маршала, повільно

вдихнув, затримав дихання, потім перемістив правий вказівний палець усередину гарди, замовк і натиснув на курок.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Після того, як не вдалося встановити з'єднання з першим номером, який він спробував, Уоррен дивився на свій телефон і набирав інший номер, коли почув два звуки одночасно — пронизливий стукіт праворуч і різкий стукіт ліворуч. Краєвим зором він побачив, як у стіні ліворуч від нього пробито отвір діаметром п'ять дюймів і глибиною три дюйми. Розлетілися уламки цегли.

Він швидко кивнув головою праворуч і побачив, як дріт так сильно вібрував, що вся антена захиталася.

Його фокус змістився, і він побачив силует голови й плечей чоловіка, який тримав гвинтівку на даху за три будинки.

Знадобилося півсекунди, щоб це зображення зареєструвалося, а потім він закричав: «Злазьте з цього даху, негайно!» коли він присів навпочіпки й побіг крізь двері, що вели всередину, і вниз по сходах

Його колеги швидко пішли за ним, вони збігли сходами вниз і зупинилися на сходовому майданчику третього поверху, Воррен дихав важче за інших.

«Що в біса сталося?» — запитав Баллард.

«Хтось вистрілив у Воррена, — сказав Стів.

«Це було відхилено дротом», — сказав Сем.

Усі зупинилися, чути було лише їхнє дихання. Усі дивилися на Воррена, який дивився в простір, напружено розмірковуючи.

«Хлопче, вони справді добре налаштували нас», — сказав Стів.

«Що ми тепер будемо робити?» — запитав Мелвін.

«Можливо, в одному з цих офісів буде робочий телефон», — сказав Берк. Він пройшов через подвійні двері й униз по коридору. Обабіч обіймали двері офісу. Він спробував першу дверну ручку праворуч. Воно було замкнене. Він підійшов і спробував першу дверну ручку ліворуч. Він теж був замкнений.

Інші маршали увійшли в коридор, зупинилися й спостерігали, як Берк пробував кожну ручку з обох боків коридору, доки не дійшов до тієї, що поверталася.

«Гей, цей відкритий». Берк відчинив двері й зайшов до кімнати.

«Почекай!» — крикнув Воррен.

Берк завмер на півдорозі до кімнати.

— Відступай, Берку, — наказав Воррен. «І зачини двері».

Берк зробив, як йому сказали.

«Тепер спробуй усі інші двері на цьому поверсі», — сказав йому Воррен.

Берк спробував кожну ручку на підлозі. Жоден не повернувся.

«Вони всі замкнені, крім цього», — сказав Берк.

«Всі, назад до сходів», — сказав Воррен. Він розвернувся й повернувся через подвійні двері на сходовий майданчик. Там зібралися і всі інші.

«Що у тебе на думці, Уоррене?» — запитав Стів.

«Чи можемо ми бути в присутності чистого генія?» — сказав Уоррен із віддаленим звуком у голосі. «Чи могли ми недооцінити Грілло з самого початку? Можливо, він не недооцінив нас».

Уоррен зробив паузу, перш ніж продовжити. Він почав ходити тісним колом. «Очевидно, що вони чекали на нас у гості до кравця і підстерігали нас. Це було досить розумно, але ми втекли. . . як вони, можливо, передбачали та планували.

«Що, якщо вони виведуть з ладу телефони вниз і використають якийсь пристрій, щоб навмисно вимкнути наші мобільні телефони, на випадок, якщо хтось із нас виживе, щоб ми пішли на дах для кращого прийому?» Це не могло бути випадковістю, що за три будинки звідси на нас чекав чоловік, коли ми піднялися на дах. Тоді я врятувався нічим не дивом. Можливо, вони теж це планували. А що, якщо у них є ще один план на випадок надзвичайних ситуацій?»

"Що ти кажеш?" — запитав Сем.

— Ви вважаєте, що всі двері на цьому поверсі були замкнені випадково, крім однієї? - сказав Воррен. «Ми знаємо, що ми не можемо зараз показати одну волосину на дупі поза цією будівлею, щоб її не відстріляли. І вони теж це знають. А якщо . . .»

«Ти думаєш, що ця кімната мінована», — сказав Баллард. «Якщо ми зайдемо в ту кімнату, щоб спробувати зателефонувати...»

Воррен повільно кивнув головою.

«Он . . . be . . . жити . . . a . . . ble.» Берк вимовляв кожен склад так, наче це було окреме слово.

«Я маю це з'ясувати», — сказав Воррен. «Я маю знати, проти якої людини ми маємо справу. У тих дверях не було дроту, тому я спробую щось зробити. Решта залишайтеся тут».

Поки його колеги спостерігали за ним з майданчика через вікна, Воррен йшов коридором, поки не підійшов до незамкнених дверей. На дверях висів плакат: «Джон Петерсон, психіатр». Воррен відкрив її, зробив один крок через поріг і озирнувся. Це була велика приймальня з численними диванами, маленькими столиками та одномісними стільцями, розташованими навколо кімнати. То тут, то там розміщували великі та маленькі штучні рослини, намагаючись надати цьому місцю колориту.

На столі адміністратора лежав телефон.

Тоді йому спало на думку щось, що він вважав надзвичайним, і він здивувався, чому він не подумав про це раніше. Це був вівторок. Де були всі люди, які працювали в цій будівлі?

Воррен відчинив двері, потягнув за столик і ступив назад у коридор. Він притулився спиною до дальньої стіни, звідки йому було добре видно телефон, дістав свій .45, прицілився і вистрілив із трубки з підставки...

— І величезна вогняна куля з оглушливим гуркотом поглинула приймальню. Ударна хвиля повітря кинула Воррена, перекинувшись коридором, до своїх колег, які вискочили зі сходової клітини й кинулися до нього.

Мелвін перевернув його. «Ти в порядку?»

Воррен розплющив очі й спробував підвестися, але був занадто хитким, щоб впоратися. Стів і Сем схопили по одній руці й підвели його на ноги.

«Це було близько!» — сказав Баллард.

«Боже! прокляття! Немає! Лайно!» Воррен напівзакричав.

Маршали допомогли Воррену повернутися через подвійні двері на сходовий майданчик, і кожен сів на одну сходинку. Воррен помасував своє стиснуте обличчя обома долонями.

"Добре." Стів зітхнув. «Це майже відповідає на питання про те, з яким типом людини ми маємо справу».

«Цікаво, чи на кожному поверсі є лише одні незамкнені двері з замінованим телефоном», — сказав Сем.

«Нам краще в це повірити, — сказав Баллард, — інакше це може коштувати нам життя».

«Що нам тепер робити?» — запитав Мелвін.

«Ми чекаємо, поки з'являться поліція та пожежники, і вислизнемо під час плутанини», — сказав Сем.

Вони сиділи на сходах і не розмовляли. За п'ять хвилин прибула перша поліцейська машина. Через дві хвилини з'явилася перша пожежна машина. Через три хвилини місце було заповнене пожежниками та поліцією.

Коли маршали почули кроки на сходовій клітці, вони купою рушили вниз і ледь не нашттовхнулися на поліцейського у формі та пожежного, які бігли сходами. Воррен йшов попереду й показав здивованому поліцейському та пожежному свій значок так швидко, що він розплився.

— Томпсон, ФБР, — заявив Воррен. Він зиркнув на копа. «Хто найвищий поліцейський на цій сцені?»

«Це був би лейтенант Муамар».

«Ви врятуєте життя собі та незліченній кількості колег, якщо будете робити саме так, як я кажу. Скажіть лейтенанту Муамару, щоб негайно відправив свою групу знешкодження бомб на місце події. Скажіть йому ретельно перевірити телефони на наявність вибухівки в одному офісі, який незамкнений на всіх інших поверхах. Ти розумієш?»

"Так, сер."

«Ви можете перевірити всі телефони в усіх офісах на всіх поверхах, щоб бути в безпеці», — сказав Воррен.

"Так, сер."

Воррен люто глянув на пожежника. «Хто керує вашими людьми?»

«Шеф Стенлі».

«Скажіть шефу Стенлі, щоб переконався, що його люди не заходили в жодну кімнату, доки її не перевірять на наявність вибухівки. Ти розумієш?»

"Так."

І поліцейський, і пожежний просто стояли, дивлячись на Воррена.

"Добре . . . рухатися!" — кричав Воррен їм в обличчя.

Обидва чоловіки розвернулися і полетіли вниз по сходах, але пожежний зупинився через кілька кроків і розвернувся. «Гей, звідки ти це знаєш?»

— Інформатор, — сказав Воррен своїм найбільш офіційним тоном.

Маршали почали. Поліцейський і пожежний поспішали вниз сходами попереду.

Коли маршали досягли першого поверху, їм довелося кілька разів відійти вбік, оскільки пожежники та поліцейські поспішали повз них, несучи різне обладнання. Вони знайшли задній вихід, обережно повернули ліворуч вузьким провулком, повернули праворуч ще одним вузьким провулком і юрмилися між двома смітниками біля жвавої вулиці.

Сем знову спробував свій мобільний телефон і зв'язався з колегою у Федеральній будівлі. Він глянув на дорогу й побачив кабінет лікаря з номером і адресою. Сем попросив його якомога швидше відправити за цією адресою дві машини. Через 45 хвилин вони прибули, їх везли колеги, яких вони впізнали. Маршали мчали вулицею, збивалися в машини і їх розганяли.

Джонні Савіні залишався на даху наступні п'ять годин, спостерігаючи за будівлею на вулиці. Він дочекався, поки пожежники загасять вогонь, зібрав техніку та поїхав.

Мідяки петляли в будівлю й виходили з неї ще годину. Коли він побачив, як деякі з них виносили вибухівку, яку люди Кандіотті прикріпили до телефонів у різних офісах на кожному поверсі, він зрозумів, що Уоррен Маршал уникнув сьогоднішньої засідки.

Неймовірно.

Хто взагалі була ця сумна сука? — запитав себе Савіні. Не звичайне лайно, це було точно. Він, мабуть, супер лайно.

Спочатку супердип пережив напад, а потім зумів потрапити в будівлю. Тоді другий план Кандіотті спрацював, як чарівно. Маршали піднялися на дах, щоб отримати кращий прийом на свої мобільні телефони, і він отримав ідеальну кульку на Воррена. Потім щось відхилило його удар.

Він задумався, що це могло бути?

Потім Уоррен і його товариші втекли з даху, перш ніж він встиг зробити в нього ще один постріл. Воррен активував телефонну бомбу, ймовірно, не постраждав, і зробив висновок, що інші поверхи також були підключені, і навіть зумів непомітно вислизнути з будівлі.

Абсолютно неймовірно.

Коли Савіні переконався, що всі поліцейські покинули місце події, він спустився до своєї кімнати, засунув гвинтівку під ліжку, а потім спустився на вулицю та підійшов до будівлі, яка вціліла від пожежі. Він піднявся на дах, зрозумів, де стоїть Уоррен, подумки провів лінію від діри, яку проробила його куля в цегляній стіні, через голову Воррена до даху, з якого він стріляв.

Звичайно, як лайно. Прямо на шляху однієї з антен був дріт, який він не міг побачити, оскільки його приціл був дуже потужним.

Савіні з огидою похитав головою й пішов назад до своєї кімнати. Він дістав мобільний телефон, поклав його на стіл, сів на ліжку й утупився в телефон. Тепер йому довелося зателефонувати Кандіотті й повідомити про те, що сталося.

Цього дзвінка він боявся навіть більше, ніж попереднього.

Грілло сидів у своєму кабінеті і кутив сигару, піднявши ноги в тапочках на столі, коли Кандіотті зайшов до його кабінету. Грілло вийняв цукерку з рота й випустив у повітря ще більше диму, який тепер став блакитним серпанком.

«Чи Джонні вже зареєструвався?» — прохрипів Грілло.

«Я щойно закінчив розмову з ним», — відповів Кандіотті.

«Гарні новини, я вірю», — сказав Грілло.

«Насправді. . .» Кандіотті сів у крісло обличчям до столу.

Очі Грілло почали тліти, коли він поставив ноги на підлогу, нахилився й посунув свою сигару в попільничку в руці горили. «Насправді що?»

«Це найгірша річ», — сказав Кандіотті. «Деякі з цих маршалів, у тому числі Воррен, вижили в головній засідці та піднялися на дах, коли наш всечастотний скремблер зробив їхні мобільні телефони бездіяльними. Саме так, як ми планували. А дріт, що підтримував антену, відбив постріл Джонні, інакше Воррен Маршал був би мертвим прямо зараз. Потім він спрацював з телефонної бомби і все-таки зміг вижити».

Очі Грілло почали спалахнути. «Хіба Савіні не зробили другий постріл, коли Уоррен був на даху»
«Ні. Уоррен здогадався, звідки був постріл, і побачив, де сидів Джонні. Він пірнув у двері до того, як Джонні встиг його забрати».

«Ісус, блядь, Христос. Це Савіні повна фігня чи що?» Очі Грілло палали ненавистю.

«Як ви добре знаєте, Джонні знає свою справу».

«Тоді що, в біса, відбувається?»

«Ми не маємо справу з вашим звичайним дебілом. Цей інспектор Воррен...»

«Ти коли-небудь дізнався щось про цього хлопця?»

"Немає. У нього немає минулого, яке ми можемо знайти».

"Навіть його ім'я?"

«Або його останній, залежно від того, що таке «Воррен» насправді».

«Напевно, псевдонім. Продовжувати.»

«Але ми не могли все передбачити. Він не тільки надзвичайно розумний, але й надзвичайно щасливий», — сказав Кандіотті. «Можливо, ми недооцінили його».

«Розумний і щасливий — це смертельна комбінація», — сказав Грілло, тепер набагато спокійніше.

«Смертельно для нас».

«Ну, його удача скоро зміниться. Переконайтеся в цьому».

«Правильно!»

Роберт Фолвелл сидів за своїм комп'ютерним пультом у другому підвалі Федеральної будівлі в Нью-Йорку й розглядав зібрані дані, отримані з усіх стаціонарних телефонів, мобільних телефонів, факсів, звичайної пошти, електронної пошти та інших комп'ютерну інформацію, яку вони перехопили до та з комплексу Грілло.

І взагалі нічого цікавого не було.

Що не мало сенсу.

Жодних посилок додому не доставляли, жодних не надсилали. Ніхто, крім кухаря, не виходив і не заходив з дому з тих пір, як почалася вся ця гидота. І за нею уважно стежили, вона не передавала жодних записок і ні з ким не розмовляла особисто чи по мобільному телефону.

Фолвелл знав, що Грілло спілкувався зі своїми людьми у зовнішньому світі, які вели війну проти інспектора Воррена та інших, але жодних ознак інших засобів зв'язку не було.

Це означає, що має бути принаймні один режим, який він ще не знайшов, вирішив він.

Але що це може бути?

Вони не могли посилати сигнал через повітря, інакше його супутники вловлять його. Тому десь мав бути стаціонарний телефон, який він пропустив. Але де б це було? Це не могла бути звичайна лінія. Ні. Мабуть, це щось, що вони встановили самі.

Отже, як я можу це знайти? — запитав він себе.

Саме тоді одна з членів його команди, Донна Траско, крикнула до нього.

«Роберт! Приходь швидше. Подивись на це.»

Фолвел підійшов до кублика Траско. Вона відповідала за моніторинг усіх передач до та з антени Грілло на даху. «Чому, що сталося?»

«Тарілка на його даху просто швидко повернулася і випустила закодований сигнал у формі серії. Потім він так само швидко відновив своє початкове положення».

«Подали сигнал? Куди?» — запитав Фолвелл.

«Невідомо, сер».

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

«Невідомо?» — випалив Роберт. Мабуть, це їхній невідомий спосіб спілкування? сказав він собі. Потім він запитав Траско: «Ти це записав?»

"Так, сер."

«Негайно розпочати процедури декодування».

«Вже завершено. Наш комп'ютер CS1 намалював на ньому пробіл».

«Негайно перенесіть його на розшифровку. Скажіть Стівенсу, щоб він став першочерговим».

"Так, сер."

Траско простягнула руку й натиснула кнопку на диктофоні. З приводу вискочив маленький диск. Вона поклала диск у футляр і вийшла з кімнати.

Фолвелл сів за комп'ютерний комплекс. «Невідомо, еге? Я скоро розберусь». Йому знадобилося більше години, щоб зібрати всю необхідну інформацію, потім він підняв телефон і набрав свого друга, Денні Соломона, до Космічного командування США на авіабазі Петерсон поблизу Колорадо-Спрінгс.

Денні відповів на третій дзвінок. «Соломон».

«Привіт, Денні. Це Роберт Фолвелл».

«Боббі, мій хлопчику. Як справи? Я не чув про вас у віці куна».

«Будьте зайняті. Бути зайнятим. Маю розгадати тобі головоломку».

«Головоломка? О так!"

«Сподіваюся, ви допоможете мені знайти місце призначення мікроспалаху супутникової антени».

«Дайте мені час, вихідну точку та напрямок, і я вам це точно вкажу».

«Я знав, що можу на тебе покластися. Час: 17:42:08:16. Початкова точка: 40 точка 479969 на північ, 73 точка 588442 на захід. Напрямок: я не можу бути таким точним, але я зможу дати вам це в межах одного градуса в кожену сторону».

«Цього може бути достатньо».

«Ця антена зазвичай спілкується з птахом у своїй геостаціонарній щілині з нахилом нуль градусів, нульовим ексцентриситетом, вісімдесят сім градусів західної довготи».

— Ага, так, — сказав Денні. «Він орендує транспондер у компанії GE Americom».

«Правильно. Однак його тарілка перемістилася до азимута шістнадцяти градусів і зеніту до тридцяти двох градусів».

«Справді. Отже, про геостаціонарний супутник не може бути й мови».

«Цілком».

"Гаразд. Мені доведеться спроектувати наш комп'ютер у минуле. Це займе близько десяти хвилин. Мені доведеться повернутися з тобою». Денні поклав трубку на вухо Роберта.

Поки він чекав, Роберт думав, чи зможе він навіть пройти повз брандмауер і протоколи захисту комп'ютерного комплексу Космічного командування США, знаючи, що жодна комп'ютерна система у світі не була настільки добре захищена.

«Який це був би виклик», — подумав він із легкою посмішкою.

Справді, найголовніший виклик.

Не те, щоб він колись ризикнув. Спіймати означало б миттєве звільнення, а також деякий суворий термін ув'язнення.

Не те щоб він мав навіть спробувати. Маючи дозвіл, він міг би зателефонувати Денні, і якщо не Денні, то інший технік із задоволенням йому допоможе. Але було б весело спробувати.

Через сімнадцять хвилин біля Фолвелла задзвонив телефон. Він підняв його і сказав: «Фолвелл».

«Привіт, Боббі. Ця ваша маленька головоломка, звичайно, була міцним горішком».

«Я думав, що це може бути».

«Тепер слухайте. Орбітальний корабель справді пройшов це місце в той момент. Проте . . . як ви добре знаєте, існує багато різних типів супутників. Цей, SyncPAK 7, є шведським відбивачем».

«Супутник, призначений лише для того, щоб передавати сигнали з місця на місце», — подумав Фолвелл уголос.

«Правильно».

«Скільки граней воно має?»

«Шість».

«Повільне або швидке обертання».

«Повільно». Соломон почав реготати.

«А що тут смішного?»

«Як добре поговорити з людиною, яка знає, про що говорить. Зазвичай мені доводиться говорити дитячою мовою з жартівниками навколо, і ніхто, крім кількох таких, як ви, не має жодного поняття, чим я заробляю на життя».

«Чи змогли ви визначити, яка грань була звернена до відповідної тарілки та під яким кутом?»

«Це те, що забрало у мене стільки часу. Перш за все мені довелося збільшити цю ділянку простору, а потім відтворити там дії в повільному, зворотному русі до відповідного часу. Тоді мені довелося зафіксувати точний момент. Тоді мені довелося наблизити птаха до максимального збільшення. Потім мені потрібно було визначити, якою гранню була звернена до відповідної страви. Потім мені довелося визначити точний кут, під яким грань була повернута до відповідної тарілки. Тоді мені довелося визначити, звідки падає цей сигнал».

«Але ти зрозумів».

«Будь впевнений».

«Чудово».

«Точні координати: 40 точка 381112 на північ і 73 точка 465543 на захід».

«Це знову схоже на Нью-Йорк».

«Справді це так. Королеви».

«Мені доведеться з'ясувати, де це саме».

Соломон знову засміявся. "Нема потреби. Сьогодні тут трохи повільно, тому я збільшив ці координати за допомогою одного з наших TerraFinderSats. Я надішлю вам телексом фотографію місця та його адресу».

«Дуже дякую, Денні. Наступного разу, коли ти будеш у місті, вечеря за мене».

«Ти в грі! Побачимось.»

Через п'ять хвилин TelexFax з іншого боку оперативної кімнати видав із космосу зображення невеликого складу з супутниковою антеною на даху. Його адреса була надрукована під малюнком.

Фалвел подзвонив і попросив двох агентів піти подивитися на це місце. Стримано.

Через годину Донна Траско прийшла до операційної, щоб повідомити, що Стівенс і комп'ютер ФБР намалювали порожнє зображення, намагаючись декодувати мікроспалах Грілло.

«Вони все ще жують це, — сказала вона йому, — але все не виглядає багатообіцяючим».

Здивований, Фолвелл сказав їй особисто передати копію мікроспалаху Воллі в АНБ і попросити їх отримати свій суперкомп'ютер.

Вона відразу пішла.

Через три години Роберт отримав попередній звіт із фотографіями від агентів, посланих оглянути невеликий склад. Він швидко проглянув інформацію та повернувся, щоб розслідувати закордонні фінансові операції Грілло. Він був упевнений, що наближається до того, щоб дізнатися, як Грілло відмиває свої гроші, і зможе довести, що Грілло особисто отримував набагато більші суми грошей, ніж він вимагав від прибуткового податку.

Через дві години йому подзвонив Траско з АНБ.

Коли Уоррен повернувся до Федеральної будівлі, він нікого не побачив, ні з ким не розмовляв. Він пішов прямо до своєї кімнати, ліг на ліжко й поставив собі кілька складних запитань.

Що в біса сталося?

Як він міг бути спійманий зі спущеними штанами?

Щойно він поставив собі ці запитання, відповідь виринула в його голові.

Зарозумілість! Чиста зарозумілість у її грубій формі.

Він сильно недооцінив Грілло. Він ніколи не думав про те, що Грілло може бути настільки розумним, щоб вигадати таку складну схему. Майстерний план, що складається з двох інших планів на випадок непередбачених обставин.

Грілло, мабуть, знав, що Воррен і його люди можуть розгадати тонкі підказки, що містяться в шовкових костюмах, і планували, коли і де вони з'являться.

Воістину карколомний.

І Воррен був настільки впевнений у власних силах, розумово й фізично, і оскільки його підтримували Баллард і його солдати, він не міг уявити собі хоч трохи вразливого, а тим більше зустрічі з вищою силою з однією метою — побачити його мертвий.

Озираючись на це, Воррен не міг повірити, що він був таким наївним, дурним і невігласом, і все це в ту ж мить.

Він припустився деяких помилок, був спійманий зненацька, раніше виглядав дурнем, але ніколи в такому масштабі.

І ніколи з такою втратою. Він убив трьох хороших людей. Як він міг знову піти на будь-яке завдання і не мати жодного сумніву щодо власних здібностей, що роз'їдають його зсередини.

Величезний самородок, весь блискучий і пульсуючий.

Сумнів? Ура.

Сумнів може вбити людину в її професії так само вірно, як куля в мозок.

Це, безумовно, була нова найнижча точка в його кар'єрі.

Він подзвонив у кімнату Сема. Сем не відповів. Він зателефонував до кімнати Стіва, і Воррен попросив його передати своєму найближчому оточенню, що завтра вранці о десятій відбудеться зустріч.

Невдовзі він заснув і всю ніч бачив уривчасті сни. Він знову пережив момент, коли куля розбила лобове скло, а груди Стівенса вибухнули знову і знову і знову. Кров летіла в повітрі в уповільненій зйомці — і він намагався втекти з її шляху — він нахилився, звивався, згортався в клубок — але хоч би що він робив, велика кругла хвиляста пляма крові бризнула йому на обличчя, і частина цього потрапила йому в рот.

На смак він був слизовим і солоним.

Воррен прокинувся, тремтячи. Йому стало холодно до кісток і здавалося, що він ніколи більше не відчує тепла.

Він довго приймав гарячий душ, але це, здавалося, не допомогло. Він одягнувся й пішов до найближчої їдальні, набрав собі великого гарячого чаю, насипав туди абсурдно багато цукру й сів осторонь. Він швидко випив пекучу рідину, але жар, здавалося, так і не дійшов до його кісток.

Він піднявся на ліфті на другий поверх, і всі вже були там, чекали його. Він увійшов до кімнати до столу й подивився всім у вічі, а потім сказав: «Вибачте. Я тебе підвів». Він глянув на Балларда. «Особливо ти. Я вбив трьох ваших людей. Хороші люди з майбутнім. Багатообіцяюче майбутнє, тобто до вчорашнього дня».

Воррен подивився на Мангейма. «Я теж хотів би вибачитися перед тобою, Піте. Ви попередили нас про можливість того, що Грілло міг маніпулювати подіями, щоб заманити нас у пастку, і я не послухав. Озираючись на це, я не маю жодного виправдання чи навіть причини своїй поведінці».

Воррен глибоко вдихнув і продовжив. «Я б не звинувачував нікого з вас, якби ви пішли зараз і...»

"Іти геть? Ви жартуєте?" Баллард майже вигукнув ці слова. «Я не знаю, яку подорож із жалю до себе ви тут дозволяєте, інспекторе, але я в цьому надовго й не зупинюся, доки той виродок не отримає того, що на нього чекає. Я завдячую цим хорошим людям, яких ми втратили. Я хотів би отримати твою допомогу, Воррене, але скажи лише слово, і я піду сам».

— Гадаю, я можу говорити за нас, Воррене, — сказав Сем своїм найбільш заспокійливим тоном. «Ми всі відчуваємо, як Джо. Ніхто тебе не звинувачує. Ніхто з нас також не слухав Піта. Усі ми знаємо про ризики та приймаємо їх. А тепер який план».

«Ну, я...?» Воррен знизав плечима.

— Якщо можна, — сказав Фолвелл. «Я знайшов дещо, що може вас зацікавити». Він продовжив пояснення кодованого сигналу, який страва Грілло надіслала на склад у Квінсі вчора вдень.

— Знову королеви, — сказав Сем.

Фолвелл роздав папку кожному з присутніх. Кожен відкрив той, що стояв перед ним, і почав переглядати його.

«Я попросив деяких нью-йоркських агентів передати це місце ще раз, і їхній звіт міститься у ваших папках. Тепер кілька основних моментів. Приміщення невелике, здебільшого не використовується. Там якийсь великий предмет, сільськогосподарський інвентар зберігається. Трактори, прес-підбирачі сіна. Такі речі. Якісь могутні несмачні типи вештаються, нічого не роблять, ніби чекають наказу. Я підтвердив, що він належить Грілло. Є деякі...»

«Ну, будь я проклятий», — пробурмотів Воррен, показуючи вниз на картину, що лежала на столі перед ним. «Той чоловік на другому фото вчора був у дверях будівлі навпроти і стріляв у нас».

«Ну, ну, ну, — сказав Стів. «Схоже, ми нарешті маємо прямий зв'язок від засідки до Грілло».

«Але такий, який точно не витримає в суді», — сказав Сем.

«Про чий суд ми говоримо?» - сказав Воррен.

«Я прошу, щоб ми судили його в суді маршала», — сказав Баллард зі злою усмішкою.

«Нам знадобиться серйозна допомога», — сказав Воррен здебільшого сам собі, але тихі слова долинули до кожного в тихій тиші моменту.

Саме тоді у Воррена задзвонив мобільний телефон. Він витяг його з кишені і бурхливо відповів: «Так».

«Привіт, Воррене», — сказав ще грубіший голос. Уоррен знав, що є лише один голос, який звучить так, ніби дві тектонічні плити так стикаються одна з одною. Це був його бос.

«Привіт, Джеррі». Воррен мало не запитав його, чи чув він, що сталося. Але, звичайно, він знав, що сталося. О'Меллі завжди знав, що сталося.

— Я подумав, що тобі знадобиться допомога, — сказав О'Меллі.

«Неймовірно, — подумав Воррен. Тут він говорив, що їм потрібна допомога, а тут по телефону пропонував Джеррі.

"Безумовно. Що ти мав на увазі?" — запитав Воррен.

«Подивіться позаду себе».

"Що?"

О'Меллі пихнув у трубку. Щоразу, коли О'Меллі так пихкав, Воррен відчував, як його кістки розм'якшуються.

«Дивись позаду!» О'Меллі поклав трубку.

Не рухаючи головою, Воррен окинув поглядом усіх своїх колег, які без винятку дивилися через його ліве плече на те саме місце зі здивованим виразом на обличчях.

Воррен повільно обернувся.

Там у дверях стояв чоловік, а ще двоє чоловіків стояли в коридорі позаду нього. Уоррен ніколи раніше не бачив жодного з цих чоловіків. . . але він миттєво зрозумів, хто такий чоловік, що стояв у дверях.

Карлос!

Отже, міф ожив.

Воррен не був цілком упевнений, звідки він дізнався, хто цей чоловік, але щось у ньому було, можливо, в його поставі. Його статура, можливо. Цей погляд цілковитої рішучості в цих очах, які також випромінювали жорстку злобу. Аура влади та сили, яка виривалася з кожної пори. Також було щось у всій його поведінці — безмежна впевненість.

Карлос був людиною, чії подвиги були відомі та ганебні в певних колах американських розвідувальних спільнот, де його ім'я вимовлялося тихо та з благоговінням.

Найгірший із поганих. Найзліший сучий син на двох ногах. Холоднокровний вбивця з нескінченною витонченістю та жагою до драматизму.

Воррен, звичайно, чув ці історії. Так було з багатьма його колегами, але до цього моменту, наскільки знав Воррен, ніхто ніколи не бачив його.

Саме Карлос і його команда нібито звільнили трьох американців, узятих у заручники в Бейруті ще в 1983 році. Вони впізнали ісламського священнослужителя, який є найсвятішим для сунітських шіїтських викрадачів, потім вони відрізали йому яйця, набили їх у рот, грубо зашили йому рота важким шпагатом і протягнули його між двома телефонними стовпами дротом для піаніно, щоб він був схожий на розп'яття з розчепіреними ногами. Він стік кров'ю, здригаючись і звиваючись.

А наступного ранку заручників звільнили.

Воррен встав і повільно підійшов до чоловіка. Карлос був такий же високий, як Воррен, шість футів два, і приблизно такий же товстий. У нього було коротке хвилясте світле волосся, тонкий затиснутий ніс і вуха, які прилягали до голови. Уоррену було цікаво, як справжнє ім'я Карлоса. Очевидно, він не був латиноамериканцем.

Воррен довго дивився йому в очі і був загіпнотизований. Синій павич із золотими вкрапленнями, що горіли й виблискували так само, як горіли очі Распутіна й Чарльза Менсона — таким самим інтенсивним, контрольованим безумством.

Уоррен простяг руку. «Ти, мабуть, Карлос».

Здивування промайнуло на обличчі Карлоса, а потім зникло. Потім він посміхнувся, показавши найрівніші та найбільші зуби, які Уоррен коли-небудь бачив. «І звідки ти можеш це знати?» — спитав Карлос, двічі потиснувши Ворренову руку, а потім відпустив його.

Уоррен відчув сильну силу в руці іншого чоловіка. «Щасливе передчуття. Ви тут, щоб допомогти?»

«О'Меллі подумав, що я зможу надати вам якусь допомогу».

«Чудово».

Карлос і двоє його людей сіли за стіл, і протягом наступної години їх поінформували про все, що сталося на сьогоднішній день. Карлос відкинувся на спинку крісла й кілька разів провів пальцями лівої руки по волоссю, слухаючи. І, помітив Воррен, кожна волосинка щоразу ідеально поверталася на своє місце. Коли йому виклали всю справу, Карлос цілих дві хвилини дивився в стелю.

Під час паузи Мангейм тихо сказав: «Тепер ми опинилися в тому ж скрутному становищі, в якому були, коли вперше почули про шовкові костюми. У нас є інформація, отримана незвичайним шляхом, яка веде нас до одного передбачуваного висновку та курсу дій. Тепер питання, яке ми повинні поставити собі, полягає в тому, чи Грілло підсадив цю інформацію, знаючи, що ми можемо її розшифрувати? І чи зможе він точно передбачити, коли і де ми відповімо?»

Настала ще одна довга пауза, а потім Фолвелл сказав: «Відколи я почав своє електронне вторгнення в дім і справи Грілло, щось дивне відбувалося або не відбувалося, залежно від обставин. Ні він, ні його люди жодним чином не спілкувалися ні з ким ззовні щодо нас і нашого розслідування. Він повинен мати інший спосіб спілкування, і я вважаю, що це він».

«Наскільки важко було знайти місце призначення цього вибуху?» — запитав Стів.

«Неймовірно», — сказав Фолвелл. «Немає п'яти людей у світі, які могли б визначити, куди пішла ця передача. Усі вони працюють на Космічне командування США, і я їх усіх знаю».

«Чи вдалося вам зламати код самого вибуху?» — запитав Сем.

«Це ще один дивний аспект цього сценарію. Навіть суперкомп'ютер АНБ не міг зрозуміти це повідомлення».

«Можливо, це було те, що неможливо розшифрувати», — сказав Мангейм.

«Це додало б довіри теорії про те, що вся ця справа — лише хитрість, щоб знову вивести нас на відкритому повітрі», — сказав Воррен.

«Якщо це правда, то у Грілло все ще є спосіб зв'язку, якого я ще не знайшов», — сказав Фолвелл.

Потім Карлос нахилився вперед і поклав лікті на стіл. «Ми повинні припустити найгірше». Він привів до Воррена проникливий погляд. «Чи можу я зробити кілька пропозицій?»

Уоррен подивився на іншого чоловіка. «Звичайно».

Карлос повільно повернув голову й пильно поглянув на Фолвелла. «Ви чарівник Воррена?»

Фолвелл кивнув.

— Тоді слухай уважно, — сказав Карлос.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Наступного ранку все було готове, і рівно о сьомій всі були на своїх місцях. Уоррен сидів на передньому пасажирському сидінні синього седана Ford у підземному гаражі на Мангеттені. Чарльз Берк сів за кермо. Стів і Сем сиділи на задньому сидінні.

Три інші сині Форди стояли відразу за тим, у рядку.

За винятком того, що у них не було тонування на вікнах, ці форди не можна було відрізнити на відстані від машин, на яких вони їхали, коли їхали до кравця, що було щасливим збігом обставин. Вони сподівалися, що люди Грілло не зможуть відрізнити різницю, хоча в інших блакитних фордів під час останнього бою були вибиті всі вікна — їх можна було відремонтувати за ніч — і зіткнення з цими сірими Плімутами дещо пом'яло кузови — що могло бути вибиті.

Воррен знав, що в цих «Фордах» були й інші серйозні відмінності, які не можна було помітити, що додавало йому такої необхідної впевненості, якщо вони хотіли здійснити свій останній план.

Воррен поплескав кишеню свого пальта й намацав ордер на обшук, якщо вони справді так далеко зайдуть. Потім він доторкнувся вказівним пальцем правої руки до гарнітури з мікрофоном/приймачем, яку він носив на своєму правому вусі. «Карлосе, ти мене чуєш?»

«Зрозуміло», — сказав голос Карлоса йому на вухо.

«Все готово?»

«Все готово», — відповів Карлос.

— Друга машина, — сказав Воррен. «Готові?»

У блакитному седані «Форд» позаду них були Баллард, Мелвін і ще троє чоловіків, яких Баллард завербував протягом ночі. «Готово», — сказав Баллард у навушник Воррена.

— Третя машина, — сказав Воррен. «Ти готовий?»

Третій «Форд» містив ще п'ятеро сильніших чоловіків, яких завербував Баллард і яких Воррен не знав. Але він достатньо довіряв Балларду, щоб довіряти цим новим людям. Баллард призначив людину на ім'я Картер говорити від їхнього імені.

«Ми готові, Уоррене», — відповів Картер.

«Четверта машина, як у вас там справи?» - сказав Воррен.

У четвертому форді в лінії було четверо людей Карлоса. Їхнього представника, іншого блондина, звали Хорхе.

«Четверта машина готова», — сказав Хорхе.

«Карлосе, як у нас справи з часом?» — запитав Воррен.

«Рухай, Воррене, час рухатися», — сказав Карлос через гарнітуру.

Воррен повернув голову й кивнув Берку, який закрутив двигун і рушив вперед. Інші три машини слідували за провідною машиною Уоррена, піднявшись по пандусу й виїхавши на вулицю.

День видався сліпучо яскравим, оскільки вони були в гаражі до сходу сонця. Не було видно хмар. Рух був слабким, і вони добре проїхали через міст Квінсборо та в'їхали в Квінс.

Поки він їхав, Уоррен думав про їхній план. Це добре звучало вчора ввечері, коли вони це робили. Але тепер, при денному світлі, він не був таким впевненим. Він був у головному вагоні без затемнених вікон, тож його було добре видно й здавалося відкритим, як величезна волохата бородавка на носі гарної жінки.

Але все це було частиною плану. Його завданням було бути очевидною мішенню. Люди Грілло повинні були побачити його якомога швидше, щоб вони зробили перший крок.

Звичайно, він і його друзі можуть бути вбиті, дозволивши Грілло зробити перший крок.

Йому було цікаво, як люди Грілло прийдуть до них.

Знову снайпери на даху?

Можливо, в поєднанні з іншою вуличною засідкою?

Або вони чекали б, поки вони потраплять на склад?

У них був план на кожен непередбачену ситуацію, але вони точно не могли передбачити всього, що Грілло міг придумати.

Вони прямували до гнізда Грілло, де він контролював події. На цій стадії гри Воррен міг лише сподіватися, що вони мають оборонні можливості та вогневу міць, щоб уникнути будь-якої проблеми.

Воррен вивчив детальну карту району, яку розклав на колінах, а потім сказав у гарнітуру: «Карлосе, ти мене чуєш?»

Великий фургон ФБР Фолвелла був припаркований менш ніж за миллю звідси. Це була міні-операційна кімната, наповнена складним електронним зв'язком і обладнанням для стеження. Карлос і Фолвелл сиділи в м'яких кріслах обличчям до консолі з двома двадцятичотирьохдюймовими відеомоніторами. Четверо інших техніків розташувалися навколо салону фургона в невеликих нішах і контролювали інше обладнання.

«Я вас зрозумів, Воррене», — сказав Карлос у гарнітуру.

«Ми приблизно за дві милі від складу». Голос Воррена пролунав із аудіомінітора на стійці перед ними

Карлос нахилився до відеомоніторів, ніби це дало йому кращий огляд. «Ідеально. Ми просто наблизили геосинхронний супутник, щоб зосередитися на території біля складу. Хмарності немає. У нас гарний огляд. І . . . Ха! Ось вони. Три стрілецькі команди з двох осіб. Кожен несе . . . давай подивимось. . . так, це те, що вони є. Гвинтівки Remington 700 VLS. Гарний вибір. Дві їхні позиції мають телескоп, спрямований на вулицю».

«Що це означає для нашої безпеки?» — запитав Воррен

«Нічого, крім хороших новин», — сказав Карлос.

«Ти впевнений», — запитав Уоррен з різкістю в голосі.

«Не хвилюйся». Карлос посміхнувся, а потім сказав: «Я думаю, вам просто доведеться мені довіряти».

Джонні Савіні сидів за письмовим столом у маленькому кабінеті з видом на вулицю, на якій великий бос планував зловити Уоррена Маршала у свою останню схему. Одне з вікон було відчинене. У нього на колінах лежав його улюблений Remington 30-06 із глушником і прицілом. На шії в нього на ремінці був бінокль. В офісі було темно, за винятком сімнадцятидюймового відеомонітора та двох десятидюймових відеомоніторів, встановлених на столі.

Рація на сидінні біля нього пропищала: «Джонні, ти там?»

Савіні взяв рацію, приклав її до рота й натиснув кнопку збоку. «Так, Біллі».

«Ось вони прийшли. Чотири седани. Я навіть бачу маршала Воррена, який сидить на передньому сидінні».

Савіні нахилився вперед і примружився на монітори. На великому моніторі він бачив чотири сині седани «Форд», що їхали вулицею до складу. А на одному з менших моніторів Біллі збільшив зображення маршала Воррена.

Звісно, як лайно, подумав Савіні, ось він, великий, як життя, дурний виродок. Можливо, великий бос все-таки недооцінив цього хлопця. Схоже, він приніс із собою додаткові м'язи, але цього разу це йому не допоможе.

Савіні посміхнувся й подумав, що великий бос — найрозумніша людина, яку він коли-небудь знав. Він не тільки чудово підготував цих жалюгідних маршалів, але навіть передбачив за годину, коли вони з'являться.

Як чудово!

Цього разу промахів не буде, — подумав Савіні. Ми обов'язково дістанемо цю суку. Можливо, я навіть зможу трохи повеселитися з цим хлопцем.

Він уявив, як сотню разів стріляє у Воррена з малокаліберної рушниці, спостерігає, як із сотні крихітних отворів з нього хлюпає кров, а Уоррен кричить і благає про життя. Йому хотілося дивитися прямо в очі маршалу в момент його смерті і спостерігати, як той подорожує у вічність.

Яка мила думка, але він знав, що цього ніколи не станеться. Уоррена-маршала чекала швидка смерть — куля в мозок. Савіні чітко бачив це у своїй уяві, ніби він уже був свідком цього.

Савіні знову натиснув кнопку збоку рації. «Зачекайте, поки вони підійдуть трохи ближче. . . трохи ближче. . . поки вони не займуть належне положення».

Савіні знав, що в цей момент двадцять чотири озброєні до зубів чоловіки на чотирьох довгих, чорних, розтягнутих лімузинах мчать до Воррена Маршала та його людей на їхніх фордах. Він також знав, що шестеро його людей перебувають на трьох дахах у безпосередній близькості і що Біллі Карско саме в цю мить малює намистину на чолі Воррена.

Він підвівся з-за столу й підійшов до стіни, звідки він міг бачити «Форди», що йшли праворуч вулицею. Вони були б на позиції. . . правильно . . . зараз.

Уоррен відразу помітив два лімузини, що прямували до них, і точно знав, хто вони.

«Ось вони йдуть», — сказав він у гарнітуру. «У нас два лімузини прямують прямо до нас».

«Ще двоє йдуть позаду нас, швидко!» — сказав Хорхе з четвертого Форда.

У цей момент на лобовому склі пролунав неймовірно гучний, різкий стукіт перед Ворреном. Він так його налякав, що він здригнувся всім тілом. Хоча він ніколи раніше не чув цього конкретного звуку, він точно знав, що це було.

Через дві секунди на вітровому склі перед Берком пролунав ще один неймовірно гучний, різкий стукіт. — Гарзд, Берку, — сказав Воррен. «Карлос поки що мав рацію. Обов'язково дотримуйтеся плану».

Берк натиснув на педаль газу й різко смикнув кермо праворуч. «Форд» розігнався і одразу врізався у припарковане авто на узбіччі. Інші форди втратили контроль і врізалися в інші припарковані автомобілі на вулиці.

Уоррен, Берк і брати на задньому сидінні присіли на корці, поки їх не стало видно.

Савіні почув, як кулі вдарили по лобовому склі перших трьох «Фордів». Він спостерігав, як «Форди» не впоралися з керуванням і врізалися в припарковані машини. Він побачив, як два лімузини з вереском зупинилися перед «Фордами», а два заїхали за лінію «Фордів», заблокувавши вулицю, і за допомогою припаркованих машин вони повністю втиснулися у Воррена та його людей.

Вони нікуди не збиралися.

Він спостерігав, як його люди вистрибували з лімузинів, озброєних М-16, АК-47 або Узі, і починали розбивати Форди з оглушливим стаккато навіть з такої відстані.

але . . . ці Форди, здається, не були пошкоджені.

Спантеличений Савіні підніс до очей бінокль і оглянув «Форди». Кулі його людей просто рикошетили від тих машин, а не розривали їх, як мали б.

«Вони мають бути броньовані», — сказав Савіні, коли це усвідомило.

Стрілянина повільно припинилася, а люди Савіні недовірко дивилися на Форди.

У цю мить Савіні побачив, як Уоррен-маршал підняв голову над приладовою панеллю, і Савіні відчув, як усередині нього набирає настільки сильна ненависть, що ледь не дихає. Уоррен знову сховався з поля зору, коли чергова черга влучила у вікно біля його голови.

Тоді Савіні почув глибокий стукіт гучних, потужних двигунів, які наближалися. Він рухався через затемнену кімнату, поки не побачив вулицю, і його дихання стиснулося, коли він побачив величезний Хаммер, пофарбований у пустельний камуфляж, що гуркотів по дорозі до його людей. Він виглядав більшим, ніж ті, які вони продають публіці, і Савіні припустив, що це, мабуть, військова версія.

Він подивився на вулицю в інший бік і побачив ще один «Хаммер» такого ж розміру й такої самої фарби, що також тиснув на його людей. Він швидко зрозумів, що вони були підкріпленням Уоррена Маршала,

і миттєво зрозумів, що ситуація змінилася, і «Хаммери» збираються заблокувати його лімузини точно так само, як його лімузини застрягли у «Фордах».

Савіні знав, що у його людей залишилася одна надія.

Одна з припаркованих машин, що стояли вздовж вулиці, загородила в'їзд до підземного гаражу. Якби вони змогли сісти назад у свої броньовані лімузини й розбити цю машину з дороги, вони могли б втекти в підземний гараж і виїхати з іншого боку, і, можливо, загубитися в пробці.

Карлос, який усе ще сидів поруч з Фолвеллом у м'якому кріслі в фургоні ФБР, сказав: «Загони один і два, ви мене чуєте?»

Карлос розмістив чотирьох своїх стрільців у дві команди на двох різних дахах в цьому районі на випадок, якщо люди Грілло вирішили використати ту ж стратегію, що й раніше.

Через динаміки два різні голоси сказали: «Голосно та чітко» та «Ми вас чуємо».

«У вас є місце в трьох командах стрільців?» сказав Карлос.

Один голос сказав: «Я бачу двох із них».

Інший голос сказав: «Я маю іншого».

— Вогонь, — сказав Карлос. «Витягніть їх». Він зняв гарнітуру і вийшов з мікроавтобуса. Біля дверей стояла машина, яка чекала, щоб відвезти його на бій. Може, сподівався він, залишиться мені когось убити. Він уже пару тижнів не куштував крові.

Пако та його напарник по команді Хесус перебували на даху шестиповерхової офісної будівлі та мали ідеальну позицію в двох командах стрільців Грілло. Обидві команди стрільців Грілло вели вогонь якнайшвидше по 34-й вулиці, не звертаючи уваги ні на що інше.

Коли вони почули, що Карлос дав добро, Пако та Хесус взяли на плечі свій Winchester Model 70, 300 Ultra Mags і поцілили в приціли. Журнал Ultra Mag провів три постріли. Пако знав, що цього буде достатньо, якщо вони досягнуть мети з першого разу.

Коли Пако сказав: «Зараз», він і Ісус вистрілили одночасно. Їхні постріли забрали обох людей Грілло на найближчий дах одночасно. Вони повторно націлилися на іншу команду стрільців приблизно за сотню ярдів далі та вбили обох цих чоловіків одночасно.

Пако міг бачити свою іншу команду, але не міг бачити третю команду Грілло зі своєї точки зору. Він помахав рукою і привернув увагу Рауля. Рауль негайно підняв йому великий палець, показавши, що третя команда Грілло стала історією.

Пако підняв великий палець.

Коли «Хаммери» з гуркотом мчали дорогою до його людей, Савіні крикнув у рацію: «Люди! Сідайте назад у лімузини. Вони броньовані, тож захистять вас. Тоді ви можете розбити цей червоний Меркурій з дороги, яка блокує вхід до підземної стоянки, і втекти через інший бік будівлі на 35-ту вулицю

Зі свого вікна Савіні бачив, як його люди скупчилися назад у лімузини.

Потім Савіні почув над собою шість рушниць, що надходили з різних дахів, а не з того місця, де він розташував своїх людей, і рефлекторно ігнувся. Йому стало цікаво, що відбувається.

Савіні дивився у вікно й спостерігав, як «Хаммери» з вереском зупинилися, а маршали вийшли з «Хаммерів» і почали стріляти бронебійними снарядами в лімузини, доки вони не були повністю розбиті. . .

. . . І всі його люди точно були мертві.

Савіні сповз зі стіни та впав на підлогу, коли йому спало на думку, що тепер йому доведеться ще раз зателефонувати Кандіотті, щоб повідомити йому, що Уоррен Маршал уник ще однієї спроби його вбити.

Він на мить подумав про те, щоб піти туди й пожертвувати собою, щоб йому не довелося робити цей дзвінок.

Але не.

— Буде інший час, Бако, — прошепотів Савіні вголос. «Колесо знову повернеться, і ваша удача закінчиться. Це повинно. Зрештою».

Він швидко підвівся, коли подумав про свій обов'язок перед великим босом. Він був нічим іншим, як не професіоналом до мозку кісток. Залишався один мізерний шанс. Залишаючись у тіні, щоб ніхто не бачив його з вулиці, він поклав на плече свій «Ремінгтон» і подивився в приціл. Він чітко бачив маршала Воррена, який сидів на передньому сидінні першого «Форда».

«Можливо, просто можливо, — подумав Савіні, — маршал Воррен стане необережним».

Воррен сів, коли прибули броньовані Хамві, які Карлос позичив у старих армійських приятелів, і спостерігав, як люди Карлоса наштотували лімузини бронебійними боєприпасами, доки ніхто не міг вижити

в жодному з них. Він помітив, що кожна куля потрапила в салони пасажирів і жодна куля не потрапила в бензобак.

Справжні професіонали, подумав Воррен. Аж до найдрібніших деталей.

Він дивився, як Карлос прибув на іншій машині з розчарованим виглядом і почав керувати своїми людьми.

Воррен, Берк і брати дочекалися, доки люди Карлоса перевірять вміст лімузинів, а потім Хаммери дали задній хід, і лімузини поїхали. Потім Берк розкрутив «Форд» і поїхав.

Уоррен не збирався виходити з цієї машини, якщо Грілло розташував інших стрільців на сусідньому даху чи у вікні. Вони, ймовірно, передбачили можливість того, що ця засідка може провалитися, і були готові, якщо він вистачить дурниці залишити «Форд», щоб оглянути пошкодження.

Джонні Савіні дістав свій мобільний телефон і повільно набрав п'ятнадцять номерів, які знав надто добре. Ще кілька днів тому це було радісне число, яке він з гордістю набирав. Однак останнім часом ці цифри сповнювали його лише жахом і відразою.

Кандіотті відповів на перший дзвінок, і після того, як Савіні розповів йому, що трапилося, була хороша хвилина мовчання. Савіні знав, що відбувається. Кандіотті був такий розлючений, що не міг говорити.

Затишшя перед бурею, подумав Савіні.

Нарешті Кандіотті м'яким, розміреним тоном сказав: «Повертайся сюди».

«Напевно, за садибою стежать. Мене зроблять».

«Це буде добре. У нас для вас ще одне завдання».

"Зразу."

Кандіотті перервав дзвінок.

«О, чорт, — сказав Савіні вголос. Він знав, яким буде інше завдання. Вічний брудний сон.

Можна допустити одну помилку. Два, і він штовхав його. Але три? Ніколи. Кожен, хто тричі підвів головного боса, був би вбитий. Без сумніву.

Він на мить подумав про те, щоб бігти, спробувати щастя на дорозі. Але він знав, що не зробить цього. Це лише продовжило б неминуче. Він ненавидів перспективу постійно бігати, вічно дивлячись через плече.

Крім того, великий бос зрештою знайде його, і він здригнувся від думки про те, що тоді з ним зробить Кандіотті, і про те, які процедури вони використають, щоб змусити його благати про смерть.

Ні. Тепер він віддавав перевагу швидкій кулі.

Пішов би на садибу. Він був людиною Грілло до останнього. І якби великий бос хотів його смерті, то він був би мертвим.

Повернувшись у конференц-зал у будівлі ФБР, Воррен зустрівся зі своїм найближчим оточенням, а Фолвелл був помітно відсутнім.

Вони витратили кілька хвилин, щоб привітати себе. Тридцять людей Грілло були мертві. Вони не втратили жодного чоловіка, поранених теж немає.

Це був момент гордості.

Воррен підійшов до Карлоса. «Звідки ви дізналися, що у них немає бронебійних набоїв?»

«Бронебійних боєприпасів для серії Remington 700 немає».

"Як ви знаєте, що?"

«Я знаю зброю».

«Можливо, у чоловіків у лімузинах було щось».

«Сумнівно. Якби у стрільців на даху їх не було, у чоловіків у лімузинах теж не було б».

"Ймовірно."

«Напевно», — з усмішкою погодився Карлос.

Саме тоді Фолвелл поспішив до кімнати з портфелем. Він зупинився й озирнувся, поки не побачив Воррена. Він поспішив до Воррена і сказав: «У мене це». Він поплескав по портфелю.

Воррен подивився на нього вниз і зрозумів, що брови Фолвелла мають ідеальну симетрію. Настільки ідеальні, що Воррен задумався, чи він їх зірвав. "Мати що?" — запитав Воррен.

«Позитивні докази того, що Грілло винен в ухиленні від сплати податку на прибуток, ордер на його арешт і ордер на обшук його будинку та території».

Міради емоцій вибухнули в Уоррені. Йому хотілося закричати від радості й обійняти свого маленького чарівника. Не видаючи жодних емоцій, він сказав: «Розкажи мені про це. Все це.»

«У Bank of Manhattan я дізнався, що Грілло фактично володіє Bank of Schenectady. І здається, що Bank of Schenectady таємно отримує величезні суми готівки, і я маю на увазі готівку, а не гроші, перераховані, від Bank of Manhattan, про які ніколи не повідомляється податковій службі.

«Банк Скенектаді негайно переказує ці гроші в Королівський банк Берна в Швейцарії та інші банки по всьому світу. Потім ці банки переводять величезні суми грошей назад на приватні та дуже секретні рахунки Грілло в Банку Манхеттена. Потім численні великі грошові операції, про які ніколи не повідомляється, знімаються кимось, що називає себе Джорджіо Кандіотті. Я роздрукував історію всіх цих транзакцій, і цього було достатньо, щоб прокуратура видала ордер на арешт Грілло та Кандіотті, а суддя видав ордер на обшук».

Фолвелл відкрив портфель, витяг папку товщиною в дюйм — великий біло-жовтий конверт, великий білий конверт — і поклав їх на стіл. Він стукнув вказівним пальцем правої руки по папці. Ось доказ». Він стукнув вказівним пальцем правої руки по жовтому конверті. «Ордер на арешт». Він стукнув вказівним пальцем правої руки по білому конверті. «Ордер на обшук».

Воррен стиснув губи й кивнув. «Молодець, Роберте».

Фолвелл саяв від гордості.

Тоді Воррен голосніше сказав: «Сідлайте, хлопці, ми збираємося заарештувати Грілло».

Через годину Воррен сидів на передньому сидінні того самого броньованого синього седана «Форд», у якому він їхав, коли того ранку потрапили в засідку. Фарба була подряпана, але на броньованому корпусі не було жодної вм'ятини.

Берк був за кермом, а брати сиділи позаду, як і раніше.

Насправді, той самий караван із тих самих чотирьох фордів із тими самими людьми, що їхали в них того ранку, за винятком того, що тепер два броньованих військових Хаммери, у яких перебував Карлос і його люди, прямували позаду, а також три Шевроле задній. Chevy були наповнені агентами ФБР, які переглядали комп'ютери та обшукували решту будинку Грілло, щоб знайти щось, що можна було б використати проти нього.

І Роберт Фолвелл також був поруч. Він хотів зблизька подивитися на інтер'єр того будинку.

Воррен ледве стримав посмішку з обличчя. Грілло не міг знати, де вони були цього разу, або що вони прийшли його заарештувати. Тож шанси на засідку були практично нульовими. Не те щоб вони були зовсім нульовими. Грілло був просто занадто розумний, щоб напевно щось скидати з рахунків.

Перевіряючи свою зброю, Воррен випадково глянув у вікно й побачив чоловіка, який чекав на ліхтарі навпроти перехрестя, через яке він їхав. У цього чоловіка був найдивніший вираз, який він коли-небудь бачив — сильний смуток, змішаний із жахливим переляком, ніби він був свідком власної смерті.

Уоррен на мить перехопив погляд іншого чоловіка, і йому здалося, що вираз обличчя іншого чоловіка змінився на шок від упізнання. Він подумав, чи зустрічав він коли-небудь цього чоловіка чи бачив його раніше, але знав, що ні, і викинув це з голови.

Він збирався заарештувати Грілло сьогодні! І він був такий щасливий, що не міг думати ні про що інше.

Джонні Савіні не поспішаючи йшов до садиби. Він боявся конфронтації з Кандіотті, а потім і з великим босом. Він думав, чи справді вони збираються його вбити. І якщо так, то яким чином?

Його безсмертна відданість протягом багатьох років, безперечно, гарантувала принаймні швидку смерть, чи не так? Просто тому, що він облажався тричі поспіль. . . вони б не змусили його жахливо страждати, просто заради розваги, чи не так?

Можливо, вони зрозуміють, що це не його вина. Хіба вони не бачать, що ця стерва Уоррена Маршала була найщасливішим лохом по цей бік великого вододілу?

Сподіваюся, що так.

Він змусив відкинути ці думки й повірив великому босу. Можливо, його минула служба навіть вимагала відстрочки.

Савіні зупинився на світлофорі приблизно за п'ять миль від Хоумстеду й підняв очі. На свій подив, він побачив Воррена-маршала в блакитному форді — це мав бути той самий, у якому він їхав того ранку під час невдалої засідки.

Вони навіть на мить зустрілися очима!

Повз них промчали три інші сині форди, а за ними два закамфльовані коричневі хаммери. Великі лохи. І вони прямували в напрямку Садиби.

Коли засвітилося зелене світло, Савіні рушив позаду колони маршалів і дозволив їм випередити чверть милі. Він слідував за ними, поки не переконався, що вони прямують до Садиби.

Цього разу вони повинні мати ордер, міркував він.

Він дістав мобільний телефон і був настільки схвильований, що з першого разу неправильно набрав п'ятнадцять номерів. Коли він нарешті все зрозумів, то почув голос Кандіотті під час третього дзвінка. «Так».

«Джорджіо, це Джонні».

"Так?"

— Я за п'ять миль від Хоумстеду. Я позаду Воррена-маршала та чотири машини плюс два Хаммери, напхані його людьми. Вони прямують до вас. Я в цьому впевнений. Вони повинні мати ордер».

Лінія обірвалася.

Джорджіо Кандіотті кинувся до кабінету великого боса. Грілло сидів за своїм величезним столом, піднявши ноги, і курих довгу чорну сигару. «Мій Дон. У мене є достовірна інформація, що Уоррен Маршал і всі його люди прямують сюди. Вони повинні мати ордер».

Грілло поставив ноги на підлогу й сів прямо. Він видихнув у повітря легенький дим і поставив сигару на попільничку в руці горили. «Ордер? Для чого?"

«Невідомо».

«Як далеко вони?»

«Менше п'яти миль».

— Ваш авторитет?

«Я наказав Савіні додому. Він помітив їх і стежить за ними, поки ми розмовляємо».

«Не вбивайте цього мудака. Він заслужив ще один шанс».

«Правильно».

«Я точно не хочу бути тут, коли вони з'являться», — сказав Грілло. «Давайте почнемо крєкати».

Через чотири хвилини Грілло, Кандіотті та десять довірених осіб, у кожного з яких була валіза, вискочили з кухонних дверей і попрямували до двох човнових елінгів, які стояли поруч один з одним на березі Лонг-Айленд-Саунд.

За хвилину два витончених моторних човна Princess V65 із подвійним дизельним гвинтовим кормовим приводом заднім ходом вийшли з елінгів, розвернулися та попрямували на північ зі швидкістю близько 40 вузлів.

Берк зупинився перед залізними воротами біля входу в головний будинок Грілло в Кінгс-Пойнт на Лонг-Айленді й вимкнув двигун. Воррен не міг помітити жуликів, які охороняли ворота, як минулого разу, коли він був тут.

Дивно, подумав він. Дуже дивно. Коротке волосся на його шиї почало поколювати.

Мобільний телефон Воррена задзвонив. Він витяг його з кишені й приклав до вуха. «Воррен».

«Воррен, це Сьюзен Гувер», — сказав голос.

"ВООЗ?"

«Я в команді Роберта».

Уоррен згадав її зараз. "О, так. Сьюзен».

«Я чергую в штабі операції і спостерігав через супутник, як дванадцять людей, я вважаю, що всі вони були чоловіками, поспішно покинули будинок Грілло кілька хвилин тому», — сказав Гувер. «Вони сіли на два моторні човни й попрямували на північ».

— Викличте берегову охорону, — сказав Воррен. «Подивіться, чи зможуть вони їх перехопити. Поясніть, що у нас є ордер».

«Я подзвоню їм».

«Що б ви не робили, не втрачайте їх».

«Я зможу тримати їх під наглядом, поки вони не покинуть зону покриття моїх стаціонарних супутників. Я зменшу його масштаб, але попри це він має обмежений діапазон. Орбітальний корабель прибуде лише через сімдесят хвилин».

"Тримай мене в курсі." Воррен перервав дзвінок.

Воррен і його люди, Баллард і його люди, Карлос і його люди підійшли до передніх воріт. Обидва були вишукано прикрашені, а в закритому стані утворювали велику літеру «G» у центрі. Біля лівих воріт на стіні

була телефонна будка. Воррен натиснув кнопку й почекав десять секунд. Коли ніхто не відповів, він повернувся до Карлоса і наказав: «Відкрийте».

Чоловік Карлоса, Хорхе, підійшов до воріт із невеликим комплектом ключів-скелетів. Через двадцять секунд ворота відчинилися всередину з різким вереском металу об метал. Чоловіки підійшли до хати й подзвонили. Чоловіки прогнали машини та Хаммери за ворота та зупинилися біля будинку.

Літня жінка відчинила двері, і Уоррен сказав: «У нас є ордер на обшук цих приміщень». Увійшовши всередину, він показав великий білий конверт повз її обличчя.

Решта чоловіків увійшли в будинок і розійшлися віялом, витягнувши та звівши зброю, готові до перестрілки будь-якої миті.

Джонні Савіні повернув за останній ріг перед тим, як прибути до садиби, якраз вчасно, щоб побачити Воррена-маршала та його людей, які вийшли крізь передні ворота й попрямували до будинку. До біса добре, що він достатньо попередив Кандіотті, щоб великий бос та решта хлопців встигли втекти, подумав він. Вони, напевно, взяли човни, але куди вони подінуться?

Він шкодував, що не міг прибути сюди на кілька хвилин раніше і влаштуватися. Як би він хотів пропустити кулю в голову цієї сумної суки, навіть якби це означало його власну загибель.

Що мені тепер робити? — здивувався Савіні. Що робити?

Він міг би спробувати застрелити Воррена Маршала, коли той покине садибу, але ця сука точно буде в його броньованому автомобілі. Він був не проти померти, якщо йому вдасться вбити Воррена, але його дратувала думка, що він буде вбитий після того, як знову не виконає свій обов'язок.

Не маючи більше нічого робити, він вирішив повернутися до свого готельного номера й чекати подальших наказів.

Воррен пройшов коридорами до кабінету Грілло. Він досить легко запам'ятав дорогу; минуло лише чотири дні, як він тут був.

Здавалося, голови всіх тварин усміхалися через відсутність Грілло. У повітрі смерділо сигарним димом. Воррен обійшов килим із ведмежої шкури й підійшов до столу. Половина довгої чорної сигари лежала в попільничці в руці горили. Крихітний вусик диму, що звивався вгору від стогі, розповів історію про те, як нещодавно Грілло тягнув його.

Тридцять хвилин потому, після систематичного обшуку приміщень, Уоррен і його команди зустрілися у великій вітальні. Кожен предмет меблів — м'які крісла, дивани, навіть порт'єри — були однакового білого відтінку.

«Тут є з дюжина жінок, — сказав Стів.

— І два десятки з гаком дітей, — додав Сем.

«Всі вони зіщулилися в спальнях нагорі», — сказав Баллард.

«Але жодних ознак Грілло чи його торпед», — сказав Карлос.

«Здається, наш птах перелетів із курника», — сказав Воррен.

— Цікаво, як він знав, що ми прийдемо? Сем особливо нікого не запитував.

— Дуже гарне запитання, — сказав Воррен і повернувся до Лайта. «Місце безпечне. Введіть своїх людей. Я хочу, щоб кожен комп'ютер тут був повністю розібраний. Я хочу, щоб кожен клаптик паперу був прочитаний».

Лайт кивнув і вийшов з кімнати.

«Як ти думаєш, у нього достатньо розуму, щоб видалити всі викривальні докази перед польотом?» — запитав Баллард.

«У нього не було часу», — сказав Берк.

— Ви вважаєте, що він достатньо розумний, щоб не мати тут жодних викривальних доказів? — запитав Сем.

Мобільний телефон Воррена задзвонив. Він відповів, і Гувер сказав йому: «Боюсь, інспекторе, погані новини. Я спостерігав, як два швидкісні човни під'їхали до маленької пристані в Мамаронеку. Дванадцять чоловіків вийшли і пішли на північ. Потім я їх втратив. Це був самий кінець радіусу дії мого супутника».

Воррен тихо вилаявся собі під ніс. «Давай, хлопці, схоже, їхали в Мамаронек. По дорозі я тобі все розповім».

Коли Уоррен і його команда вийшли з дому, увійшли агенти ФБР, у тому числі Фолвелл. Агенти почали обшук будинку, щоб знайти кожен комп'ютер і папірець.

Фолвелл мав інший план.

Він без сумніву знав, що якимось чином Грілло спілкувався із зовнішнім світом без використання стаціонарних телефонів, мобільних телефонів, супутникової антени, факсів чи будь-яких інших відомих засобів зв'язку. І він мав намір дізнатися, як Грілло це робив.

Фолвелл систематично інвентаризував кожную кімнату та знайшов усі стаціонарні телефони, які він прослуховував. Однак у кабінеті Грілло, у нижній шухляді його столу, він знайшов ще один телефон, який виглядав нормально в усіх відношеннях, за винятком того, що внизу на ньому було чотири додаткові кнопки — дві червоні, дві жовті — і він знав, що знайшов що він шукав.

Він обернув телефон і побачив, що з задньої частини не виходить шнур.

Придивившись у збільшувальне скло, він побачив, що товстий мідний кабель був відрізаний із задньої сторони врівень із твердим пластиковим корпусом.

Дивно, подумав він.

Він побачив дірку в нижній частині ящика і заглянув під стіл. У підлозі була дірка.

Він припустив, що мідний дріт, мабуть, пройшов крізь підлогу та потрапив у підвал. Тож він спустився вниз у підвал і спробував знайти, куди подівся дріт, але виявив, що кабель взагалі не пройшов у підвал, тож він знав, що він, мабуть, залишився на підлозі.

Він повернувся до кабінету, сів у крісло Грілло й почав працювати. Він дивувався, як знайти мідний дріт, який був прикріплений до телефону, і прослідкувати за ним до місця призначення. Крім того, що він розірвав підлогу, що також означало розібрати більшу частину будинку, він не бачив способу стежити за його розвитком.

Він нишпорив у шухлядах і не знайшов нічого цікавого.

Він відкрив хьюмідор на столі й знайшов у Грілло схованку довгих чорних сигар. Він витяг один і провів його по низу носа. Добре пахло. Він відкусив кінчик і виплюнув його на підлогу. Він знайшов електричний сірник, запалив сигару й почав нею пихнути. Це було на смак, наче тютюн змішали з подрібненим собачим лайном і подрібною в попільничці для рук горили.

. . . і він отримав ідею. І на його обличчі з'явилася усмішка.

Він вийшов з дому та поїхав до Федеральної будівлі. Він перевіряв пряму трансляцію обох супутників, щоб переконатися, що все сумісно, і зателефонував другові, Дейву Смедлі, до центру даних EROS Геологічної служби США поблизу Су-Фоллз, Південна Дакота. Він попросив Смедлі перевірити Національний супутниковий архів даних дистанційного зондування землі, який, як він знав, був вичерпним записом поверхні суші планети, отриманим за сорок з гаком років супутникового дистанційного зондування. Потім він дав Смедлі координати довготи та широти будинку Грілло та попросив Смедлі перевірити в архівах наявність міді, її довгої нитки, що виходить із дому чи будь-де на території.

Через десять хвилин Смедлі передзвонив. З того дому не виходила мідь, але тоді там і десь поблизу міді не шукали.

«Чи можемо ми провести Landsat над цією областю і змусити його шукати мідь?» — запитав його Фолвелл.

«Мені доведеться повернутися до вас щодо цього», — сказав Смедлі.

Через сорок п'ять хвилин Смедлі передзвонив. «Виявляється, один із програмістів винен мені послугу. Ми можемо перевірити цю властивість на мідь. Але це займе сімдесят дві години».

«Дякую, Смед, у мене є один».

Коли Воррен і його оточення прибули в Мамаронек, Гувер спрямував їх по телефону через місто до пристані, де люди Грілло залишили свої два човни. Вони припаркувалися на просторій автостоянці, яка була заповнена лише наполовину. Вони пройшли повз офіс до води, знову дотримуючись вказівок Гувера.

Вони виявили два швидкісні катери Princess, прив'язані до сусідніх причалів. Люди Карлоса мчали на борт одного, люди Балларда бігли на борт іншого. Брати Лайт, Мангейм і Берк стояли біля Воррена й чекали.

Через кілька хвилин чоловіки зійшли з човнів і зібралися навколо Воррена.

— Нічого на борту, — сказав Карлос.

Баллард кивнув, підтверджуючи те, що сказав Карлос.

«Чи є комп'ютери на борту цих човнів?» — запитав Воррен.

— Звичайно, — сказав Баллард.

Воррен звернувся до Лайта. «Я хочу, щоб ці човни конфіскували, а команда перевірила ці комп'ютери».

Лайт сильно кивнув і взявся за мобільний телефон, щоб це сталося.

Сем глянув на годинник. «Ну, минуло більше години, як Гріл і його люди викинулися тут на берег. Зараз вони можуть бути де завгодно».

Кілька чоловіків прошепотіли, що погоджуються з цією заявою.

Стів подивився на Воррена. «Що нам тепер робити? Здавалося б, ми їх втратили».

«І Грілло з'явиться на поверхні лише тоді, коли захоче», — сказав Сем.

«Що за слизький маленький лохун?» — сказав Берк.

«І дуже щасливий», — сказав Баллард.

«Цікаво, як він знав, що ми приїдемо за ним?» Стів сказав.

«Здається, ми обійшли, — сказав Карлос. «Ми більше ніколи не поглянемо на нього очима».

Воррен, стоячи на тому самому місці, повернув своє тіло на дев'яносто градусів, зупинився, озирнувся, знову повернувся на дев'яносто градусів, зупинився, озирнувся, знову повернувся на дев'яносто градусів, зупинився, озирнувся, знову повернувся на дев'яносто градусів.

Мангейм спостерігав, як він це робить, а потім сказав: «У вас щось на думці».

«Це дивно, — сказав Воррен. — Човни там, — сказав він і вказав на них. «Стоянка знаходиться на сході». Він показав на ділянку. — Проте Сьюзен Гувер сказала, що коли чоловіки залишили човни, вони пішли на північ. І це дозволило їм пройти туди». Воррен вказав на ділянку лісу, через яку йшла широка стежка. «Цікаво, що там наскрізь».

Воррен пішов до клаптика лісу, а його люди пішли за ним стежкою до того місця, де вона закінчувалася на чотирикутній дорозі. Численні ресторани та магазини всіх видів вздовж дороги. Уздовж дороги, що прилягала до території пристані, простягалася порожня смуга для паркування. Воррен вийшов на паркувальну смугу, зупинився й озирнувся. Легкові та вантажівки неодноразово проносилися повз нього.

Воррен підвищив голос, щоб його було чути з-за руху. «Мені здається, я познайомився з Анджело Франко Грілло за останні кілька тижнів. Він розумний, багатий, добре організований і любить подорожувати стильно. мені цікаво. . .» Його голос замовк, поки він шукав очима довкола. «Чоловіки, розходіться. Полотно області з видом на це місце. Запитайте кожного, чи помітили вони щось незвичайне, припарковане тут дев'яносто-сто двадцять хвилин тому. Як довгі чорні лімузини».

Поки Воррен залишався на місці, усі чоловіки розділилися й розійшлися в різних напрямках. Вони відвідали практично кожен ресторан, бізнес, магазин і закуток у цьому районі. Поступово всі повернулися на паркувальну смугу і повідомили про свої помилки.

Воррен не міг у це повірити. Після всього цього Грілло справді зник?

Він дуже добре знав, що це означає. Грілло деякий час залишався під землею. Тиждень, місяць, рік. Це не мало значення. Коли він знову сплив, перше, що Грілло зробить, це спробує вбити його. І цього разу він би навчився на своїх невдачах.

З цього моменту він був відзначеною людиною. Куди б він не пішов, це було лише питанням часу, коли Грілло помститься. Йому, Воррену, довелося б вічно дивитися через плече, гадаючи, коли ж куля ввійде йому в мозок.

І він розлютився.

Стоячи на місці, він почав показувати на кожне вікно, яке міг побачити. «Хтось там ходив?» — неодноразово запитував він.

Здебільшого хтось казав: «Так, я був там».

Інколи ніхто не говорив. Потім хтось підбіг, постукав у двері й розпитав усіх, хто був усередині. нічого

Нарешті Сем повернувся з позитивним звітом. Говорючи, він дивився в маленький кишеньковий блокнот. «Я знайшов жінку, яка побачила три позашляховики, однакові марки та року випуску, зелені, як вона думає, припарковані тут приблизно на годину чи дві. Вікна могли бути тоновані або не тоновані. Вона не бачила, щоб хтось заходив чи виходив, але відтягнула їх, бо вони дзвеніли шинами, тож, мабуть, поспішали. Вона помітила, що вони пішли на північ. Це приблизно все».

Воррен почухав праву брову великим пальцем правої руки. «Хммм», — пробурмотів він, глибоко задумавшись, дивлячись у простір.

Раптом Воррен витяг з кишені мобільний телефон і зателефонував Фолвеллу. «Ви сказали, що Грілло володів якоюсь власністю у верхній частині штату Нью-Йорк?

«Так, досить багато акрів у південних Адірондаках».

«Чи може він знати, що ви знаєте, що він є його власником?»

"Немає. Я дізнався про це від Bank of Schenectady за допомогою свого третього протоколу».

«Якнайшвидше змусьте Гувера сфокусувати ваші супутники на цій території. Чи зможе вона це впоратися?»

"Звичайно. Але я зараз знову тут, у будівлі ФРС, і зроблю це особисто.

Думаєш, він саме туди йде?»

"Де ще?"

«Я відразу візьмуся за це».

«Добре. Тоді зателефонуйте мені та вкажіть точний маршрут до цього помешкання. Ми прямуємо на північ по . . .» Він побачив знак. «Шосе 8 прямо зараз».

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Роберт Фолвелл сів за свій комп'ютер в операційній, відкинувся на спинку крісла й розставив очі, розмірковуючи, як бути далі. Йому дали наказ, і він, звичайно, виконає його в міру своїх можливостей.

Це було розумне прохання, ввічливо виконане. але . . .

. . . Йому було цікаво, чи усвідомлює інспектор Воррен, наскільки важко буде з'ясувати, де саме знаходиться власність Грілло, виходячи з уривчастої інформації, доступної йому. Потім знайдіть усі входи, якими міг би скористатися автомобіль. І сфокусувати його супутник на одному чи двох, найбільш ймовірних входах. Можливо, три, якщо вони були досить близько.

Він раптом відчув, що його не оцінюють і йому дуже недоплачують. Не було десяти людей у цій країні, п'ятнадцяти людей у світі, які могли б зробити те, що він зробив, і ніхто з них не міг зробити це так добре.

Він знав, що міг би потроїти свою зарплату в приватному секторі, працюючи у великій компанії, допомагаючи гарантувати, що ніхто не зможе зламати їхні комп'ютери так легко, як він зараз. І він, безсумнівно, отримав би величезну премію, якби візьме з собою на роботу свої спеціальні протоколи. Він вирішив зробити кілька запитів, коли закінчить це завдання. Можливо, настав час змінитися.

Фолвелл випростався, підійшов ближче до свого комп'ютера, і його пальці полетіли по клавіатурі, переглядаючи кожну інформацію про власність Грілло. Він знав, що двадцять п'ять сотень акрів Грілло були приблизно в дев'яти милях на північний захід від невеликої громади Пайн-Лейк.

Але все, що він насправді мав, — це приблизний підрахунок, а також номер маршруту та поштовий індекс.

Повільно він сформулював план.

Крок один. Він досліджував географічну територію цього ковпачка і знав, що вся площа Грілло навряд чи поміститься в цю територію. Це означало б, що поштова скринька, куди поштова особа кладе пошту для цього об'єкта, знаходитиметься в цій області поштового індексу. Він знав, що поштові скриньки практично скрізь стоять біля «головної» дороги, що веде до заміських володінь, або прямо через дорогу, чи десь поблизу.

Він знайшов номери маршрутів у цьому поштовому індексі та звузив довжину дороги, де мала бути поштова скринька до власності Грілло, у межах двох миль відрізка державної дороги 29А між Пайн-Лейк і Стретфордом. Потім він отримав доступ до цифрової глобальної картографічної системи НАСА, яка мала довготу та широту будь-якої точки планети, і знайшов точні координати цієї ділянки дороги.

Фолвелл підійшов до іншої ніші через велику кімнату і ввів ці координати на свій геостаціонарний супутник. Він знав, що супутнику знадобиться ще тринадцять хвилин, щоб змінити траєкторію своєї камери. Потім він ввів ці координати в свій орбітальний супутник. Він буде над цією територією під час наступного проходу через двадцять вісім хвилин.

Потім він підрахував відстань від пристані в Пайн-Лейк, яка становила близько ста дев'яноста миль, і скільки часу знадобилося б доїхати туди, і виявив, що час був на його боці.

Зробивши все це, він узяв телефон і набрав номер інспектора Воррена. Фолвелл поінформував його про прогрес у визначенні місцезнаходження майна та про те, коли супутники будуть над цим місцем. Потім він додав: «Здавалося б, якщо Грілло їде до своєї власності на півночі штату, мій стаціонарний супутник має бути вчасно зосереджений на цій території. Якщо він користується головним входом».

«Гарна робота, чоловіче! Ти дар божий».

Фолвелл роздужався від гордості. «Можливо, мене цінують», — подумав він.

«Тож куди ти взагалі збираєшся?» — запитав його Воррен. «Поки ми розмовляємо, я дивлюся на карту штату».

"Гаразд. Поїдьте по шосе 8 до I-678. . . до I-684 . . . до I-84 . . . до I-87 . . . і візьміть I-90 в Олбані. Слідкуйте за мною так далеко?»

"Зрозумів."

«Їдьте по I-90 до маленького містечка Канайохарі в окрузі Монтгомері».

"Знайшов його."

«Їдьте по державній дорозі 10 на північ до Пайн-Лейк і їдьте на схід по 26А».

"Там. Гаразд, добре. Лайт працює над ордером на обшук. Це буде в архіві до того часу, коли ми приїдемо туди й перенесемося до одного з Хаммерів. Як тільки ваш супутник дивиться в потрібне місце, ви можете записати його зображення?»

"Звичайно." Хлопче, — подумав Фолвелл, — навіть найрозумніші люди можуть багато чого не знати.

«Не дивись і тримай мене в курсі».

«Ви хочете, щоб я повідомив патруль на шосе, щоб вони були напоготові, якщо вам знадобиться підтримка?»

«Це дуже гарна думка, але ні. Ми не будемо інформувати поліцію штату, якщо у Грілло є інформатор».

Джонні Савіні сидів на ліжку у своєму готельному номері й обливався потом, хоча кондиціонер працював на повну потужність. Він думав, що сталося з великим босом, Кандіотті та рештою хлопців. Звичайно, вони втекли до того, як прибув Уоррен Маршал і його люди. Напевно вони дісталися до човнів.

Але що тепер?

Чи зв'яжуться вони зі мною? — запитав він себе. Я все ще працюю? Їм байдуже, що зі мною? Хіба вся важка праця, яку я зробив для них протягом багатьох років, нічого не варта?

Його мобільний телефон задзвонив, і це так його налякало, що він здригнувся. Він приклав його до вуха: «Так?»

«Джонні, це Джорджіо. Ви зробили добре. Всі гріхи прощені. Ти потрібен нам. Приходь негайно». Савіні робив записи, поки Кандіотті давав йому вказівки. «Це займе у мене кілька годин, можливо, більше».

«Ми побачимося, коли ти прийдеш сюди».

Савіні рідко посміхався. І коли він усміхнувся, це тривало недовго. Але він не міг стримати посмішки з обличчя, пакуючи своє мізерне майно у валізу. Під час роботи він навіть насвистував беззвучну мелодію.

Він відкупився!

У нього був ще один шанс служити великому босу. Все, що йому тепер потрібно було зробити, — це виконати своє завдання й убити Воррена, маршала, і гроші й жінки потечуть у його бік.

Гроші і жінки. Гроші і жінки. Два найсолодших слова англійської мови. І він матиме обидва в руках до того, як усе закінчиться, можливо, водночас. Хіба це не було б чимось?

Тепер він майже відчував запах кожного з них.

Трохи більше ніж через три години Уоррен і його караван покинули Пайн-Лейк і їхали на захід по 29А. Воррен був у постійному контакті з Фолвеллом протягом останніх двадцяти хвилин, коли вони наближалися до володіння Грілло.

"Добре?" — сказав Уоррен у слухавку, і він вклав у це одне слово величезне значення.

Який кошмар. Воррен відчував, як слід Грілло з кожною хвилиною холонув. Він почав падати духом, але ще більше вирішив довести цю останню нитку справи до її логічного і, можливо, гіркого завершення.

«Вибач, Воррене», — сказав Фолвелл. «Нічого. За моїми підрахунками, ми встановили наше спостереження за сорок хвилин до того, як вони могли прибути, але я та мій персонал спостерігали за дорогою, і... . нічого».

Воррен пробурмотів собі під ніс огидну нецензурну фразу. «Ну що ж, ми йдемо. Куди ми йдемо? Ви вже бачите нас на своєму супутнику?»

«Ти зараз потрапляєш у поле зору. Приблизно за три милі далі ви побачите ґрунтову дорогу праворуч, що веде на північ. Сповільніться, ви на вершині. . . зараз».

"Там. Ми це бачимо».

Берк звернув праворуч на ґрунтову дорогу. Позаду йшов караван.

«Що тепер?» — спитав Воррен, і в його голосі було помітне загострення.

"Продовжувати йти. Близько шести миль. Ви не можете пропустити це».

Уоррен роз'єднав дзвінок і витримав двадцятихвилинну поїздку між низькими пагорбами, яка була найгірше упорядкованою ґрунтовою дорогою на схід від Міссісіпі. Там були ямки розміром з баскетбольні

м'ячі. Колії глибиною в фут звивалися повсюди. Були ділянки завширшки десять футів, де дорога була повністю розмита нещодавніми штормами. Багато скель і валунів різного розміру, які були знесені зі схилу пагорба, скотилися вниз і забили дорогу. Машина так підстрибувала, що вони не могли розганятися більше десяти миль на годину.

У якийсь момент дорога вирівнялася на пару сотень ярдів і була вкрита дрібним піском. Воррен наказав Берку зупинити машину. Караван зупинився за ними, і всі вишикувалися та йшли попереду першої машини.

Усі вони бачили те саме. Боляче було видно, що сьогодні цим шляхом не проїхала жодна машина. Насправді, після останнього дощу не залишилося слідів, зроблених людиною. Вони бачили сліди оленів і щось, можливо, було пумою — у всякому разі, великою кішкою, — але більше нічого.

Надії Воррена ще більше впали, хоча й не зовсім марні. «Ходімо подивимось, що нас чекає», — пробурмотів він.

Чоловіки сіли назад у свої машини, а караван із чотирьох фордів і двох хаммерів повільно рушив далі. Вони боляче підстрибували ґрунтовою дорогою ще десять хвилин, поки не об'їхали невеликий пагорб. Очі Уоррена розширилися, тому що посеред великого рівного поля стояв неймовірно великий будинок неймовірної краси.

Це був особняк із шістдесяти кімнат, два поверхи заввишки, що розкинувся на третині акра, зроблений лише з дерев'яних колод різного розміру. Два широкі ганки огинали будинок на першому та другому поверхах. Він мав окремих гараж на п'ять автомобілів праворуч і стайню на тридцять стійл позаду нього.

Ліворуч було три гектари різноманітних квітів, серед яких троянди, тюльпани, соняшники та лілії. За стайнею був сад площею десять акрів, де кукурудза, перець, різні види кабачків, огірки, помідори та інші овочі дозрівали на сонці.

Воррен бачив двох людей, які працювали на городі, і ще принаймні двох на грядках. Всі вони припинили свою роботу і дивилися, як караван наближається до будинку. Жодної стоянки не було, тому машини зупинилися біля вхідних дверей на невеликій галявині з акуратно скошеною травою і паркувалися в ряд.

Усі чоловіки вийшли зі своїх машин і пішли до Воррена. Коли вони підійшли до нього, він почав гавкати накази.

— Берк, троє твоїх людей перевіряють гараж. Подивіться, чи нещодавно тут їздили якісь транспортні засоби. Потім відстежте ці транспортні засоби та дізнайтеся, якою дорогою вони сюди дісталися».

— Негайно, — сказав Берк. Він і двоє його людей, Мелвін і Картер, попрямували до гаража.

— Карлосе, нехай четверо твоїх людей схоплять тих людей, які працюють у квітниках і городах, і виведи їх на ганок. Ви та решта ваших людей підете з нами».

Пильними поглядами Карлос наказав чотирьом своїм людям підкорятися Воррену. Вони розвернулися на каблуках і рушили до обох садів, вигукуючи накази людям, які там працюють, підійти до будинку — зараз же!

«Я просто почекаю в машині, — покійно сказав Мангейм, — доки будинок не оголосять безпечним». Він відчинив двері до одного з «Фордів» і спокійно сів на переднє сидіння.

Воррен, брати, Берк та решта його людей, Лайт і троє агентів ФБР, Карлос, Хорхе та решта людей Карлоса почали підніматися сходами до ганку.

У цей момент п'ятеро чоловіків вийшли з вхідних дверей і стали в ряд, заблокувавши вхід. Лайт підійшов до чоловіків, блиснув бейджиком і сказав: «Спеціальний агент Даг Лайт, ФБР. У нас є ордер на обшук цих приміщень. Хто тут головний?»

Під час під'їзду Воррен довго розмовляв із Лайтом. Воррен хотів, щоб він взяв на себе відповідальність і підтримував усіх, хто тут. Це дозволило б Уоррену залишатися на задньому плані та спостерігати за реакцією мешканців.

Чоловікові посередині було приблизно шість футів, два двадцять п'ять, п'ятдесят п'ять років, він мав неабиякий живіт, коротко підстрижене коричневе волосся, великі вуха з великими звисаючими мочками та рябі щоки. дитяча хвороба або, можливо, погані прищі. На ньому був джинсовий комбінезон поверх фланелевої сорочки в чорно-червону клітку та ковбойські черевики.

Усі інші чотири були схожі на вигляд, але менші. П'ять-дев'ять-шість футів, віком від двадцяти одного до, можливо, двадцяти восьми років, з коротким каштановим волоссям, довгими худими носами та вухами, що стирчали з їхніх голів. «Мабуть, брати», — подумав Воррен.

Жоден із них не виглядав анітрохи небезпечним.

Воррен знав, що найману зброю наймають не лише тому, що вона небезпечна, але й тому, що вона виглядає небезпечною. Більшість людей, яким потрібен захист, воліють уникати бійки, якщо це можливо, тому вони вважають за краще залякувати своїх опонентів, щоб підкоритися, коли це можливо. Зазвичай кров коштує великих грошей.

Це було не те, чого Уоррен очікував або на що сподівався. Він думав, що це місце буде повзати важкими, добре озброєними головорізами, з бровами, що стикаються над носами, стегнами, що стикаються одне з одним аж до колін, і зі зброєю на поясі.

Старший чоловік із горщиком сказав: «Я. І я хотів би побачити цей ордер».

— Звичайно, — сказав Лайт. Він витяг із кишені піджака три складені папірці й простягнув їх іншому чоловікові. «А хто б ти міг бути?»

«Бен Тейлор. А це мої сини». Він почав перебирати аркуші паперу.

Карлос і решта його людей, а також Баллард і решта його людей проштовхалися повз Тейлора та його хлопців і парами увійшли до будинку. Вони розбилися віялом і почали систематично обшукувати будинок. Воррен, Лайт і брати залишилися на ганку, дивлячись на великого чоловіка та його синів. Воррен відчув, що тут у них ключ.

«Ви володієте цією власністю», — запитав Лайт Тейлора.

«Так, — сказав Тейлор зухвалим тоном.

«Я тобі не вірю», — сказав Лайт із ноткою конфронтації в голосі.

«Це ваша прерогатива». Тон Тейлора збігався з непокорою Лайта.

"Докажи це!" Світло вимагало.

«Я зберігаю свій документ у сейфі в банку в Гловерсвіллі».

«Ймовірна історія».

«Якби я знав, що сьогодні сюди увірвуться якісь федерали, вимагаючи підтвердження права власності, я був би більш готовий». Тон Тейлора тепер був набагато поступливішим. "Як на рахунок завтра?"

«Завтра треба буде зробити», — сказав Лайт. Він замовк і кілька секунд дивився на Тейлора, а потім запитав: «Чи знаєте ви відомого бандита й контрабандиста наркотиків Анджело Грілло?»

Не видаючи жодного визнання, Тейлор сказав: «Ні».

«Чи прибув Грілло з супроводом з одинадцяти чоловіків сюди протягом останніх двох годин?»

«Навіщо їм сюди прийти?»

Лайт надувся й підвищив голос, щоб викликати повну повагу. «Тому що він, а не ти, насправді володіє цією власністю!»

Тейлор не зробив паузи й не видав жодних емоцій. — Мабуть, вам дали погану інформацію, офіцере, — повільно й переконано сказав він. «Зараз тут немає Грілло, і Грілло тут ніколи не було». Він глянув на ордер на обшук, а потім повернувся на Лайта. «Я ніколи не бачив справжнього ордера на обшук, тому вважаю, що він справжній. Пошук геть. Я буду найбільш враженою людиною у світі, якщо ви справді знайдете Грілло в моєму домі».

Воррену це зовсім не сподобалося. Тейлор був або на рівні, або був одним із найкрутіших клієнтів під обстрілом, яких він коли-небудь бачив.

Люди Карлоса вийшли на ганок із людьми, яких знайшли на полях. Було шестеро хлопчиків-підлітків і дві дівчинки.

"Хто вони?" — запитав Лайт Тейлора, дивлячись на підлітків.

«Робітники, діти з сусідніх будинків, яких я найняв на літо, допомога на неповний робочий день тощо».

Правда цього була очевидною для Воррена.

«Ще хтось всередині?» — спитав Світло.

«Насправді так. Якесь жінки, діти. Мій бригадир усередині, а також кілька робітників. У цей час більшість рук у полях. У нас є безперервне підприємство на цій території, агенте Лайт. У нас є три тисячі голів худоби, а також сто сорок акрів пшениці, вісімдесят акрів кукурудзи, двісті акрів сої та інші культури».

«Виведіть усіх з дому та на цей ганок, поки ми обшукуємо це приміщення», — наказав Лайт.

Тейлор прохрипів, зітхнув і роздратовано закотив очі, але пішов усередину, щоб зробити те, що йому було наказано. Світло пішло з ним.

Уоррен разом з братами зайшов усередину, зупинився й озирнувся. Вони увійшли в якусь вітальню, або сімейну кімнату, або що завгодно, і вона була величезною. Висока склепінчаста стеля мала масивні справжні дерев'яні балки для підтримки. Усі стіни були обшиті справжнім деревом товщиною в дюйми.

Меблі були зроблені з дерева з багатьма плюшевими жовтими та зеленими картатими подушками, розкладеними навколо них. Величезні килимки покривали частину підлоги.

«Це місце справді створює відчуття життя», — подумав Воррен. Насправді це було безладно. Багато дитячих іграшок було безладно розкидано. Деякі виглядали в хорошому стані, тоді як багато інших були явно зламані. Одяг усіх видів був накинутий на кожен предмет меблів, лежав на підлозі та в кутках, деякі купками, деякі окремо.

Кілька собак бігали по дому, і нікого з них не хвилювали незнайомці, які гуляли навколо будинку. Куди б не поглянув Воррен, скрізь згортався кіт і підозріло дивився на них.

Місце пахло. . . це був підгорілий тост?

Лайт і його люди супроводжували групу з приблизно двадцяти чоловік, жінок і дітей, включаючи Тейлора, повз Уоррена та братів, які стояли посеред вітальні. Коли вони проходили повз, Уоррен запитав: «Тож у цьому будинку зараз нікого не залишилося?»

Тейлор зупинився, і на його обличчі з'явився огидний вираз. "Що?"

«У цьому будинку зараз залишилися люди?» Лайт гаркнув.

«Ні, це всі ми», — сказав Тейлор і пішов слідом за всіма на ганок.

Баллард і його люди зайшли в будинок і підійшли до Воррена. — Ми обшукали гараж, Воррене, — повідомив Баллард. «Є три Jeep Wagoneer, повнопривідні, V-8. На всіх трьох шини однакової марки. І два пікапи Dodge Dakota з різною маркою шин на обох».

«Якого вони кольору?» — запитав Воррен.

«Синій».

Картер додав: «Жодних особливих накопичень бруду на шинах або колесах, усі двигуни були холодними на дотик. Ми знайшли іншу дорогу, яка веде до цього будинку, зі сходу. Треба вийти на шосе 10. Це дорога, якою користуються мешканці, гаразд. Ми уважно оглянули його з найближчих чотирьохсот ярдів або близько того й побачили там обидва типи слідів шин у бруді, але всім їм могло бути кілька днів тому.

«Про всяк випадок у нас є двоє чоловіків, які спостерігають за тією дорогою», — сказав йому Баллард. Уоррен буркнув.

Через деякий час Карлос, Хорхе та решта людей Карлоса зайшли до вітальні та підійшли до Воррена та братів. — Тут більше нікого немає, Воррене, — сказав Карлос.

«Ми обшукали цей будинок знизу донизу», — сказав Хорхе. «Він порожній».

Промінь сонячного світла пройшов у вікно на склепінчастому даху, і Воррен уперше зміг добре роздивитися обличчя Хорхе. Він уже не був латиноамериканцем, ніж Карлос, насправді вони обидва мали вигляд інбредних аріанців або, принаймні, північних європейців.

Воррен помітив, що дивиться в очі Хорхе. Де він їх бачив раніше?

«Ах, так, — подумав він. Це теж були очі Карлоса. Ці двоє безперечно були пов'язані.

Кузини?

ні. Ближче, ніж це.

Уоррен стиснув губи й заплющив очі до щілин, наче люто думав.

Чи міг його розпач знайти Грілло тут затьмарити його судження? Якби Грілло не було тут, життя Воррена ніколи не було б його власним з цього моменту. Він був би ходячим мерцем. Це було лише питанням часу, коли поплічники Грілло вполять за ним і відправлять його. Грілло міг напасти на нього з будь-якого боку в будь-який момент.

Зрештою, нічого не вказувало на те, що Грілло прийшов сюди. але . . .

. . . Щось глибоко в глибині його розуму було впевнене, що Грілло тут. Що ця каюта була його пунктом призначення.

Тоді де він був?

І як він міг так зникнути?

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Брати вивернули тулуб, щоб дивитися на зморщене обличчя Воррена.

— Ось він знову, — сказав Стів.

Сем посміхнувся. «З місця, щоб ніколи не приземлятися».

"Що він робить?" — спитав Карлос, витягаючи шию, щоб побачити Ворренове обличчя.

«Думаю», — сказав йому Сем.

«Цей чудовий розум має здатність подорожувати коридорами, які прості смертні, як ми з вами, зовсім не підозрюють», — сказав Стів.

«Духовий оркестр може марширувати цією кімнатою прямо зараз, і він ніколи їх не почує», — додав Сем.

"Виглядає так, ніби він використовує все своє тіло і кожну частинку своєї сили, коли він це робить", - сказав Карлос.

«Це приблизно його розмір», — сказав Стів.

«Ви бачили це раніше?» Хорхе хотів знати.

«Два-три рази в кожному випадку, — сказав Сем, — коли здається, що у нас немає варіантів, якимось чином Воррен бачить те, чого не може ніхто інший».

«Дивовижно», — видихнув Карлос. Йому здавалося, що підказки вичерпали себе і ця справа врізалася в суцільну стіну. Настав час відступити, перегрупуватися й чекати, поки Грілло знову спливе. Більше нічого не залишалось робити, і Уоррен не міг придумати нічого, щоб відновити цю справу.

Під час цієї справи Карлос вирішив якомога більше зосереджувати свою увагу на Воррені. Він чув про здібності цієї людини і хотів побачити їх на власні очі.

Це була людина, яка подолала Crunch — подвиг, який зробив його відомим кожному поліцейському будь-якого типу та рівня в усьому світі. Ходили чутки, що Уоррен також розкрив вбивство директора ЦРУ Рональда Рейгана Вільяма Кейсі та жив, щоб розповісти цю історію. Пошепки розповідали, що коли Воррен був молодим, перш ніж стати маршалом, його викрали в Західній Німеччині, вивезли в глиб радянської території, де його катували місяцями експериментальними наркотиками. Йому якось вдалося втекти від викрадачів, а потім пройти тисячі миль по суші, поки він не потрапив до Австрії.

Уоррен, жива легенда. Кращі з кращих. Людина, яка не могла взяти нічого, навіть менше, ніж нічого, і зробити з цього справу. Карлос був у захваті від співпраці з ним і дуже хотів спостерігати, як він робить свою справу.

Йому було цікаво, як справжнє ім'я Воррена.

Саме тоді Воррен відкрив очі й видихнув. Карлос та інші чоловіки навколо нього швидко випрямилися, сподіваючись, що він не побачить, як вони дивляться йому в обличчя.

Воррен, здавалося, не помічав їх.

«Покличте Мангейм сюди», — сказав Воррен. — Тоді ми оглянемо решту будинку.

Берк вибіг назовні й повернувся з Мангеймом.

Уоррен, Карлос та інші чоловіки зайшли до їдальні. Воррен зупинився всередині й оглянув кімнату. Величезний дерев'яний стіл майже заповнював велику кімнату. Виявилось, що нещодавно їли двадцять людей, і безлад ще потрібно було прибрати. Брудні тарілки, посуд і пластикові стаканчики все ще були розкидані навколо столу з недоїденими частинами всього. На столі лежали розкидані миски з залишками смаженої курки, картопляного пюре, запіканок із зеленої квасолі, кукурудзяних качанів і якогось ванільного пудингу. На кожній тарілці були розкладені великі купи курячих кісток.

Потім маршали повільно пройшли кожною кімнатою на першому поверсі. У кожного був такий безладний спосіб життя — дитячий рай, де вони могли робити те, що хотіли, не відповідаючи за наслідки.

Бібліотека була в кращому порядку, але тут і там були розкидані іграшки та одяг. Кухня була зоною лиха. Всюди валялися брудні каструлі та сковорідки. Смерділо гниллю. . . це був якийсь цитрусовий фрукт?

Які нехлюї! — подумав Воррен

Друга історія була в основному такою ж. На цьому поверсі були здебільшого спальні, ще більше завалені уламками людського житла. Уоррен здогадався, що в цьому будинку проживає п'ять сімей. Тейлор і його дружина, і всі четверо синів, їхні дружини та діти. Ніщо не виглядало так, ніби це було спільно організовано для їх перевірки.

Одна кімната в кінці коридору на другому поверсі була єдиною кімнатою в усьому будинку, двері якої були зачинені. Уоррен відчинив двері, зайшов усередину й знайшов офіс. Було охайно, охайно і впорядковано. Однією стіною до кімнати стояв величезний чорний письмовий стіл. Три м'які стільці стояли навпроти столу. В одному кутку стояла кушетка, в іншому – величезний глобус. На стіні були встановлені дві стійки для зброї, у кожній з яких було по шість екзотичних рушниць. На підлозі лежав чорний ведмежий килим із цілим черепом.

Уоррен делікатно нюхає повітря. Потім він перейшов на три фути ліворуч і знову понюхав повітря. Він відсунувся ще на три фути ліворуч і знову понюхав повітря. Він підійшов до великого чорного столу й

обережно провів п'ятьма пальцями лівої руки по його верху. Він підняв велику зелену скляну попільничку, яка була порожня, і понюхав її всередині. Він підняв плетений сміттєвий кошик біля столу й побачив, що він порожній, і провів пальцями по його краю.

Усі вони зійшли сходами на перший поверх, де Уоррен запитав: «У цьому місці є підвал?»

— Сюди, — сказав Хорхе. Він завів свиту на кухню, відчинив двері вздовж бічної стіни й повів сходами вниз. Всі слідували.

Уоррен постукав кістками пальців по стіні з обох боків сходової клітки, спускаючись вниз. Коли він прийшов у підвал, то обійшов більярдний стіл, потім стіл для пінг-понгу та настільний футбол. Іграшок було ще більше, деякі поламани, деякі ні, розкидані. Стіни були оббиті дерев'яними панелями, як і стеля. Підлога була голим бетоном.

Уоррен знову піднявся сходами на перший поверх і надвір. Він підійшов і

стояв перед гаражем на п'ять машин і дивився на нього. Це була окрема будівля праворуч від головного будинку, і він почав обходити її. З правого боку до патрубку крана, що виходить з будівлі, був прикріплений шланг. Крихітні бризки води шипіли зі з'єднання.

Уоррен підійшов і повернув ручку на крані, поки не припинилися бризки води, і продовжив ходити по будівлі. Він проминув снігохід, який виглядав зламаним, а потім інший, новіший снігохід, який, здавалося, був у хорошому стані.

У задній частині гаража численні садові знаряддя — мотика, три різні види граблів, дві сокири, одна більша за іншу, пилка по дереву, пилка по металу та інші —

були вишикувані біля частини задньої стіни. Уоррен зупинився, щоб уважно роздивитися їх.

Решта задньої стіни складалася з трьох великих дверей, які відкривалися назовні. Перед великими дверима була велика ділянка високої трави. Уоррен вийшов на середину високої трави, сів навпочіпки й обмацав пальцями траву й землю. Він підвівся, зробив два кроки вперед, знову опустився навпочіпки, великими пальцями намацував ґрунт і водив пальцями по траві.

Уоррен підвівся й показав на двері. «Давайте відкриємо їх».

Берк і ще двоє чоловіків відчинили двері, і Уоррен з рештою зайшли всередину, а Карлос був позаду. Він не міг відвести очей від Уоррена й не хотів нічого пропустити.

П'ять автомобілів стояли поруч у черзі. Уоррен стояв по черзі перед і позаду кожної машини. Задні частини трьох джипів були звернені до задньої частини гаража, а передні частини двох пікапів Dodge Dakota — до задньої частини гаража. Кілька мітел були виставлені в ряд біля узбіччя гаража.

Уоррен став навколішки біля заднього колеса одного з джипів і намацав внутрішню частину протектора шини. Він зробив те саме з двома іншими джипами, а потім помацав протектори двох пікапів.

Уоррен підвівся, вийшов із гаража й пішов до будинку. Він піднявся сходами до ганку, де двоє людей Балларда й двоє людей Карлоса спостерігали за Тейлором, його синами, їхніми дружинами й дітьми, робітниками й підлітками.

Уоррен і його маршали зайшли до вітальні й сіли на меблі. Уоррен сидів, дивлячись перед собою цілих три хвилини, поки не нахилився вперед, поклав лікті на коліна, подивився просто в підлогу й не рухався ще хвилину.

— Стіве, Семе, — нарешті сказав Уоррен.

"Йой!" Стів відповів їм обом.

«Принаймні в одного, а ймовірно, у двох людей, які там на під'їзді, мокрі черевики. Просочений. Принеси їх мені».

Брати спантеличено переглянулись і вийшли на ганок. Вони почали з одного кінця натовпу і обмацували взуття кожного, поки не підійшли до одного з підлітків, який був у мокрих тенісних туфлях. Вони продовжували йти по черзі, поки не підійшли до одного із синів Тейлора, який був у мокрих кросівках. Більш ні в кого не було мокрого взуття. Вони завели хлопчика й чоловіка всередину й поставили їх перед Уорреном.

Уоррен подивився на них обох згори, вниз, вперед і назад, а потім запитав: «Де Анджело Франко Грілло?»

Підліток виглядав наляканим.

Чоловік дивився зухвало. «Дивіться, — сказав він. «Мій батько вам казав, тепер я вам кажу. Ніхто на ім'я Грілло ніколи не був у цьому будинку. Це наш дім, і якщо ви нам дозволите, ми це доведемо, коли завтра відкриється банк».

— Стів, — сказав Воррен. «Проведіть його, — показав він на чоловіка, — у їдальню й зачиніть двері».

Стів зробив, як йому сказали.

Через це хлопчик стояв перед Ворреном. Воррен запитав: «Де ті люди, які приїхали сюди сто п'ятнадцять хвилин тому на тих Jeep Wagoneers?»

Очі хлопчика стали такими великими, що їх неможливо було збільшити. Він почав тремтіти, але нічого не сказав.

Воррен подумав, що дитина може пописати на себе.

— Агент Лайт, — сказав Воррен. «Як скоро ми зможемо залучити сюди бригаду, щоб зробити рентген і ультразвукове дослідження кожної стіни, стелі та підлоги?»

Лайт почував підборіддя й спантеличено подивився.

«За потреби скористайтеся екстремними процедурами. Як довго?» — сказав Воррен з різкістю в голосі. «Близько чотирьох годин, якщо ми їх подрібнимо».

— До телефону, — наказав Воррен. «Нехай це станеться. І нехай це буде три години, якщо це взагалі можливо».

«Я зроблю це, але мені доведеться запросити багато послуг для цього, і моя шия буде стирчати на мило. Це означає, що ваша шия теж на рубані».

Воррен кивнув. «Не хвилюйся, він тут».

Лайт витяг з кишені телефон і вийшов на вулицю, щоб краще чути.

Сем, — сказав Воррен. «Ви зі Стівом можете провести їх обох назад на ганок. Вони нам не потрібні. Карлос, Баллард». Він дивився на кожного чоловіка по черзі. «Я хочу, щоб двоє чоловіків були в кожній кімнаті на першому поверсі, включно з підвалом, і по одному чоловіку зовні з кожного боку будинку, і я хочу, щоб вони тримали очі відкритими».

Карлос і Баллард віддали накази, і їхні люди розійшлися віялом.

Потім Карлос запитав: «Чому б нам не ввести дитину, або молодого Тейлора, або навіть старого Тейлора через дзвінок, поки вони не скажуть нам, де Грілло?»

«Хлопчик не знав би. Тейлори радше помруть, ніж зрадять Грілло. Крім того, ми можемо знайти його без їхньої допомоги».

Воррен зітхнув і вмовився в кріслі.

Після довгої паузи Карлос запитав: «Тож скажіть мені, звідки ви знаєте, що Грілло тут?» Він сів у крісло навпроти Воррена й уважно спостерігав за своїм колегою-маршалом. Він не хотів нічого пропустити.

«В офісі нагорі, — почав Воррен, — я відчув легкий запах сигарного диму й миттєво впізнав його. Грілло курить ці довгі чорні какашки з дуже специфічним запахом. Але воно було настільки слабким, що, можливо, я помилявся. Потім я подумав про запах горілих тостів, коли ми вперше зайшли, але на обідньому столі не було залишків тостів. Тост спалили, щоб замаскувати запах його сигари».

«О, це добре, — подумав Карлос.

Воррен продовжив: «Грілло прийшов сюди і піднявся до свого офісу, куди суворо заборонено входити всім членам сім'ї, яким він дозволив жити тут і займатися фермою. Він закурив каструлю, а потім його якимось одразу попередили, що ми йдемо, і він сховався.

"Так. . . якщо він справді прибув сюди, тоді було легко зробити висновок, що він і його люди прибули на тих джипах-вагонах. Тож чому двигуни ще не були теплими, а повинні були бути?»

Воррен із захопленням похитав головою. «Він розумний лохун. Він попросив хлопця під наглядом свого сина помити джипи, щоб виглядало, ніби вони деякий час не виходили з гаража, і охолодити двигуни водою на тій трав'яній ділянці за гаражем. Та земля була розмокла. Тому, звісно, їхнє взуття теж буде.

«Потім вони заштовхали джипи в гараж, щоб їм не довелося запускати двигуни та знову їх прогрівати. Ви помітили, що джипи стоять перед гаражем, а доджі — ззаду? Джипи не заїжджали в гараж задом наперед, вони заходили ззаду, спереду».

Чудово, подумав Карлос. Цей хлопець дійсно виправдовує свою репутацію.

Воррен пішов далі. «Тоді хлопець змахнув шини, щоб білий сипучий пісок на трав'яній ділянці не виднівся. Він намагався вимести його з гаража і отримав більшу частину, але там все ще було трохи. Потім він узяв граблі й згріб траву, щоб ми не могли побачити сліди шин, де мили джипи, але там були щойно зірвані травинки, а також сліди, що вели в гараж».

«Звідки ти знаєш, що ці травинки щойно зірвані?»

«Розірвані кінчики були такими ж зеленими, як і шматки, які все ще вкорінені в землі. Потім, коли всередині протектори шин Jeep були мокрими, а протектори Dakotas були сухими, я зрозумів, що мої підозри виправдалися.

«Грілло тут, добре. Я припускаю, що це таємна кімната під підвалом, але ми можемо шукати тиждень і не знайти точного місця. Нам потрібно зробити сонограму та рентген цієї кімнати, тоді ми знайдемо лігво щурів».

«І хлопець так поспішав, — сказав Карлос, — що забув відключити шланг».

«Точно».

Карлос відкинувся на спинку сидіння й скося дивився на Воррена. Вражаюче, подумав він. Він бачив те саме, що бачив Воррен, але був упевнений, що вони зайшли в глухий кут, що Грілло вислизнув крізь їхні пальці. Тоді Уоррен, який мав надзвичайну здатність спостерігати й робити висновки, побачив підказки, які доводили, що Грілло справді був тут.

Карлос був вдячний, що зміг побачити цю людину в дії, але... . . .

. . . Він відчув, що у Воррена є сторона, яка поки що залишалася бездіяльною. Уоррен здавався спокійною людиною, мислителем і планувальником. У нього, мабуть, є щось інше, припустив Карлос. Він думав, чи побачить він іншу сторону особи Воррена колись під час цієї справи.

Через п'ять хвилин увійшов Лайт і оголосив: «Мої люди збирають необхідне обладнання та знаходять чоппер. Вони кажуть, що можуть бути тут не раніше, ніж через три години.

Воррен кивнув, нічого не сказав. Він навіть не глянув на Лайта.

Лайт сидів на дивані в іншому кінці великої кімнати, якомога далі від Воррена й Карлоса.

Джонні Савіні їхав на яскраво-жовтому Buick Skylark на північ шосе 10 біля околиці Пайн-Лейк. У його вказівках було сказано, що їдьте ґрунтовою дорогою ліворуч за дві десяти милі на північ від білого дому з квітами, намальованими на поштової скриньці, що було за одну десятку милі на північ від телефонного стовпа з трансформатором, тобто за півмилі. на північ від міста. Проблема полягала в тому, що майже на кожному другому стовпі був трансформатор. Кожна третя хата була білою. І він уже пройшов повз три поштові скриньки з намальованими квітами.

Розчарований, розмірковуючи, що йому робити, Савіні пройшов невелику ґрунтову дорогу ліворуч, яка могла бути правильною. Він зробив акуратний поворот на три точки на дорозі, повернувся назад і повернув на неї. Він зрозумів, що це правильний, коли побачив табличку з написом: «Бережіться собак». Тоді за сотню ярдів з'явився ще один знак із написом: «Не звертайте уваги на собак, стережіться господаря», і на ньому було зображено магнум калібру .357, спрямований прямо на глядача, саме так, як описав Кандіотті. їх.

Дорога була в хорошому стані, і він зміг встигнути, оскільки вузька ґрунтова дорога петляла між низькими пагорбами. Сільська місцевість цвіла безліччю польових квітів, коли літо почало закінчуватися.

Савіні з нетерпінням чекав знову побачити Кандіотті й отримати нові накази, хоча він знав, що нові накази будуть схожі на старі — убити Воррена Маршала. «Але в них, мабуть, є якийсь новий план, — припустив Савіні, — інакше навіщо я сюди?

Саме тоді Савіні об'їхав поворот, і двоє чоловіків стояли посеред дороги з піднятими руками, наказуючи йому зупинитися. Очевидно мідяки. Не потрібно ідентифікувати себе.

Якимось чином закон опанував замиський будинок великого боса!

Голова Савіні закрутилася. Як вони могли так швидко сюди потрапити?

Він був такий радий, що його 30-06 був у багажнику. Тепер йому залишалося лише лежати, як у біса. Він зупинився перед мідяками й висунувся у вікно. "В чому проблема?"

Один чоловік підійшов до вікна, інший перейшов на інший бік автомобіля.

"Ім'я?" — сказав той, що біля його вікна.

«Джонні». Савіні зробив паузу. Він подумав, що йому слід назвати своє справжнє ім'я, оскільки ніхто з цих копів не знав його, і вони могли запитати про нього Бена Тейлора. Якби імена не звучали, вони б знали, що він не задумав нічого доброго. «Джонні Савіні. Який у вас?» Савіні простягнув руку, наче хотів потиснути її.

«Які ваші справи тут?» — запитав мідь, не потиснувши руки.

Савіні злегка посміхнувся на обличчі й придумав вірогідну історію. «Тейлори запросили мене на обід. Скажи, що тут відбувається?»

«Вимкніть двигун, вийдіть і йдіть за мною?»

Савіні зробив, як йому було наказано, і пішов за міддю за поворотом дороги, доки не замаячив великий будинок. Мідь привела Савіні на ганок, де близько двох десятків людей, включаючи Тейлора та всю його родину, сиділи й нічого не робили.

«Сядьте тут з рештою. Не рухайся і не говори нічого». Мідь перейшла до Тейлора, який сидів зі своїми онуками. «Ви знаєте цього чоловіка?»

«Звичайно. Джонні Савіні. Ми запросили його сьогодні».

Офіцер кивнув, увійшов до Воррена. «Ми зупинили чоловіка, який заїжджав на територію на машині на східній дорозі. Стверджує, що його звать Джонні Савіні, запрошений гість. Тейлор підтвердив це».

«Тримайте його на ганку з іншими».

«Правильно».

Лайт встав і вийшов на ганок.

Через кілька хвилин Лайт повернувся до вітальні й підійшов до Воррена. «Воррене, я вийшов і подивився на Джонні Савіні. Поривчастий SOB. Тоді я обшукав його машину. Ми знайшли гвинтівку Remington 30-06 у кейсі в багажнику. Хіба це не була куля 30-06, яка вбила Стівенса, Карра та Дюранта через лобове скло під час першої засідки? Цей жартівник не такий, яким здається, я відчуваю це кістками. Я хочу отримати ваш дозвіл. . .» Він виклав свій план.

Воррен кивнув. «Передайте Балларду, що я просив негайно впровадити це».

Лайт підійшов і кілька хвилин розмовляв із Баллардом.

Тоді Воррен підвівся, підійшов до вікна й уважно подивився на Джонні Савіні. Чомусь він виглядав знайомим, але не міг точно визначити його, то повернувся й сів.

Протягом наступних кількох годин Уоррен, Карлос, брати, Лайт і Мангейм залишалися у вітальні. Ніякої розмови між чоловіками не проходило. Люди Балларда та люди Карлоса залишалися пильними у своїх кімнатах і спостерігали за будинком на випадок, якщо Грілло покине свою схованку та втече до неї. Тейлори та їхні наймані помічники залишилися на ганку.

Уорренові здавалося, що минуло кілька десятиліть, як було чути дуже слабкий звук двигунів гелікоптера. Уоррен та решта чоловіків, які відпочивали у вітальні, вийшли з дому та спостерігали, як великий гелікоптер «Чинук» збільшувався, наближаючись і приземляючись на галявині на захід від будинку. Бічні двері відчинилися, і шестеро чоловіків почали розвантажувати своє обладнання. Лайт вийшов і привітав їх, а потім підійшов до Воррена. «З чого б ви хотіли, щоб ми почали?» — спитав Світло.

— Підвал, — відповів Воррен.

Агенти ФБР затягли своє обладнання всередину будинку та вниз у підвал, а Уоррен, брати, Карлос, Берк і Лайт прямо за ними. Агенти встановили своє рентгенівське та сонограмне обладнання та почали систематично підмітати свої інструменти по підлозі.

Коли вони це зробили, Воррен витягнув свій «Глок» із кобури, вставив набій у патронник і зняв запобіжник.

Побачивши, що Воррен робить це, брати зробили те саме.

Інші, зрозумівши, що будь-якої миті можуть опинитися у перестрілці, швидко наслідували їхній приклад.

Агенти підмітали підлогу і нічого не знайшли. Підмітали одну стіну, нічого, потім іншу стіну, все одно нічого. На третій стіні вони знайшли тріщини в стіні, що вказують на таємну панель. Агенти шукали ту стіну вимикач, який відкрив її, але безуспішно. Лише коли один із них зняв панель вимикача, вона знайшла дивну кнопку й натиснула її. Панель відсунулася вбік, відкривши невеликий прохід із вузькими сходами, що вели вниз.

Воррен підійшов, просунув голову в отвір і відчув запах сигарного диму Грілло, цього разу у великій концентрації, і зрозумів, що мав рацію. Грілло був там, унизу, куди б не вели ці сходи, ймовірно, чекав на засідку.

«Карлосе, Баллард, я хочу, щоб чотири чоловіки на вулиці, по одному з кожного боку, спостерігали за будинком. Я хочу, щоб кожен інший чоловік, який у нас є, спустився по цих сходах».

Через дві хвилини всі чоловіки, які не спостерігали за будинком, зібралися в підвалі й перевіряли зброю. Коли всі були готові, вони кинулися сходами вниз, а Берк, брати, Карлос, Хорхе та Уоррен йшли за ними.

Маршали з гуркотом спустилися по сходах і кинулися в таке маленьке приміщення, що майже заповнили вільний простір. Воррен ходив навколо, протиснувшись між своїми людьми зі здивованим виразом обличчя, дивуючись, куди подівся Грілло.

У центрі кімнати стояли три ряди дерев'яних стільців із твердою спинкою, а на трьох із чотирьох стін стояли полиці з їжею та водою. Четверту стіну займали відеомонітори та маленький комутатор на столі. У кімнаті не було нічого іншого, крім густого тютюнового диму в повітрі, тож Воррен був упевнений, що Грілло був тут, і зовсім недавно.

Воррен показав на комутатор і монітори. «Що все це електронне обладнання робить тут?»

Один із людей Лайта сів перед моніторами і почав маніпулювати обладнанням. Кожного разу, коли він натискав іншу кнопку на перемикачі відео, сцена змінювалася на одному з моніторів.

«З цієї панелі вони могли бачити майже кожну кімнату нагорі», — сказав агент ФБР. «Є навіть зовнішня камера. Подивіться, — він показав на монітор. «Ось гелікоптер».

Воррен пробурмотів собі під ніс кілька відбірних непристойностей. Потім голосніше він сказав: «Цей Грілло не пропускає жодного трюку. Я хочу, щоб ви використовували це обладнання, або, якщо ви не кваліфіковані, попросіть когось іншого, щоб знайти кожну камеру нагорі».

— Я зроблю це, сер.

"Як вас звати?" — запитав його Воррен.

«Джонс, сер. Ральф Джонс».

«Повідомте мені, коли закінчите».

"Так, сер." Джонс почав перемикатися між джерелами камер і записувати сцени та ракурси, щоб легше знаходити приховані камери.

Раптовий приступ підозри пронизав Воррена, який повільно перейшов у жаль. Грілло грався з ним? Чи був Грілло вже за тисячу миль звідси, навмисне насаджуючи фальшивий слід дезінформацією, головним чином сигарним димом?

Чи міг він бути таким розумним?

Немає! Грілло був тут кілька хвилин тому. Воррен майже відчував тепло його тіла. Тут також повинна бути ще одна фальшива стіна або панель.

Воррен звернувся до Лайта. «Приведіть сюди обидва ваші екіпажі. Стежка тепла, і ми повинні її йти».

Лайт похитав головою, наче Воррен збожеволів, але зробив, як йому сказали.

Щойно всі люди Воррена повернулися нагору в підвал, Лайт спустив свою команду та обладнання в задимлену кімнату, і їм не знадобилося десяти хвилин, щоб знайти круглу секцію діаметром три фути, вирізану в бетоні. стіна під столом з перемикачем відео.

Лайт повідомив Воррену про свою знахідку, і Воррен і його люди знову заповнили підвал. Люди Лайта відсунули бетонну заглушку, і Баллард і його люди витягли зброю, стали на четвереньки й проповзли через отвір. Карлос і його люди, Воррен і його люди були прямо за ними.

Проповзши через бетонну стіну завтовшки два фути, вони опинилися у великій печерній кімнаті, але жодних деталей не було видно, оскільки єдине світло виходило з отвору в стіні. Велика темрява манила з іншого боку кімнати.

Воррен понюхав повітря. Від тютюнового диму тут не було й сліду. Потім він прошепотів: «Усі, не рухайтесь. Не видавати ні звуку. Слухай».

Усі замовкли дихання й прислухалися багато секунд. Воррен сподівався почути щось, що вкаже напрямок і/або спосіб подорожі Грілло.

нічого

«Давайте візьмемо сюди кілька ліхтариків і оглянемося навколо», — сказав Воррен.

Один із людей Лайта сказав: «Гей, ми йдемо». Почулося клацання, і дві люмінесцентні лампочки, вбудовані в стелю, ожили й освітили простір.

Кімната була сорок футів завширшки, двадцять футів глибиною і десять футів заввишки, висічена з живої скелі. Воррен був вражений, побачивши тунель із вимощеною плоскою підлогою, що віддалялася вдаль з іншого боку кімнати. Він підійшов і подивився в тунель. Він міг бачити близько тридцяти ярдів, доки темрява не перекрыла світло з кімнати. Це була пряма стріла, яка йшла, здавалося, вічно.

«Розумно», — прошепотів Мангейм собі, але всі почули його в глухій тиші.

— Справді розумно, — сказав Воррен. Він повернувся обличчям до своїх людей. «Тепер, якби ви були Грілло, що б ви мали тут, на цьому кінці, щоб перенести вас на інший кінець? Хтось?»

«Я б мав візки на акумуляторах», — сказав Мангейм. «Але оскільки по цей бік стіни немає електричних розеток, — він показав у бік порожньої стіни, помахавши рукою, — вони не могли розраховувати на те, що батареї заряджені та готові до роботи, оскільки вони не мали уявлення, коли вони потрібен цей шлях втечі».

«І так . . .?» — сказав Воррен нікому конкретно.

"Може бути . . . велосипеди», — запропонував Мангейм. «З потужними ліхтариками на кермі. Якби вони знали план того тунелю, ліхтариків було б достатньо».

«А куди приведе цей тунель?» — запитав Воррен.

«На поверхню», — сказав Мангейм. «На дальньому боці якогось пагорба, де їх не можна було побачити з дому».

«Тож він може тривати милі», — сказав Воррен. Це була заява, а не запитання.

«Безсумнівно», — сказав Мангейм.

«У нас є ліхтарики?» — запитав Воррен. «І рації».

Агент ФБР, якого Уоррен не зустрічав і який прибув на вертольоті, сказав: «У вертольоті є і те, і інше».

«Візьми їх», — сказав Воррен.

Агент вийшов з кімнати на двох.

— Баллард, — сказав Воррен.

«Тут». Баллард ступив уперед.

«Я хочу, щоб ви та ваші люди взяли ці ліхтарики та рації та знайшли інший кінець цього тунелю», — наказав Воррен. «Один із вас залишиться тут, біля входу. Тоді ви залишите людину позаду, коли почнете виходити за межі радіусу дії рації, щоб мати постійний зв'язок із нами тут. Не закривайте мікрофон, поки йдете. Коли ви спливете на поверхню, зателефонуйте нам на свій мобільний телефон і повідомте, де ви знаходитесь».

Баллард подивився в тунель і важко ковтнув. «А що, якщо ми зіткнемося з Грілло і його головоломками там?»

«Не будеш», — сказав йому Воррен. «Грілло ніколи не дозволить опинитися в підземній пастці, тому що він знає, що не зможе вступити з нами в битву. Прямо зараз він біжить на інший кінець».

За кілька хвилин агент ФБР повернувся з ліхтариками та раціями. Баллард організував своїх людей і бігом рушив у тунель, залишивши Мелвіна біля входу з рацією. Воррен спостерігав, як чоловіків поглинула темрява, аж поки він не міг побачити лише світло від ліхтариків, які танцювали й стрибали по боках, верху та підлозі тунелю. Він слухав по рації, яку Мелвін тримав у руках, як Баллард розмовляв, поки біг. Майже між кожним словом він то вдихав, то видихав.

— Круглий тунель близько дванадцяти футів, вирубаний у скелі, — сказав Баллард. «Стіни і стеля шорсткі, з нерівними краями. Підлога, однак, вимощена і гладка. Бігати легко. Тут немає світла, але те, що ми маємо. Потримай це! Що це . . .?»

На довгі секунди панувала тиша. Воррен нервово погладжував приклад свого пістолета, готовий витягти його й помчати в тунель, щоб допомогти Балларду та його людям, якщо виникне потреба.

«Ой. Просто вигин. Зараз ми обходимо виступ у скелі. Що воно там робить, я не знаю».

Воррен видихнув і знову засунув руки в кишені штанів.

«Ймовірно, їх декілька, тому хтось із цього кінця не може побачити всю довжину тунелю», — сказав Мангейм.

Для Воррена це мало сенс. «Скажи йому, щоб очікував ще кілька таких», — сказав Воррен Мелвіну. Мелвін так і зробив.

«Так», — сказав Баллард по рації. "Ти маєш рацію. Ось іде інший».

Через сім хвилин голос Балларда почав зриватися. Він залишив чоловіка, щоб передавати будь-яку екстрену інформацію, і все стало тихіше. Мелвін час від часу казав: «Усе гаразд. Я добре його чую».

Протягом наступних тридцяти хвилин Баллард залишив людину позаду ще тричі. А через десять хвилин після цього Баллард нарешті повідомив: «Я бачу перед нами дрібні сліди світла, які не від нас». Про це повідомили четверо чоловіків, поки Воррен не отримав новини.

«Ми підійшли до кінця», — сказав Берк через ланцюг людей. «Там купа велосипедів і сходинки, що ведуть вгору. Ми зараз на них піднімаємося. Тут є люк. У нього ручка, як у дверей підводного човна. Повертаючи його зараз. Це відкриття. О, це яскраво».

Воррен вихопив у Мелвіна рацію. «Ви, чоловіки, в тунелі. Якомога швидше дістаньтеся до дальнього кінця. Ми зустрінемо вас там». Він вимкнув рацію.

Уоррен і його люди проповзли через отвір назад у таємну кімнату, а потім вузькими сходами вгору до підвалу. Вони вибігли з дому і підійшли до гелікоптера. Коли всі прибули, мобільний телефон Уоррена задзвонив. Це був Баллард.

"Де ти?" — запитав його Воррен.

«Я поняття не маю, які наші теперішні стосунки з будинком».

Карлос сказав: «Той тунель почав йти на північний захід».

«Чи був тунель прямим?» — запитав Уоррен у Балларда по телефону.

"Доволі багато. У всякому разі, я так думаю».

«Він був там сорок сім хвилин», — сказав Хорхе. "Казати . . . милю кожні вісім хвилин. Це приблизно шість з гаком миль».

— Гаразд, — вигукнув Воррен. «Всі в вертоліт». Чоловіки почали скупчуватися. Воррен відтягнув Лайта вбік і прошепотів йому на вухо. «Я хочу, щоб троє ваших людей залишилися. Скажи їм почати з куців там і йти до гаража, на випадок, якщо Грілло все ще тут і спробує піти?»

Лайт кивнув, розуміючи це. «Що нам робити з усіма людьми на ганку?»

«Відпусти їх».

Лайт щось прошепотів одному зі своїх людей. Той чоловік подав знак двом своїм товаришам, і вони розтанули в найближчих куцах. Потім Лайт побіг до будинку, зібрав решту чоловіків, і вони піднялися на борт вертольота.

Двигуни вертольота завелися з пронизливим скреготом, а ротори почали повільно обертатися.

Гелікоптер «Чинук» був великим і містким, і всі агенти та маршали знайшли місце або сіли на підлогу. Двигуни розгорталися до повних обертів, а лопаті збільшували швидкість, поки вони не стали розмитими. Чоппер піднявся на п'ятдесят футів над землею, повернувся й заревів на північний захід. За три хвилини вони побачили Балларда та його людей, які махали їм біля невеликої будівлі.

Приблизно в ста ярдах від невеликої будівлі і гелікоптера був відкритий простір. Двері відчинилися, і Воррен зі своїми людьми підбігли туди, де чекали Баллард і його люди. Воррен, Карлос, Хорхе, Лайт і кілька інших пішли за Баллардом у маленьку дерев'яну будівлю. Він був двадцять п'ять футів завширшки, десять футів заввишки та дванадцять футів завглибшки. У ньому було троє великих дверей шириною вісім футів, які тяглися від стелі до землі. Ворренові здалося, що ця будівля — це гараж на три машини, який стирчить посеред нічого, але в ньому немає жодної машини.

«Тунель вийшов туди», — сказав Баллард, показуючи пальцем. У ґрунтовій підлозі був круглий сталевий люк, відкритий під кутом сорок п'ять градусів міцною палицею. «І подивіться». Баллард показав туди-сюди. «Сліди шин. Мабуть, нещодавно тут були транспортні засоби».

Усі чоловіки вийшли на вулицю.

«Ми добре оглянули землю навколо». Баллард показав руками, про що йдеться. «Дві машини з однаковими шинами з'їхали заднім ходом, розвернулися тут і поїхали в тому напрямку, туди. Ви бачите, де вони утворили одну смугу»

Воррен бачив, де рослинність була подрібнена двома паралельними лініями, що тяглися на північ над найближчим пагорбом. Він почав повільно підійматися між коліями, намагаючись зрозуміти, як найкраще використати своїх людей і машини, щоб йти по сліду.

Він зупинився і розчаровано розвів руки в сторони, перш ніж знову опустити їх.

Уоррен подумав, що Грілло такий же слизький, як у порнокороля. Він, звичайно, давно планував цю втечу. Це майже ідеально. . . .

. . . І він насправді виявив, що захоплюється своїм ворогом.

Він розвернувся, повернувся до своїх людей і вже збирався відкрити рот, щоб запитати, чи хтось має досвід стеження, коли підійшов Карлос з одним із своїх людей. «Інспектор Воррен».

"Так."

«Це Хайме». Карлос махнув у бік чоловіка збоку.

Воррен потиснув Джеймі руку й оглянув його з ніг до голови. На зріст Джеймі було близько п'ятидесяти, сто п'ятдесят фунтів, з чорними очима. Не темно-коричневий, зауважив Уоррен, чорний. Короткий, чорне волосся, смуглявий. На відміну від решти людей Карлоса, він насправді виглядав латиноамериканцем.

«Джеймі — чудовий трекер».

«Пане!» — сказав Джеймі з суворою формальністю. «Я можу стежити за кроликом через гірський масив. Я можу піти по цих слідах, сер».

«Чудово. Виберіть свою команду та проведіть час якнайкраще. Решта з нас слідуватиме з повітря. Ви всі візьмете рацію і будете на постійному зв'язку».

Хайме вказав на ще трьох людей Карлоса. Усім чотирьом агент ФБР дав рацію.

«Вам не варто стикатися з людьми Грілло», — сказав їм Воррен. «Але якщо ви це зробите, присядьте. Ми негайно приїдемо, щоб допомогти вам».

Усі четверо чоловіків розвернулися як один і побігли на підвищення між коліями шин.

Воррен підняв праву руку над головою і зробив круговий рух, дивлячись на пілота, який усе ще сидів у кабіні гелікоптера. Пілот натиснув на перемикачі, запустивши двигуни, і лопаті почали обертатися. Воррен піднявся до пілота, а решта людей сідали на борт вертольота й зачинили двері. За кілька хвилин вони піднялися в повітря.

Вертоліт швидко наздогнав Хайме та його людей, коли він перескочив на перший пагорб. Воррен і пілот могли легко побачити сліди шин, що прорізали крізь рослинність, що складалася переважно з польових квітів та інших низьких рослин. Але в наступній невеликій долині сліди увійшли в густий насадження дерев і зникли.

Гелікоптер продовжував рухатися прямо вперед, щоб Воррен міг побачити, чи виходять сліди з лісу з іншого боку. Лісиста зона продовжувалася ще на п'ять миль, охоплюючи наступні дві неглибокі долини, і жодних слідів не було видно, коли з'явився луг, де вони мали бути, якби транспортні засоби продовжували рухатися прямо. Гелікоптер розвернувся в повітрі й повернувся до місця, де починався ліс. За кілька хвилин Воррен побачив, як Хайме та його люди піднялися на пагорб, збігли з ближнього схилу й увійшли в ліс під ними.

Воррен був одним із чотирьох чоловіків у гелікоптері, які мали іншу рацію та слухали, як Хайме описував їхню ситуацію, коли він і його троє товаришів увійшли до лісу. Його важке дихання перекреслювало кожне інше слово.

Колії продовжували прямо кілька сотень ярдів, потім повернули ліворуч і продовжували стрілку прямо ще миль. Стежка була широкою і нагадувала Джеймі протерту оленячу стежку, віком від неї. Потім стежка різко повернула праворуч і продовжувала йти досить прямо ще миль, поки не залишила невеликий лісок і не вийшла на пагорби, вкриті галявиною з кількома невеликими відокремленими деревами тут і там.

Гелікоптер дотримувався вказівок Хайме і був над Хайме та його людьми, коли вони вийшли з лісу, продовжуючи швидко пробіжку. Воррен більше не бачив слідів шин з повітря, але Хайме, очевидно, міг їх добре бачити.

Пілот тримав гелікоптер на триста футів вище і трохи позаду Хайме та його людей і зберігав їхню відносну позицію там.

Чоловіки на землі пробігли підтюпцем угору та вниз ще двома низькими пагорбами, а коли вони підійшли до дна наступної неглибокої долини, Хайме зупинився, став на одне коліно й обшукав широку ділянку, вкриту гравієм. Його люди зібралися навколо нього, і вони посперечалися щодо того, куди йшли сліди, перш ніж знову піти на захід.

Ворренові здалося, що він бачить попереду простір між двома більшими пагорбами, куди, мабуть, пішли транспортні засоби. Він відкрив мікрофон, щоб поговорити з пілотом через навушники. «Візьми її туди», — сказав він, вказуючи. «Подивимось, що там».

Пілот кивнув, нічого не сказав. Воррен не бачив своїх очей за затемненим козирком на шоломі. Пілот дав газ і посунув ручку. Ніс вертольота опустився, він прискорився, а потім поступово набрав висоту.

Вони перелетіли над першим пагорбом. Невелика безлюдна долина відділяла його від значно більшого пагорба. Гелікоптер легко пролетів над більшим пагорбом, і вони побачили інший зруб на рівній ділянці на схилі іншого великого пагорба. Зовні вона була схожа на іншу каюту, тільки менша. У цього був лише один ганок, що огинав весь будинок на першому поверсі. Він також мав гараж, відокремлений від основного будинку. І щось зовсім оточило хату. З такої відстані Воррен не міг зрозуміти, що. Але це виглядало так. . . це були камені?

Воррен вказав на схоже місце. «Посадіть її, добре?» Оскільки це все ще було власністю Грілло, його ордер на обшук все ще діяв, і Воррен збирався обшукати той будинок.

«Не там», — відповів пілот. «Трохи в гору, на тій очищеній території. Можливо, місце, яке ви вказали, підійде, але ви не хочете встановлювати вертоліт у найнижчій зоні. Воно може бути болотистим, мати стоячу воду, може бути глибоким. Завжди вибирайте те, у чому впевнені».

Для Воррена це мало сенс. Він клацнув по рації та повідомив Джеймі, де вони.

Пілот посадив гелікоптер на розчищеній території. Двері відчинилися, і чоловіки вибігли, кожен зі зброєю в руках. Вони розійшлися віялом і підійшли до будинку. Уоррен бачив, що мав рацію, оскільки будинок оточував двадцятифутову гравійну подушку.

Залишивши по двоє чоловіків з кожного боку будівлі, решта чоловіків зібралася на ганку. Берк підійшов до вхідних дверей і підняв ногу, щоб ударити їх усередину, але Воррен прошепотів: «Стій». Він нахилився й спробував ручку. Обернулося. Він штовхнув двері, і чоловіки кинулися всередину.

Вони розійшлися віялом парами. Уоррен, Стів і Сем залишилися у великій вітальні й чекали, готові на все.

Чоловіки повільно повернулися до вітальні й доповіли. — Місце безлюдне, — сказав Карлос.

«Дезертирував?» — випалив Воррен, а потім прошипів: «Проклята ця хитра ласка».

Уоррен вийшов з дому, а за ним брати Карлос, Хорхе, Берк, Лайт, Манхейм і Баллард. Їхні черевики хруснули крізь гравій, і вони пішли до гаража.

— Відкрий, — наказав Воррен.

Карлос і Хорхе відчинили двері, і чоловіки кинулися всередину. На подив Воррена, там було порожньо, за винятком сільськогосподарського інвентарю, що висів на стіні.

«Обшукайте землю тут усередині», — сказав Воррен, показуючи внутрішню частину гаража помахом руки. «Подивіться, чи є ще тунелі».

Берк і Баллард схопили зі стіни вила й систематично кололи землю. Коли вони охопили всю поверхню, обидва чоловіки подивилися на Воррена й розчаровано похитали головами.

Усі вони вийшли на вулицю й побачили, як до них підбігли Хайме та інші троє чоловіків. Усі четверо зігнулись і поклали руки на коліна, сильно дихаючи.

Воррен дав їм час перевести подих, а потім Хайме сказав: «Сліди зникли в останній долині, ущелині навколо невеликого пагорба там, приблизно за півмилі назад», — повідомив він. «Однак вони, мабуть, прийшли сюди».

«Зникли?» Воррен не міг у це повірити. «Як?»

Хайме похитав головою. «Не знаю».

«Чи можете ви знайти докази того, що вони досягли цього гравію?» — запитав Воррен.

Джеймі та його люди багато разів обійшли навколо будинку в гравію та на краю гравію. Нарешті Хайме підійшов до Воррена. «Ми не можемо знайти доказів того, що транспортні засоби порушують тут гравій».

"Що?" Воррен скреготів крізь зціплені зуби. «Як він міг піднятися й зникнути на нас?» він нікого особливо не запитував.

Його люди стояли навколо, дивлячись куди завгодно, тільки не на Воррена.

РОЗДІЛ ДВНАДЦЯТИЙ

Гнів Уоррена зростав, поки не досяг точки кипіння. Цей слизький лох намагається вбити його вдома, у ліжку, уві сні! А потім йому вдалося вислизнути саме тоді, коли петля затягувалася на його шиї.

Як це могло бути?

Уоррен хотів убити чоловіка. Розтерти в порошок його кості під п'ятою. Розбити його...

Потім він зрозумів, що був такий злий, що не мислив раціонально. Йому потрібно було зібрати свої засоби та ресурси та продовжити. «Це лише незначна невдача», — сказав він собі.

Ну, можливо, не другорядне, але . . .

Почекай хвилинку. Звичайно! Він знав, де Грілло. Повинен бути.

Сподіваюся.

Він не знав, чому не подумав про це раніше.

У Уоррена залишилася одна карта для розіграшу. І він би це грав.

Він обернувся й привернув увагу Лайта. «Я хочу, щоб ви повернулися в іншу каюту і привели сюди своїх людей, рентгенівське та сонограмне обладнання. Я хочу, щоб кожен квадратний дюйм цього місця перейшов. Грілло просто знову ховається».

— Так, сер, — сказав Лайт. Він зібрав своїх людей, прямуючи до гелікоптера.

«Якщо вони тут ховаються, то де транспортні засоби, на яких вони приїхали?» — запитав Стів.

«Мені не подобається, як це виглядає, Уоррене», — сказав йому Сем. «Я не думаю, що його тут».

«Тоді де він?» - сказав Воррен. «Як він нам промахнувся?»

«Можливо, він ніколи не приходив у цей будинок», — сказав Баллард. «Можливо, він інсценував ці підказки для вашої вигоди. Можливо, його люди пригнали ці машини до . . . Один бог знає куди, поки він з невеликою свитою йшов від того гаража, де виривався тунель».

«Хтось такий розумний?» — запитав Воррен. «Чи планував він цю втечу багато років тому, маючи численні можливі плани на випадок непередбачених обставин на кожному рівні?»

«Ми повинні припустити, що відповідь на обидва ваші запитання буде просто так, Воррене», — сказав Мангейм. «Він може бути найхитрішим противником, якого ви коли-небудь зустрічали. Принаймні, ми повинні припустити, що він є».

Гарна думка, — подумав Уоррен, хоча й не озвучив її. Він обернувся й почав повільно ходити навколо будинку, його черевики хрускотіли по гравію, бурмочучи собі під ніс, намагаючись подумати.

Карлос йшов за ним на двадцять футів і намагався йти м'яко. Він хотів побачити Воррена в дії.

Уоррен зробив один повний оборот, коли раптом зупинився й подивився вниз. «Гравій. Чому цей гравій навколо будинку?» — запитав він уголос. Він вважав це важливим, але не знав чому.

Карлос зупинився разом із Ворреном, усе ще уважно спостерігаючи за ним.

Уоррен, абсолютно не звертаючи уваги на те, що Карлос слідував за ним по дому, почув, як гелікоптер злетів. Він бездумно дивився, як він летить, доки пульсація двигунів не зникла вдалині.

Навіщо комусь обсипати будинок гравієм? Воррен неодноразово дивувався, аж поки це запитання не забило його мозок, як молот по барабану.

Він намагався поставити себе на місце Грілло, знаючи, що одного дня йому, можливо, доведеться зникнути. Чому б не побудувати будинок не з одним, а з двома прихованими підземними бункерами, причому другий прикріплений до тунелю завдовжки шість миль. Розташуйте тунель біля невеликого гаража з кількома позашляховиками. Майте ще одну каюту в горах з іншим підземним бункером.

Але як сховати ті транспортні засоби?

Гравій!

— Ось і все, — уголос сказав Воррен. Усі його люди обернулися, щоб подивитися на нього. «Цей гравій. Ось чому воно тут. Грілло, мабуть, поклав якесь покриття на свої шини там, де ти втратив слід, Хайме. Бачиш, земля там, — він показав рукою, — це тверда обпалена глина, яка не залишить слідів. Вони під'їжджають до гравію і проскакують десь у фальшивій стіні, чи в підземному гаражі під будинком, чи десь у дворі».

Воррен замовк і глибоко вдихнув. «Грілло тут, я відчуваю його запах. І як тільки Лайт повернеться зі своїми людьми та обладнанням, ми змиємо його, як робили це в минулому».

Він оглядав обличчя своїх людей. Він міг сказати, що вони не такі впевнені, як він. Насправді він був не такий впевнений, як здавав, але не давав їм про це знати.

Піт Рінгфілд і Стен Купер, двоє людей Балларда, сиділи в одному з блакитних броньованих «Фордів» за чверть милі на північ від ґрунтової дороги, що веде до зрубу Грілло на шосе 10 на північ від Пайн-Лейк, і чекали. Рінгфілд попивав крижану банку пепсі. Купер пив крижану банку дієтичного спрайту. Ззаду був кулер, який вони запасли бутербродами, газованими напоями та льодом, які вони знайшли в каюті Тейлора та звільнили в ім'я своєї місії та своїх шлунків.

Через п'ятнадцять хвилин після того, як вони зайняли позицію, яскраво-жовтий Buick Skylark виїхав із ґрунтової дороги Грілло, і водій зупинився, щоб перевірити рух. За кілька хвилин, коли «б'юїк» зупинився перед тим, як повернути на шосе й попрямувати на південь, Рінгфілд приставив до очей потужний бінокль і легко впізнав Джонні Савіні. Б'юїк виїхав на шосе та повернув праворуч. Рінгфілд відійшов на зручну відстань позаду Савіні й пішов за ним на південь.

Через деякий час гелікоптер влетів у поле зору другої кабіни і влаштувався на рівнині, де приземлився раніше. Лайт і його люди розвантажили своє обладнання, а потім понесли або повезли всі частини до будинку.

Воррен попросив їх почати з підвалу та спостерігав, як вони сканують кожен квадратний дюйм підлоги, стелі та всіх чотирьох стін за допомогою рентгенівських променів і сонограми. Він був повністю розчарований, коли нічого не знайшли.

Потім команда Лайта систематично просканувала кожен кімнату, шафу, закуток і щілину всередині всього будинку. Вони навіть просканували зовнішню стіну на рівні землі, коли Уоррен їх попросив.

Коли Лайт увійшов до вітальні, щоб звітувати, Уоррен зрозумів, що він збирається повідомити, з виразу його обличчя. Уоррен дозволив йому це сказати.

— Цього разу мої люди не змогли знайти жодної таємної кімнати, Воррене. Мені шкода».

«Ти впевнений?» Воррен не знав, чому він поставив таке дурне запитання. Відповідь була достатньо очевидною.

"Я впевнений."

«Зроби мені послугу і ще раз скануй підвал, добре?» — запитав його Уоррен благальним тоном. Він очікував, що Лайт заперечить або принаймні трохи побурчить, але, до його честі, Лайт сказав: «Звичайно», і знову повів своїх людей у підвал.

Трохи пізніше Лайт повернувся і повідомив, що цього разу вони також нічого не знайшли в підвалі.

«Що ти хочеш робити зараз, Воррен?» — запитав Сем.

Воррен не міг у це повірити. Він розіграв свою останню карту, був певний, що це щось вийде, але він помилився.

Неправда.

Він зрозумів, що Грілло міг сісти на літак у сусідньому місті й наразі бути майже в будь-якій точці країни, безсумнівно, уже плануючи своє повернення та свою помсту.

Погляд Воррена натрапив на маленьку дірку в стіні з іншого боку кімнати, яка, здавалося, містила камеру-обскуру. Він підвівся зі свого стільця, підійшов до «діри» і в сутінках зміг визначити, що це не що інше, як невелике поглиблення, де хтось вбив маленький цвях на півднійма в деревину.

Йому було цікаво, чи Грілло затишно сидить у прихованій кімнаті навіть за п'ятдесят ярдів від нього, спостерігає за ним цієї хвилини через справжню камеру, заховану десь у цій кімнаті, і регоче до дури. Або, можливо, Грілло високо прямував через інший тунель до іншої каюти через наступний пагорб.

Він підійшов і знову сів на диван.

Воррен показав на Лайта. «Будь ласка, подзвони своїй людині, Джонсе. Я хотів би поговорити з ним».

Лайт знайшов номер у маленькому блокноті, який носив з собою, і почав набирати номер на своєму мобільному телефоні.

Воррен витяг з кишені мобільний телефон і зателефонував Фолвеллу. «Роберт. Як швидко ви зможете повністю оглянути територію Грілло тут і знайти всі інші будівлі».

Була довга пауза, а потім Фолвелл сказав: «Мабуть, найкращий спосіб визначити місцезнаходження всіх інших будівель на такій великій території — це... . добре, я можу зменшити геостаціонар і поглянути на те, що це нам покаже. Але що я також можу зробити, це розширити поле зору орбітального апарату до максимуму та робити проходи кожні дев'яносто хвилин, дивлячись в інфрачервоне випромінювання сьогодні ввечері, а потім переключитися на звичайне освітлення, починаючи з завтрашнього дня. Загалом, мені знадобиться десь до дев'ятої завтрашнього ранку».

Уоррен важко зітхнув у трубку з відразою. Уся ця справа розплутувалась швидше, ніж він міг її зберегти. "Зроби це." Він звучав як людина, яка вже програла битву і хапається за соломинку — навіть для самого себе. Потім додав: «Будь ласка».

— Підійде, — сказав Фолвелл. Він навіть звучав бодро.

Лайт пройшов через кімнату й простягнув Воррену свій мобільний телефон. Воррен приклав його до вуха. «Привіт, Джонс?»

«Джонс тут».

«Що ти дізнався?»

«Багато кімнат на першому поверсі великого будинку мали камеру-обскуру, вбудовану в стіну, а на зовнішній стіні було навіть чотири, по одній у кожному напрямку, всього двадцять».

— Хмм, — пробурмотів Воррен. Тоді він говорив чіткіше. «Чи була в них якась закономірність?»

"Візерунок?"

«Розміщення. Знаєте, все на східній стіні. Все на внутрішніх стінах. Такі речі».

«Нічого, що я міг виявити».

"Велике спасибі." Воррен передав Лайту мобільний телефон, а потім подивився на його ідеально кругле обличчя. «Я хотів би, щоб ви влаштували одну з них. . . Я не знаю, як ви їх називаєте, але це одна з тих речей, які можуть знаходити об'єкти під землею, як-от кістки динозаврів, скрині зі скарбами чи, можливо, тунелі».

«Ви маєте на увазі підземний геолокатор. У нас є один».

«Добре. Я хочу, щоб це обладнання було тут першим ділом вранці. Візьміть вертоліт, якщо потрібно, але я хотів би, щоб вони прислали сюди обладнання в іншому, тому що нам може знадобитися використати

той, який у нас є, у будь-який момент. Я хочу, щоб це намалювало землю навколо цього будинку. Якщо є інший підземний тунель, я хочу, щоб його знайшли».

Лайт виглядав дуже роздратованим, але сказав: «Я зроблю це за вашим наказом».

Воррен знав, що це означає. Якщо він не зможе знайти Грілло, йому доведеться багато чого пояснювати — жахливі витрати та марна трата використання обладнання та стільки людино-годин. Але він був сповнений рішучості зробити все можливе. Він би продовжив полювання на Грілло, якби йому довелося робити це одному. І поки в нього буде якась допомога, він скористається нею на повну.

— Я так наказую, — сказав Воррен.

Лайт зателефонував до нью-йоркського офісу ФБР, сів у крісло з іншого боку кімнати та влаштував усе.

Піт Рінгфілд і Стен Купер слідували за Джонні Савіні на його жовтому «Б'юїку» по всьому штату й у місто. Сонце було позаду, і цей жовтий колір був настільки чітким, що вони навіть не наблизилися до того, щоб втратити його. Вони спостерігали, коли він зупинився на автостоянці скромного, майже занедбаного, триповерхового готелю в Квінсі, який називався «Бейліс-готель».

Через кілька хвилин після того, як Савіні зник у вестибюлі, Купер зайшов і запитав про кімнату. Він бачив, як Савіні дістав ключ від кімнати 202 і піднявся сходами. Купер отримав кімнату 321. Через десять хвилин після цього Рінгфілд запитав про кімнату на стійці реєстрації та отримав кімнату 141. Він думав про те, щоб попросити кімнату на другому поверсі, але не міг знайти достатньо вагомої причини, щоб зробити це. Запит. Один поверх був би таким же хорошим, як і інший, кожному іншому орендарю.

Опинившись у своїй кімнаті, Рінгфілд зателефонував своєму начальнику, який пообіцяв повідомити інспектору Воррену про їхній прогрес. Решту того вечора Рінгфілд і Купер по черзі тинялися у вестибюлі й чекали в машині, з якої було добре видно передні та бічні двері, на випадок, якщо Савіні знову вийде.

Воррен сидів у м'якому кріслі у вітальні меншої каюти, коли озирнувся навколо й побачив, що всі чоловіки дивляться на нього, гадаючи, що він замовить далі. Воррен глянув у вікно й помітив, що там зовсім темно.

У кабіні не було електрики, але навколо місця періодично горіло багато гасових ламп. Декілька чоловіків уже запалили кілька, і весь час запалювали нові.

"Як це місце забезпечено продуктами?" Воррен нікого особливо не запитував, розуміючи, що він голодний.

«Багато, — відповів Хорхе, — нічого особливого, але це наситить вас. В основному консерви, бобові, фрукти, овочі. Багато сушеного, в'яленого, фруктів. Пакетики всіляких чіпсів. Такі речі».

«Розбивайте їх», — сказав Воррен. «Вибачте, хлопці, я знаю, що це означає жалюгідний нічний сон для більшості з нас, але ми залишимося тут сьогодні. Я хочу, щоб у кожній кімнаті спали принаймні двоє чоловіків і не зводили очей. Ми просто не знаємо, коли настінна панель може зсунутись убік, і нас розіб'є».

— Отже, ти думаєш, що він тут, Воррене? — запитав Карлос із легкою посмішкою на обличчі.

«Будь впевнений».

«Чому ти такий впевнений», — запитав Хорхе.

«Знайомлюся з цим кровососом. Він запланував ідеальну втечу зі свого головного будинку на Кінгс-Пойнт, аж сюди, але ми перешкоджали йому на кожному кроці».

«Отже, ви думаєте, що він мав охолоджувати двигуни водою в іншій каюті як частину плану, незалежно від того, де ми були?» — запитав Сем.

«Так. Коли він побачив, як ми розвантажуюмо рентгенівське та сонографічне обладнання у великій кабіні, він знав, що ми їх викорінімо, і вони полетіли в тунель. Його призначення було тут, де він якимось чином винайшов спосіб обіграти рентгенівські промені та сонограми. Зараз він сидить не в п'ятдесяти ярдах від нас і, напевно, спостерігає за нами, поки ми розмовляємо, вигадуючи спосіб, як назавжди дати нам помилку».

«А якщо у нього є ще один тунель?»

«Тоді завтра ми знайдемо той тунель і почнемо погоню».

— Звідки ти знаєш, що він сюди прийшов? — запитав Берк. «Джеймі сказав, що сліди закінчувалися за півмилі від нас. Він міг піти кудись в інше місце, а не сюди».

«Міг би, але не зробив».

«Як ти можеш бути таким впевненим?» — запитав Баллард.

«Гравій! Це ключ. Чому це тут? Щоб приховати сліди своїх машин, коли він проскочить у якийсь підземний гараж. Повинен бути.»

— Звучить логічно, — сказав Стів. «Здебільшого. Різновид . . . Ну . . . може бути.»

«Воррене, твої міркування звучать для мене як припущення, побудоване на припущеннях», — сказав Сем.

«Для мене логічно, що його тут немає», — сказав Берк.

"Добре . . . Я збираюся це з'ясувати, — сказав Воррен.

Чоловіки сиділи навколо та їли овочі кімнатної температури, фрукти та боби з банок, чіпси, сухофрукти та в'ялену яловичину з пакетів; і пив бутильовану воду, апельсиновий і яблучний сік.

Після мізерної трапези хтось знайшов кілька колод карт і фішок, і виникла пара покерних ігор. Інші пішли розбивати собі ліжко.

Воррен підійшов до команди Лайта, яка сиділа групою, і запитав їх: «Якби ви збиралися побудувати будинок із прихованою кімнатою, як би ви перемогли рентгенівську та сонограмну систему?» Після поразки, які контрзаходи ви б придумали, щоб перемогти систему, яка перемогла рентгенівське випромінювання?»

Після десяти хвилин сперечання та сперечання, а також кількох пропозицій, які були відхилені колегами, вони не змогли придумати відповіді. Вони пообіцяли подумати над цим і завтра вранці придумати якісь інші можливості.

Воррен повернувся до свого крісла й подзвонив Фолвеллу. Воррен пояснив ситуацію своєму мініатюрному чарівнику й поставив йому два запитання.

«Я можу дати вам відповідь на перше запитання», — сказав йому Фолвелл. «Відповідь на друге набагато складніше».

"Ой?"

«Так. Ви бачите, що сонограма виявляє тріщини, рентген досліджує матеріал на глибині».

«Яка глибина?»

«Звичайно, це залежить від матеріалу».

Воррен відчув презирство Фолвелла до такого дурного запитання. "Звичайно."

«Тож ви будете фальшиву стіну стільки дюймів завтовшки з матеріалу, що рентгенівські промені можуть проникати лише на стільки дюймів, мінус один», — сказав Фолвелл. «І ви створюєте панель, розсувну чи шарнірну, щоб вона так ідеально прилягала до навколишньої поверхні, що практично не було тріщин».

«Хммм», Уоррену довелося подумати про це. «То які контрзаходи ми використовуємо, щоб зірвати цю схему?»

«Це, як я вже сказав, ще один чайник риби. Дозволь мені трохи подумати про це».

«Будь ласка, зробіть це». Воррен перервав дзвінок.

Лайт підійшов до Воррена і сказав: «Підземний локатор буде тут близько восьмої завтра вранці. Приїжджає інший вертоліт. Але Воррен. . . Я справді намагаюся допомогти вам. У моїх людей закінчується терпіння. Без результатів, я маю на увазі найближчим часом, вони збираються витягнути килим з-під мене. Ти розумієш?"

Воррен повільно кивнув. «Так. Я ціную все, що ви можете мені дати».

«Тоді на добраніч. Б'ю по сіну».

"Надобраніч."

Воррен спробував зручніше влаштуватися в кріслі й зосередився на проблемі, що постала перед нею. Де був Грілло? Чи був він тут, у чи під цим будинком, десь? Якщо ні, то куди він подівся? І як вони можуть перемогти будь-яку систему, розроблену Грілло, щоб приховати вхід до його прихованої кімнати, якщо прихована кімната там є?

Ці питання кружляли в його голові всю ніч. Час від часу він уривчасто дрімав, а потім здригався. Загалом, у нього була одна з найгірших ночей, які він міг пригадати.

Коли нарешті розвиднявся світанок, він відчув полегшення для його розуму та його спини. За п'ятнадцять хвилин усі його люди забрели до вітальні. Вони всі перекусили напередодні ввечері, а потім Воррен приступив до роботи.

«Добре, чоловіки, розходіться. Обшукайте ці стіни. Знайдіть будь-які камери-обскури. Я хотів би, щоб шість добровольців повернулися на гелікоптері до головного будинку та керували нашими автомобілями тут».

«Я б не відрізняв камеру-обскуру від прищика на попі жаби», — сказав Баллард. «П'ятеро моїх людей і я привеземо сюди машини».

Воррен кивнув. «Я хочу, щоб ти приніс щось із собою, Джо. У гаражі я побачив три барабани. . .» Воррен сказав йому саме те, що він хотів.

Баллард кивнув і посміхнувся. Потім він і його п'ятеро людей пішли слідом за пілотом Біллом Шенксом до вертольота та полетіли на південний схід.

Чоловіки розподілилися й почали систематично обшукувати кожен квадратний дюйм стін, стелі та підлоги.

Через деякий час дрон іншого вертольота ФБР став голоснішим, поки не з'явився над верхівками дерев, а потім приземлився на галявині. Двері відчинилися, і вісім чоловіків вивантажили якість громіздке обладнання.

Воррен представився начальнику їхньої бригади, меншому чоловікові з поголеною шкірою голови, вирізаним обличчям і вузькими посадженими очима на ім'я Натан Коппл. Потім Воррен наказав їм обійти будинок якомога ближче до будівлі, шукати тунелі чи будь-яку іншу штучну установку прямо внизу та під будинком.

«Наскільки глибоко може бачити ця машина?» — запитав Воррен

«Залежить», — сказав Коппл. «Двадцять, п'ятдесят, сто футів. Іноді більше. Залежить від товщини та щільності того, що там внизу».

«Цього має бути достатньо. Чи може воно бачити крізь тверду скелю».

«Загалом ні, але це може залежати від щільності та товщини породи».

Воррен заворожено спостерігав за процесом. Після того, як Коппель і його команда налаштували своє обладнання, вони підірвали заряд, від якого здригнулася земля. Воррен дивився на монітор разом з Коппелем і двома іншими чоловіками, поки повільно з'являлося зображення того, що було під поверхнею землі. Наскільки міг припустити Воррен, це могла бути сонограма утроби вагітної жінки, тому Коппел вказав і пояснив йому це.

«Ви можете побачити тут верхній шар ґрунту, його глибина приблизно від восьми до тринадцяти дюймів. Є шар глини, глибиною від шести до дванадцяти футів, зі скелями, деякі меншими, деякі більшими валунами, вище, потім нижче, там і там. І ми бачимо, що тут починається фундамент. Бачиш це. Це тріщина в скелі». Коппел перевіряв деякі прилади. «На жаль, здається, що скельна основа, а я припускаю, що це граніт, залишається поза межами нашої здатності проникнути. Але там нічого не створив чоловік».

Воррен кивнув, ніби він усе зрозумів.

Бригада Коппеля перемістила обладнання на сім метрів за годинниковою стрілкою відносно будинку та повторила процедуру. Знову Коппел знайшов час, щоб пояснити, що показує зображення, що майже те саме.

Незабаром повернувся перший гелікоптер і приземлився поруч зі своїм братом на галявині біля будинку. Через годину Баллард і його люди з'явилися з транспортними засобами та припаркували їх на гравію біля будинку.

Протягом наступних чотирьох годин екіпаж Коппеля підірвав заряд і прочитав монітор, а потім знову переставив обладнання. Коппель пояснив Воррену, що кожного разу показував монітор. До того часу, як вони зробили окружність навколо будинку три шістдесяті, Воррен уже досить добре читав монітор, головним чином тому, що він щоразу показував одне й те саме. Глибина верхнього шару ґрунту та глини, кількість і розмір каменів, закладених у глину, різнилися, а також те, наскільки високо піднімалася або опускалася скельна основа, навколишній території не було нічого, що могло б бути тунелем чи будь-яка інша інсталяція, створена людиною, принаймні настільки далеко, наскільки обладнання могло прочитати.

Воррен попросив Коппела використати його обладнання в гаражі на випадок, якщо там з'явиться ще один тунель. Коппель зробив, і його не було.

Тоді Воррен запитав Коппела: «Чи не зробите ви свою магію в підвалі будинку?»

Очні яблука Коппеля стали настільки великими, наскільки могли, не вискакуючи з орбіт. «Підвал? З будівлі? Ви, мабуть, жартуєте!» — сказав він недовіжливо.

Воррен похитав головою. «Ні. Мені потрібно знати, чи є якісь таємні кімнати під цим будинком».

«Я не думаю, що ви повністю розумієте, як працює це обладнання, інспекторе. Агент Лайт попросив нас взяти наш найпотужніший локатор. Це означає, що кожен вибух має еквівалентну силу, а отже, й руйнівну силу приблизно трьох чвертей палиці динаміту». Коппель підняв вказівний палець правої руки, щоб підкреслити свою наступну думку. «І вся ця вибухова енергія спрямована вниз, з неймовірною силою струсів, яка має бути поглинена ґрунтом, на відкритому повітрі».

«Це поставило б ваших людей у небезпеку?»

«У замкнутому просторі? Будь впевнений, що так і буде!»

«Чи не могли б ви встановити автоматичний режим і видалити своїх людей із зони перед вибухом?»

«Я . . . припустимо так. Але як щодо шкоди, яку це завдасть будівлі».

«Мені наплювати на шкоду».

«Тут є інша проблема», — сказав Коппель, очевидно, намагаючись з усіх сил уникнути проведення цього експерименту. «Програмне забезпечення, яке використовують ці машини, було написано для читання природних явищ. Скельні утворення, ґрунтові утворення, тріщини, ущелини, так, навіть кістки. Створені людиною об'єкти могли б, і дуже ймовірно, повністю б заплутали його. Особливо, якщо замішаний якийсь метал»

Але Уоррен був так само сповнений рішучості зробити це. «Чого може зашкодити, якщо спробувати?» — запитав він благальним тоном.

«Я не візьму на себе жодної відповідальності за шкоду, яку це спричинить».

«Тобі не доведеться».

«Яку поверхню має підвал?»

«Голий бетон».

«Там. Одне лише це, ймовірно, дасть нам помилкові показання. А осколки бетону, що летять, можуть розірвати це місце на частини».

"Ну добре. Принаймні ми вичерпаємо всі можливі шляхи».

Коппель знизав плечима. "Тоді добре." Він напівпосміхнувся. «Це має довести найбільше цікаво?»

"Це дух."

Люди Коппеля розібрали обладнання та затягли окремі частини у підвал і зібрали їх там. Встановили заряд вибухівки, зарядили, поставили таймер, потім звільнили приміщення. Через хвилину, коли всі зібралися у вітальні, спрацював заряд, злегка струснувши весь будинок.

Коппель і його люди, Уоррен, брати, Карлос і Хорхе, і Лайт побігли в підвал і зупинилися. Було стільки пилу, що вони ледве могли бачити кімнату. І Коппель мав рацію. Уламки бетону, що розлітаються, перетворили меблі та предмети обстановки на фарш. Осколки були встромлені в усі чотири стіни.

Коли пил достатньо влягся, вони підійшли до локатора. В результаті вибуху в підлозі під машиною утворилася діра розміром з баскетбольний м'яч. Уоррен бачив покручені й зламані перехрещені металеві прутки, зариті в бетон. Коппель дивився на екран комп'ютера і вивчав результати протягом двох цілих хвилин, перш ніж вказати на монітор і пояснити, що він побачив.

«Це зображення краще, ніж я міг припустити. Підлога тут була зміцнена загартованими залізними прутами. Ми можемо бачити їх тут і тут, аж через підлогу. Товщина цієї бетонної підлоги становить два метри. І цей будинок, принаймні ця частина підвалу, здається, побудований прямо на гранітній основі. Дуже поширене в цій частині країни, я розумію. Крім цього, я не бачу прихованих кімнат чи чогось, створеного людиною. Вибачте, інспекторе».

Зовні Уоррен виглядав спокійним, але всередині кипів від люті. «Дякую, Натане».

Коппель і його команда розібрали своє обладнання та помістили його назад на борт свого вертольота. Уоррен потис Коппелю руку й подякував ще раз перед тим, як чоппер злетів.

Уоррен повернувся до будинку. Усі його люди чекали на нього у вітальні.

«Ми обшукали це місце від борту до корми», — сказав Сем. «Ми не змогли знайти ні шпильку, ні будь-яку іншу камеру».

Уоррен плюхнувся на стілець і сказав: «Я готовий розглянути пропозиції».

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

— Вибачте, інспекторе, — сказав Лайт. «Я щойно розмовляв зі своїм начальством, і вони відкликали мене від цієї справи. Мені потрібно негайно повернутися в місто на вертольоті. Вам тут буде добре з тими автомобілями, які у вас є? Ти зможеш повернутися додому, коли будеш готовий?»

«Дякую за допомогу, Дуг». Уоррен підвівся й потис Лайту руку, а також двом людям Лайта, які підійшли на відстань рук.

«Можливо, ми зможемо попрацювати разом іншим разом», — сказав Лайт.

— Можливо, — сказав Уоррен

Агенти ФБР покинули будинок. За хвилину двигуни вертольота закрутилися, і він полетів на південь. Ніхто не говорив, поки Берк не сказав: «Давайте закриємо цей кіоск з попкорном. Будь-які інші спроби знайти тут Грілло — це марна трата нашого часу».

— Отже, ви не відчуваєте, що він тут? - сказав Воррен.

«Мені дуже шкода, що я виражаюся так прямо, Уоррене, але ні, — сказав Берк. «Якщо ми ледь не спіймали їх у бункеруванні в іншому будинку, як ви гадаєте, вони не збираються ховатися й ризикувати знову потрапити в пастку».

«Я б не сказав це зовсім так, — сказав Стів. — Але я не думаю, що їх тут теж. Цей Грілло занадто розумний для цього».

— Я згоден, — сказав Сем. «Він міг бути в якійсь прихованій печері біля тунелю, який ми знайшли, десь уздовж шестимильного маршруту, наскільки нам відомо».

«Тоді де ті транспортні засоби, які Джеймі відстежив на південь звідси?» - сказав Воррен. «А де ті люди, які їх возили?»

Сем похитав головою.

Стів знизав плечима і сказав: «Я не знаю».

«Але де б не були транспортні засоби та водії, — сказав Баллард, — у нас просто немає засобів їх знайти. Це так просто».

Воррен стиснув губи й кивнув. «Все вірні моменти, я визнаю це». Його очі зводили своїх людей. «Тож я єдиний, хто їх тут відчуває?»

Ніхто не говорив.

«Я розумію, — сказав Воррен, а потім замовк. «Мені неприємно це визнавати, але ти, ймовірно, маєш рацію. Грілло міг бути пеклом і пішов звідси. І ти правий, Джо, якщо вони тут, ми не можемо їх знайти. Гадаю, залишається лише одне. Джо, піди, будь ласка, дістань ці барабани з Хаммера».

Стів посміхнувся.

Сем посміхнувся.

Карлос засміявся.

Коли Баллард і його люди поставили барабани на передньому ганку, Уоррен взяв перший барабан і приступив до роботи.

За кілька хвилин після того, як облили гасом всю кімнату на першому поверсі каюти та кинули сірник у відкрите вікно, полум'я злетіло на двісті футів у повітря. Пожежа була найбільшою, яку коли-небудь бачив Уоррен. Це було майже красиво.

Ні, вирішив він, це було красиво. Такого помаранчевого відтінку не можна було побачити ніде в цьому світі.

Уоррен і брати стояли на захід від каюти й спостерігали, як вона горить. Будучи дерев'яним і досить старим, він швидко подорожчав.

Інші чоловіки стояли вільним колом навколо будинку на випадок, якщо цей дим витягне Грілло з його нори, і він побіжить — якщо він буде в радіусі ста миль від цього місця.

Особисто Воррена охопили сумніви. Тепер він відчував, що Грілло так чи інакше помилився. Сучий син. Цей хитрий сучий син.

Його повага до старого виродка ще більше зросла.

Незабаром будинок завалився сам на себе, і полум'я почало стихати. Протягом наступних кількох годин їх кількість поступово зменшувалася, оскільки чоловіки стояли й спостерігали, доки вони не стали маленькими та спорадичними. Ще через годину полум'я згасло, доки не залишився просто величезний насип розжареного вугілля, а потім вугілля почало тьмяніти.

За пару годин до сутінків будинок був лише тліючою руїною.

Уоррену хотілося, щоб у нього був бульдозер, щоб він міг відштовхнути зруйновані залишки від фундаменту та добре їх оглянути. Але нажаль. . .

Він дав сигнал, і чоловіки піднялися на борт своїх машин і поїхали вниз по пагорбу, уздовж яру, через ліс, повз великий будинок і вгору по хорошій ґрунтовій дорозі до шосе 10, і вони попрямували назад до міста.

У поразці.

Жовч неодноразово піднімалася до горла Воррена протягом усієї подорожі, і йому доводилося постійно ковтати її знову і знову, коли він розглядав цей випадок...

Грілло програв перший раунд, коли спробував і не зміг вбити Воррена у своїй квартирі.

Грілло виграв другий раунд, коли він спонукав маршалів до цієї своєчасної та неймовірно організованої засідки біля кравців.

Грілло програв третій раунд, коли йому не вдалося вбити Воррена на вулиці, на даху та всередині офісної будівлі.

Грілло виграв четвертий раунд, коли він зміг втекти зі свого дому, коли Уоррен прийшов його заарештувати.

Грілло виграв п'ятий раунд, коли він зміг дістатися до великого будинку в горах на півночі штату.

Грілло програв шостий раунд, коли Воррен витягнув його звідти.

Потім Грілло виграв сьомий раунд, коли він успішно промахнувся десь між великим будинком і не дуже великим будинком.

Так . . . Грілло чотири, Уоррен три.

Але це був п'ятнадцятираундовий чемпіонський бій, і переможцем стане той, хто ще залишиться живий, коли війна закінчиться, і Воррен знав, що вона ще не закінчилася, навіть якщо не так. Грілло перегрупується, одягнеться, найме більше головорізів і одного дня знову прийде за ним. Напевно.

Йому довелося б негайно виїхати зі своєї квартири. Це було одне місце, де Грілло міг його знайти.

Потім . . . ?

Його було б важко знайти, це було точно. У будь-якому випадку він був далеко від дому та на дорученні. Ніхто, крім О'Меллі, не знав би, де він і куди прямує. І О'Меллі був поза підозрою.

Тоді як міг Грілло знайти його знову?

У жодному разі. Ні, якби він був обережним.

Це була єдина хороша новина, яка впливає з усієї цієї жалюгідної справи.

Поїздка назад до міста була довгою, нудною та нудною. Щойно вони повернулися до Федерального будинку, Воррен спустився до другого підвалу, щоб поговорити зі своїм маленьким чарівником.

Але перш ніж Воррен встиг заговорити, Фолвелл сказав: «Воррен, дивись!» Він підняв дивне супутникове фото, складене з дивних кольорів. Воррен підтягнув голову ближче й примружився, щоб краще роздивитися. Здавалося, на великій ділянці землі стояв будинок із ледь помітною розмитою червоною лінією, що йшла ліворуч.

Перш ніж Воррен встиг запитати, що це таке, Фолвелл вигукнув: «Я знайшов це. Зверніть увагу, це було нелегко, але я це зробив».

«Ага?»

«Пам'ятаєш, я казав тобі, що я думав, що Грілло мав якісь альтернативні засоби спілкування із зовнішнім світом зі свого дому, про які ми не знали?»

"Так."

«Ну, ось воно». Фолвелл показав на нечітку червону лінію на фотографії. «Мідний стаціонарний телефон».

«Справді!» Надії Воррена відновити цю справу зросли.

«У мене був друг із USGS, щоб один із його супутників пошуку корисних копалин шукав мідь на території Грілло на Кінгс-Пойнт. Нам довелося кілька разів налаштовувати цю річ, перш ніж ми нарешті її знайшли».

"Хороша робота." Уоррен був вражений. Насправді він завжди був вражений своїм маленьким чарівником. Фолвелл постійно дивувався його своєю проникливістю та здібностями.

«Тепер мені залишається лише слідкувати за ним і дивитися, куди він веде. Чи не могли б ви забезпечити мені якусь охорону?»

«Звичайно. Ви можете мати Берка знову».

Фолвелл кинув погляд гострого розчарування, але нічого не сказав.

Потім Воррен розповів Фолвеллу все, що сталося, починаючи з того, що Грілло почав битися зі свого дому, і все, що сталося на півночі штату. Фолвелл слухав зі стоїчним терпінням. Тоді Уоррен запитав: «Чи не могли б ви спробувати знайти стаціонарний телефон у великому будинку, а потім, точніше, у меншій хатинці?»

"Так. Якщо він там, можливо, я зможу його знайти».

«Чудово. Як скоро?"

"Не знаю. Мені доведеться подзвонити».

"Гаразд. А тепер розкажи мені ще раз детально, як можна було б побудувати в будинку таємну кімнату і обіграти сонограму та рентген».

"Гаразд. Я трохи подумав про це з моменту нашої останньої розмови. Це можна зробити на більш легких або щільних матеріалах, але ви повинні бути неймовірно точними. Ви розробляєте компаунд, який є сумішшю особливого клею, який розривається, і певної кількості матеріалу, який ви використовуєте як будівельний матеріал, тонко подрібнений. Деревина. метал. Бетонні. Що завгодно. Не має значення.

«Ви повинні зробити суміш так, щоб вона мала точну щільність матеріалу, який ви використовуєте. Потім ви наносите клей у стик між стіною та панеллю, скажімо. Зішкрібте зайве, щоб його не було виявлено оком або машиною. Але коли ви хочете піти, ви просто розриваєте клей. Потім, коли ви знову проробите дірку, ви замініте клей і закриєте панель».

«Чи можете ви знайти спосіб подолати цю систему?»

«З достатньою кількістю часу та грошей, я вважаю, що так. Але знадобилося б багато обох. І деякий час я не зможу почати».

«Хммм. Я розумію. Можливо, коли ця справа закінчиться, ми зможемо допомогти вам почати це робити».

«Я хотів би отримати на це фінансування. Але зараз. Важкий вибір. Що ви хочете зробити в першу чергу? Слідкувати за стаціонарним телефоном? Переведіть мій супутник у другу кабіну».

«Візьміть свій геостаціонарний супутник у другу кабіну. Зверніться до USGS і знайдіть його стаціонарний телефон, якщо він існує. Це може привести нас до секретної кімнати, якщо Грілло взагалі там буде. Потім ви можете пройти мідною лінією від садиби Грілло і побачити, куди це може нас привести».

"Зразу."

«І чи можете ви залишити супутник у другій каюті та повідомляти мені про будь-яку людську діяльність?»

"Так. Я знаю, що спецагент Лайт отримав ще одне завдання від Бюро, але я ваша людина до кінця».

Воррен сказав: «Я скажу Берку, щоб він зважився на тебе, як і минулого разу, і чекав твого дзвінка, щойно ти захочеш піти».

"Дякую тобі."

Воррен пішов.

Фолвелл знайшов другу каюту на своєму геостаціонарному супутнику, збільшив і сфокусувався, а потім визначив її точну довготу та широту. Потім він знову подзвонив своєму другові Смедлі. «Чи можемо ми вивести цей супутник на нову область і шукати найменші сліди міді?» Він дав Смедлі координати.

«Ми запустили систему, — сказав йому Смедлі. «Я припускаю, що ми могли б зробити ще одну цільову область з такою ж пропускнуою здатністю та чутливістю».

«Як довго, як ти думаєш?»

«Подивимось. Ми не можемо перепрограмувати це для наступного проходу. Після цього буде Пасха. Скажімо, дві години. Три з половиною, якщо нам доведеться перепрограмувати річ лише один раз».

«Дякую, Смед. Зателефонуйте мені, коли отримаєте результати, і негайно надішліть фотографії факсом, чи не так?»

«Звичайно буде».

РОЗДІЛ ЧОтирнадцятий

Через три години Воррен був у маленькому спортзалі в першому підвалі федеральної будівлі й добряче пропотів. Це було відносно невелике, всього дві кімнати, і жодна з них не дуже велика, але вони мали гарний набір вільних ваг і обладнання Nautilus. І добре в цьому те, що зазвичай він був єдиною людиною.

Він почав свою рутину, як завжди. Розтягнувшись і організувавши свою зону, він чергував плоскі лави з плоскими флайсами, по чотири підходи для розминки. Оскільки він завжди тренувався сам, і ніхто не міг його помітити, він не міг потрапити під справді важку штангу, тож він ніколи не навантажувався надто важко, коли лежав із вільною вагою. Він чекав, поки потрапить в універсальний тренажерний зал, щоб підняти вагу тіла.

Він йшов до лавки для спуску, коли його мобільний задзвонив. Він витер піт з чола помахом великого пальця лівої руки й відповів.

Це був Фолвелл. «Привіт, інспектор Уоррен?»

«Які новини, Роберте?»

«Боюсь, погані новини. Ми не можемо знайти будь-яку кількість міді на глибині до шістдесяти футів навколо території великого будинку або маленької каюти на північному сході.»

«Кі-чорт-рист», — видихнув Воррен. Потім голосніше сказав: «Тепер ти збираєшся йти по мідному стаціонарному телефону від садиби Грілло?»

"Так. Берк тут. Ми негайно вирушаємо».

«Добре. Тримай мене в курсі."

«Як тільки я щось дізнаюся, ти також дізнаєшся».

Фолвелл перервав дзвінок інспектору Воррену й повернувся на стільці, щоб поглянути на Берка. Він намагався, щоб огида, яку він відчував до цього чоловіка, не доходила до його обличчя.

Берк. Який жарт, подумав Фолвелл. Великий, безглуздий, владний, дурний жарт. Звичайно, типовий маршал. Безглуздий хуліган, який воліє битися, ніж думати. Диплом Міністерства сільського господарства США, клас А, м'ясний голова, який би краще прямував биком, ніж будував план. Душевний кульгавий пес, який волів би першим стріляти, а потім ставити запитання. Яка нуда.

Йому було шкода, що інспектор Уоррен знову послав Берка допомогти йому. Але, звісно, інспектор Уоррен не мав жодного уявлення про те, що трапилося минулого разу, коли вони разом вирушали на завдання.

Фолвелл вирішив ігнорувати придурка, робити його роботу, і, можливо, він зможе відродити цю справу. Він хотів би надати інспекції Воррену нову інформацію, яка могла б розкрити цю справу!

«Отже, куди ми прямуємо цього разу?» — запитав Берк.

Фолвелл хотів не звертати на нього уваги, але подумав, що це може бути надто грубим навіть для Берка. Він би дозволив маршалу бути тим, хто почав би будь-яке тертя. «Ми прямуємо до садиби Грілло, а потім слідуємо мідним дротом, куди б він не привів».

"Мідний дріт? Ви жартуєте, правда. Слухай, маленький, я сподіваюся, що це не буде марною тратою мого часу. У мене є багато чого, що я можу зробити. Важливі речі! Замість того, щоб няньчити вас і ваш блошиний цирк, тут». Він махнув рукою в бік двох членів екіпажу Фолвелла, які сиділи в кінці кімнати.

«Маленький бабуся, чи не так? Єдине, що менше розміру вашого капелюха, це ваш IQ. Важливі речі? Як що? мити волосся? Фарбування нігтів на ногах. Сидіти за дитиною? я? Ти той, хто постійно потребує своєї мами».

Берк підійшов до Фолвелла, поки вони майже не торкнулися. Він нахилив голову, поки не зміг подивитися маленькому чоловічкові просто в очі.

Фолвелл не поворухнувся й дивився очима на набагато більшого чоловіка з повним презирством у його поставі.

«Не смій говорити зі мною таким тоном», — посміхнувся Берк.

"Або те, що?" Фолвелл кинув виклик.

— А то я розіб'ю тебе навпіл, як суху гілку.

«Я сумніваюся, що ти зможеш знайти суху гілочку, незважаючи на твій інтелект. Це займе розумову силу, на яку ви не здатні. Я не боюся ні тебе, ні твого роду. Ніколи не був. Тобі наказано супроводжувати мене та мою команду та забезпечувати захист, коли ми сьогодні вийдемо на поле. Інспектор Воррен сказав мені, що ви повинні приділити мені «всесвітню увагу». Маю рацію?"

Берк гортанно крякнув.

«Я сприйму це як «так», — сказав Фолвелл. — І якщо ви не виконайте мої наказів, я подбаю про те, щоб інспектор Воррен був повністю поінформований про вашу невиконання.

Берк гортанно гаркнув.

— Я тут головний, — продовжив Фолвелл. «Ви будете виконувати мої накази до букви, подобається вам це чи ні».

Губи Берка розплющилися, і він прошипів на Фолвелла.

«Мій перший наказ полягає в тому, що ви говорите лише тоді, коли до вас звертаються», — сказав Фолвелл.

Берк пильно поглянув на Фолвелла з усією ненавистю, на яку був здатний. «Ти не знаєш, з ким маєш справу і на що я здатний».

«Мене це не хвилює. А тепер ходімо з нами».

Берк пішов слідом за Фолвеллом і двома жінками з будівлі, бурчачи всю дорогу.

Сьюзан Гувер їхала на чорному чотиридверному седані Мерседесу. Фолвелл сидів біля неї, вивчаючи фотографії та інформацію, яку Смедлі надіслав йому факсом. Берк і Донна Траско сиділи на задньому сидінні.

Вони виїхали на Кінгс-Пойнт, який знаходився трохи на схід від Квінса в окрузі Нассау, і зупинилися на Понд-роуд у кількох сотнях ярдів на південь від місця, де мертві вийшли на Пойнт. Вулиця пролягала на північ і південь. Біля узбіччя був тротуар, а на сході — ліс, де починалася власність Грілло.

Фолвелл, Гувер, Траско і Берк вийшли з машини. Берк спостерігав, як Фолвелл вивчає свої карти та супутникові фотографії, і блукає територією, дивлячись ліворуч, праворуч і вгору. Нарешті він зупинився й тупнув об землю правою ногою.

Фолвелл попросив Берка схопити лопату й викопати яму там, де він стоїть. «Кабель має бути від вісімнадцяти до двадцяти чотирьох дюймів вниз», — сказав йому Фолвелл.

Бурмочучи прокльони собі під ніс і з кожною лопатою все більше сердячись через те, що за наполяганням Фолвелла доводиться виконувати ручну роботу, Берк копав лопату за лопатою.

Весь цей процес Фолвелл казав: «Тепер обережно». «Легко робить це». «Ми не хочемо його скорочувати». У якийсь момент Фолвеллу здалося, що він чує бурмотіння Берка: «Огидний маленький гад», але він не відповів.

Після двох хвилин серйозного копання лопата вдарилася об щось тверде.

— Геть із дороги, — наказав Фолвелл. Він плюхнувся на живіт, просунув більшу частину свого тулуба в отвір і почав голими руками згрібати бруд, поки не виявив жовтий пластиковий кабель товщиною в півдюйма.

"Ха!" — вигукнув Фолвелл. «Там, де я передбачав, що це буде». Він дістав із кишені ручний ніж, одним рухом великого пальця оголив його лезо й зішкрябав невелику частину пластикового покриття. «Ха! Це мідь. Він зачерпнув ще трохи бруду і закричав: «Що?» Тоді Фолвелл швидко підвівся й озирнувся навколо, нахмуривши брови.

"Що не так?" — запитав Траско.

Фолвелл показав на люк посеред вулиці. «Я припускав, що кабель піде безпосередньо до каналізації та приєднається до пучка інших кабелів». Він обернувся й показав на дірку в землі. «Але він повертає ліворуч і йде на південь», — і його палець показав туди, про що він говорив. «І так . . . тому він повинен . . . підніміться на той телефонний стовп».

Фолвелл підійшов до стовпа, і його очі прослідкували за круглим порожнистим металевим щитом на дюйм навколо того місця, де він виривався з-під землі й піднімався приблизно на дві третини стовпа, а потім зупинився. Там, де щит закінчувався, жовтий пластиковий дріт продовжувався вгору по стовпу та змішувався з купою інших телефонних та електричних проводів. Деякі з них були білими, більшість із них були чорними, а один жовтий кабель виділявся чітко.

Фолвелл, а Берк йшов у шести футах позаду нього, почав слідувати вулицею за жовтим кабелем від стовпа до стовпа. Жінки слідували за ними на машині.

Кабель слідував за стовпами й повернув праворуч на Кінгс-Пойнт-роуд, потім повз Американську торгову морську академію та вниз по Стімбот-роуд, а потім уздовж Поло-роуд до Олд-Мілл-роуд у Грейт-Неку. Вони йшли за цим кабелем, поки він не потягся на дах великого восьмиповерхового будинку. На табличці зовні було написано, що це національна штаб-квартира CallComm, і Фолвелл миттєво впізнав назву мобільної компанії Грілло.

Усе починало набувати сенсу, і Фолвелл чітко знав, що йому робити.

«Ходімо назад до комори», — наказав він.

Повернувшись у Федеральну будівлю, Фолвелл підійшов до свого комп'ютера в операційній. Він знав, що шукає, і думав, що знає, чого чекати. Але він не знав, чи зможе його знайти.

Використовуючи свій протокол третього рівня, він зламав центральний комп'ютер компанії CallComm. Це було досить легко. Потім, завжди насторожений можливістю того, що його можуть виявити, він пішов нишпорити навколо, шукаючи те, що, як він був певний, було там.

Він знайшов основну базу даних, це було досить легко, і одразу виявив, що CallComm володіє сорока відсотками акцій супутника EchoStar3, тридцятьма відсотками акцій Galaxy 3R, двадцять п'ятьма відсотками акцій Galaxy 4R і десятьма відсотками Anik. E2, і використовував той самий відсоток транспондерів цих супутників для обробки трафіку своїх клієнтів. Вони також орендували кілька транспондерів на SBS6.

Фолвелл зібрав і зберіг їхні позиції: 61,5 градуса на захід, 85,0 градуса на захід, 99,0 градуса на захід, 111,1 градуса на захід і 74,0 градуса на захід, відповідно, на випадок, якщо ця інформація йому знадобиться пізніше.

І на даху було п'ять-чотириметрові супутникові антени, кожна з яких була постійно націлена на один із супутників, щоб направляти стільниковий трафік.

Переважна більшість бази даних, що залишилася, містила імена та адреси клієнтів — їх було тисячі — а також час, тривалість і пункт призначення кожного дзвінка, здійсненого кожним із клієнтів — і таких було десятки тисяч. Уся ця інформація займала приблизно дев'яносто відсотків бази даних.

Деякі інші файли містили все програмне забезпечення, необхідне для обробки такої кількості трафіку, і займали ще два цілих сім відсотків бази даних. Все було добре організовано, але не містило корисної інформації.

Фолвелл знав, що десь там є ще щось, і він вирішив це знайти.

Йому знадобилося цілих дві години, щоб переглянути всю базу даних, щоб знайти зашифрований файл, який зберігається на маленькому додатковому жорсткому диску. Його було важко знайти, але його третій протокол тут же проскочив.

Цей файл містив посилання на численні дзвінки, зроблені за останні три тижні на той самий п'ятнадцятизначний номер — без назви — через супутник, розташований на 139,0 градусах на захід і використовував транспондер 543. І коли він зрозумів, що ці дзвінки мали адресата, але не джерело, він знав, що знайшов те, що шукав.

Він подивився на позицію 139,0 градусів на захід і дізнався, що супутник AMC 8 займає цю позицію.

Фолвелл знав, що п'ятнадцять цифр означають, що він відбивається від двох супутників, перш ніж досягти викликаної особи, тому він знову зателефонував своєму другові Денні Соломону в Космічне командування США в Колорадо.

— Денні, у мене є п'ятнадцятизначний номер мобільного телефону. Чи можете ви допомогти мені простежити його шлях?»

"Може бути. Що це."

Фолвелл пробурчав номер. «Він бере початок у штаб-квартирі CallComm у Грейт-Неку та направляється до AMC 8 на 139,0 градусів західної довготи, спочатку до транспондера 543. Це я знаю».

«Так, це були б перші сім цифр. І я випадково знаю, що інші вісім цифр, які направляють виклик через найближчого сусіда AMC 8, AMC 7, на 137,0 градусах на захід. Отже, ці хлопці серйозно ставляться до своєї безпеки, так?»

"О так. Дуже дякую. Я винен тобі вечерю».

«Головне ребро, працює. Я негайно почну голодувати, щоб багато їсти і набити на вас величезний рахунок». Він засміявся.

«Що завгодно, в будь-якій кількості. Розраховуйте на це, як тільки я закінчу працювати над цією справою. Яка сука».

Фолвелл перервав дзвінок і відкинувся на спинку крісла, усвідомлюючи, що щось не влаштовує. CallComm використовував п'ять основних супутників для обробки дзвінків від своїх клієнтів. У них було п'ять антен на даху, кожна з яких була постійно націлена на один із цих супутників. Проте були незаперечні докази того, що компанія здійснювала дзвінки на шостий супутник.

Отже, як вони це роблять? — запитав себе Фолвелл.

Відповідь була досить проста. У них повинна бути інша антена висхідної лінії зв'язку.

Фолвелл перетнув велику кімнату і, тримаючи свій стаціонарний супутник на другій каюті на території Грілло на півночі штату, перепрограмував свій орбітальний апарат на проходження прямо над штаб-квартирою CallComm.

Через п'ятдесят дві хвилини це сталося, і фотографії вислизнули з цифрового відеопроцесора, і Фолвелл розглядав їх за допомогою збільшувального скла під сильним світлом. Ось вони: п'ять антен висхідного зв'язку, усі звернені до геостаціонарного поясу, з різним ступенем поділу під кутами. Також були масивні конденсатори кондиціонера, періодично розташовані навколо даху, і велике підняте світлове вікно, але не було шостої антени.

Такий поворот подій збентежив Фолвелла. Він був настільки впевнений, що знайде іншу супутникову антену на цьому даху, але вона не вийшла.

Або це зробив?

Він переніс супутникові фотографії в іншу частину кімнати, спроектував зображення на плазмовий монітор розміром два фути на три фути й знову вивчив їх.

Ось вони були. П'ять антен, три компресори та мансардне вікно. Простий як день.

але . . .

Між світловим вікном і одним із компресорів, що прямував у східно-західному напрямку, була темна тонка прямокутна зона приблизно десяти футів завдовжки та двох футів завширшки. Як тільки він це побачив, він зрозумів, як вони діяли.

Він зробив декілька швидких розрахунків і перепрограмував свій орбітальний апарат, щоб наступний проліт проходив на тридцять градусів на захід відносно його поточної орбіти, а його камера в інфрачервоному діапазоні була нахилена на тридцять градусів на схід. Він хотів зазирнути в цю затемнену область.

Через годину і двадцять хвилин результати вислизнули з відеопроцесора, і ось воно. Антена розміром один метр, розташована в найглибшій частині затемненої області, нахилена приблизно на двадцять градусів над горизонтом на захід.

Усе його обличчя осяяла самовдоволення усмішка.

Фолвелл налаштував усі необхідні протоколи, щоб його комп'ютер подавав сигнал, коли хтось знову користувався цим жорстким диском, і автоматично записував усі виклики, зроблені через нього. Він також швидко написав частину програмного забезпечення, щоб він міг зробити вихідний дзвінок, використовуючи цей жорсткий диск, коли захоче. І він ініціював програмне забезпечення, яке тріангулявало б місцезнаходження будь-якої особи, якій зателефонували на жорсткому диску, у той момент, коли вона або вона відповіли на їхній дзвінок.

Тепер він знав, як Грілло спілкувався із зовнішнім світом без будь-яких відомих засобів. Отже, питання полягало в тому, як він міг, озброївшись цією новою інформацією, допомогти інспектору Воррену відродити цю справу?

Він вирішив дозволити Воррену відповісти на це запитання, якщо це взагалі можливо.

Він зателефонував Воррену на мобільний телефон і запросив його до операційної. Фолвелл не зрозумів, що була п'ята ранку, і дзвінок розбудив Воррена, але Воррен сказав, що одягнеться і відразу прийде.

Джонні Савіні міцно спав у своєму готельному номері, коли хтось постукав у його двері. Ніхто не мав знати, де він, тому він схопив пістолет і відчинив двері на дюйм. Паоло Сантана виділявся в залі, посміхаючись йому, показуючи кожен зуб у своїй голові. Проблема полягала в тому, що він не мав зубів. Все одно білих зубів немає. Кожен був або золотим, або срібним, і на них не було помітного візерунка. Двоє найкращих були золотими. Дві нижні були срібні. І вони, здавалося, чергували золото, срібло, золото, срібло, повертаючись у його голову. Савіні не міг уявити, навіщо хтось так чинить із собою.

Але якщо Сантана був тут, це означало, що його прислав Кандіотті, і Савіні відкрив двері ширше.

Сантана нічого не сказав; він просто показав Савіні йти за ним. Савіні заховав пістолет за пояс, взяв черевики, натягнув піджак і пішов слідом за Сантанною сходами до підвалу, а потім через задні двері до алеї позаду готелю. Сантана відчинив бічні двері великого фургона «Додж», який був припаркований прямо на вулиці, і там було складено шість футлярів для гітар. Сантана відкрив верхню коробку й показав Савіні вміст.

Савіні ніколи раніше не бачив нічого подібного, але він знав, що це таке, як ним користуватися та для чого воно було.

І Савіні посміхнувся.

Чоловіки віднесли ящики до кімнати Савіні, і Сантана передав Савіні короткий стос паперів і пішов. Савіні уважно розглядав аркуші паперу, наче від них залежало його життя.

Воррен прибув до операційної в пом'ятих шортах, пом'ятій футболці та шльопанцях. Його волосся стирчало на всі боки.

Він сів біля Фолвелла, який сидів перед своїм комп'ютером. Фолвелл розповів йому все про злам комп'ютера CallCom і про те, як Грілло спілкувався із зовнішнім світом, а також про пошук того дивного додаткового жорсткого диска та п'ятнадцятизначного номера телефону.

«Хммм». Воррен почував підборіддя. «Як ми можемо дізнатися, хто відповідає на телефонні дзвінки, коли дзвонять за цим номером?»

«Єдиний спосіб — зателефонувати за цим номером, визначити його позицію та послати когось туди, щоб побачити, хто відповів».

— Тоді не надто точно, — сказав Воррен.

"Не зовсім. Було б важко утримати їх на зв'язку протягом достатнього часу, щоб хтось із наших людей міг приїхати й знайти їх».

«Я розумію, але я хочу, щоб ви сформулювали план того, як нам найкраще знайти цю особу».

«Непросто, особливо тому, що ми можемо щонайбільше два рази зателефонувати цій людині, нічого не кажучи, перш ніж повідомити її про наші наміри».

Саме тоді комп'ютер Фолвелла пискнув. Фолвел прочитав маленьке віконце у верхньому лівому кутку монітора, і його очі стали великими. "Як про те, що!" — вигукнув він. Він підсунув свій стілець трохи ближче до комп'ютера, і його пальці полетіли по клавіатурі.

Фолвел сів на спинку крісла. «Дивіться», — сказав він і вказав на екран. Воррен не зміг розібрати особливих деталей. На екрані була маса інформації, набитої в багатьох різних віконцях, усі вони були різного кольору, і більшість із них мали дрібний шрифт. У нижньому правому куті містилася маленька детальна карта того, про що Воррен не міг здогадатися. «Цей додатковий жорсткий диск зараз використовується», — сказав Фолвелл.

«Назвіть мені точне місце призначення», — сказав йому Воррен.

Фолвелл вписав на клавіатурі кілька символів і подивився на монітор. Карта в нижньому правому куті його монітора змінилася. «Це інше п'ятнадцятизначне число. Давайте подивимось. . . до ангару в громадському аеропорту за межами Ютіки».

«Грілло може бути готовий зробити свій крок і піти туди», — міркував Воррен.

— Можливо, — сказав Фолвелл.

«Чи можемо ми почути, що вони говорять?» — запитав Воррен.

«Звичайно». Фолвел простягнув руку й повернув ручку, але нічого не сталося. «О, це було швидко. Вони вже поклали трубку. Але я можу відтворити це». Фолвелл натиснув кнопку на аудіомагнітофоні праворуч.

Уоррен і Фолвелл почули дзвінок, потім хтось сказав: «Привіт». Тоді голос сказав: «Зараз», і слухавка замовкла.

«Небагатослівна людина», — сказав Фолвелл. Тоді він нахилив голову вперед і втупився в монітор. «Поговоріть про диявола. Щойно було набрано той самий п'ятнадцятизначний номер. Хтось відповів». Пальці Фолвелла полетіли по клавіатурі. Карта на його екрані знову змінилася. Фолвелл ще кілька секунд дивився на свій комп'ютер. «На третьому поверсі будинку на розі 34-ї авеню та 87-ї вулиці в районі Джексон-Гайтс у Квінсі».

«Що було сказано?»

Фолвелл знову натиснув ті самі кнопки на аудіомагнітофоні. Цього разу вони слухали розмову з трьох слів.

Фолвел обернувся й подивився на Воррена. «Щось точно має статися».

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Коли Сантана пішов, Джонні Савіні вивчив надані йому документи й запам'ятав важливі деталі, бо від них залежало його життя. Тоді він спробував знову заснути.

Ні йти.

Тож він увімкнув трубку, сів у старе, обшарпане м'яке крісло навпроти неї й спробував усі канали, аж поки не натрапив на якийсь жахливий науково-фантастичний фільм п'ятдесятих років із найгіршими спецефектами в історії світу. Він побачив дрти, прикріплені до якогось птаха-монстра, і два на чотири виштовхували одного з драконів із печери. Він намагався дивитися це з підвищеним звуком, але зі зниженим звуком було набагато стерпніше, навіть комічніше.

Останні кілька ночей він погано спав. Не страх тримав його. Звичайно ні. Це був не жах, точно. Це було гостро. . . занепокоєння. Відчуття, що він чекає свого часу, що він повинен щось робити — прямо зараз.

Не пізніше сьогодні, не завтра, не колись наступного тижня.

зараз!

Великий бос ледве втік із садиби, втік на північ штату, був змушений тікати з великого будинку, коли з'явилися маршали, і тепер він, мабуть, зачаївся в маленькій хатині. Савіні був упевнений, що Уоррен Маршал не знає його місцезнаходження, і на даний момент вони були в безпеці.

Але Савіні потрібні були дії. Йому потрібно було проявити себе, стати гравцем. Він зробив би все, щоб отримати схвалення великого боса. Що завгодно. Він був не проти смерті, якщо це також означало успіх. Це була частина життя, яке він вибрав.

Але провал. Христос! Це було те, що його засмутило.

Якби його люди не зіпсували оригінальний хіт на Уоррена Маршала, нічого з цього лайна не сталося б, і він був би по зав'язі в цицьках і дупі, смоктав і трахався всю ніч безперервно. Або якби він прибив цю сумну стерву перед кравчим, він би прямо зараз їв якусь крихітку.

Незалежно від того, як він дивився на це, нинішнє скрутне становище великого боса — це його вина. Принаймні так напевно дивився б на це великий бос.

лайно!

Мобільний телефон Савіні дзвонив. Звичайно, це були погані новини, він все одно відповів. «Так». «План Б. Зараз». Телефон розрядився.

Савіні впізнав голос Кандіотті і знав, що відбувається, що мало статися і чого від нього очікують. Він потер руки і захихотів. Тепер у нього була ще одна можливість довести свою цінність великому босу. І цього разу він не збирався програвати.

Він набрав на своєму мобільному телефоні п'ятьох різних чоловіків і сказав кожному, хто відповів те саме: «Негайно приходьте до мене в кімнату».

Очі Воррена стали великими. «Ріг 34-ї авеню та 87-ї вулиці в районі Джексон-Гайтс у Квінсі? Звучить знайомо».

Він витяг з кишені мобільний телефон і подзвонив Балларду. «Де сховався чоловік, за яким ваші люди пішли назад у місто? Джонні Савіні, здається, його звали». Він прислухався секунд п'ять. "Це те, що я думав. Зателефонуйте своїм людям і скажіть їм, щоб вони чекали, що їхній чоловік посунеться. І не втратити його».

Піт Рінгфілд сидів у машині на дальньому куті перехрестя, де міг стежити за обома дверима на рівні вулиці готелю Бейлі, пив апельсиновий сік і куштував собі коробку пончиків «Кріспі Крем». Настала його черга взяти годинник і дати напарнику спати. Він відкусив свій п'ятий пончик, коли його телефон задзвонив.

Це був його бос, Джо Баллард. — Піте, з твоїм хлопцем, Савіні, щойно зв'язалися таємно. Ми віримо, що він збирається переїхати. Слідуйте за ним. Не втрачайте його. Зрозуміло?»

«Зрозуміло. Дякую.» Він поклав слухавку й подзвонив своєму напарнику Стену Куперу, який не відповів на його мобільний до дванадцятого дзвінка. «Стен! Прокинься, чоловіче. Підійдіть до вестибюлю. Джонні збирається переїхати».

"Гаразд. Гаразд."

Воррен набрав телефон Сема й сказав: «Розбуди всіх. Негайно підготуйте їх до руху».

Воррен обернувся, щоб поглянути на Фолвелла. «Де трансляція з вашого геостаціонарного супутника, яка показує другу каюту на території Грілло. Ви все ще тримаєте його під наглядом, чи не так?»

«Прямо сюди». Фолвелл підвівся й повів Воррена до ніші з іншого боку великої кімнати, де двадцятишестидюймовий монітор показував супутникове зображення другої кабіни в інфрачервоному діапазоні. Обидва сиділи й дивилися на екран.

Воррен, хоч і сумнівався, відчув, що Грілло все ще в маленькій каюті. Він знав, що Грілло зараз може бути де завгодно, але в цьому місці було щось, хоча він спалив його дотла, що давало йому відчуття, що Грілло десь там, під землею. У вогнетривкому бункері. Готовий використати першу ж можливість.

Тож він дивився на монітор, сподіваючись, що Грілло незабаром з'явиться.

А якщо він не сплив, то . . . Грілло все одно виграв цей раунд, і гра в кішки-мишки триватиме роками. Грілло полюватиме на нього. Він тримав вухо біля поручнів і чекав, поки з'явиться якийсь знак від Грілло, щоб знову почати погоню.

Тож вони з Фолвеллом сиділи й дивилися на монітор.

Через сорок вісім хвилин Уоррен і Фолвелл спостерігали, як гелікоптер приземлився біля руїн невеликої каюти, а дванадцять людей вийшли з уламків згорілого будинку й піднялися на борт вертольота. Одинадцять чоловіків були великими й кремезними, але один із них був маленьким і сутулим, а крихітний силует виглядав Воррену точно так само, як Анджело Франко Грілло.

«Сучий син!» — заревів Воррен. "Я був правий. Цікаво, як він це зробив».

Воррен підскочив і почав крокувати крихітною ділянкою, яка дозволяла йому пройти між усім обладнанням. Він зупинився й подивився на Фолвелла. «Ми не можемо втратити їх цього разу. Який найкращий спосіб стежити за їхнім прогресом?»

Руки Фолвелла пролетіли над клавіатурою. «Ну, перше, що я можу зробити, це зменшити геостаціонар і отримати початкову траєкторію польоту».

Уоррен спостерігав, як зображення на моніторі стрибає раз, два, три рази, і щоразу перегляд змінюється, показуючи все більше області. Вони спостерігали, як вертоліт злетів і летів на південь.

«Однак вони швидко покинуть територію, охоплену супутником, і ми втрачимо їх з поля зору».

«Тоді як?» Воррен зупинився, коли Фолвелл підняв руку.

«Якщо вони продовжуватимуть курс на південь, то зрештою увійдуть у повітряний простір Джона Кеннеді, і їхній радар їх зафіксує. . . і я мав би змогу зламати комп'ютер управління польотом і таким чином стежити за ними».

Цілу хвилину пальці Фолвелла були розмитими на клавіатурі. «Ха. там. Я в." Він повернувся на дев'яносто градусів у своєму сидінні й почав друкувати, як божевільний, на іншому комп'ютері. Ще за хвилину круглий монітор того комп'ютера пожвавішав, і Уоррену він здався схожим на радар управління польотом у жвавому аеропорту з десятками білих проблесків, кожна з яких супроводжувалася крихітними символами, які повільно рухалися по темно-зеленому екрану.

Фолвелл показав пальцем на приціл. «Незабаром вони повинні вийти на зовнішню межу зони покриття з цього напрямку».

«Чи можливо, щоб вони потрапили під радіолокаційне покриття?» — запитав Воррен.

"Немає. Починаючи з дев'ятої одинадцятої, більшість великих аеропортів розширили зону покриття землі».

«Як далеко на північ сягає радіолокаційне покриття JFK?» — запитав Воррен.

«Аж до Олбані».

Обидва чоловіки дивилися на екран, ніби це пришвидшило рух гелікоптера. Через сорок хвилин на екрані з'явилася позначка майже саме там, куди вказав Фолвелл, але жодних маленьких символів не було на ній.

— Ось вони, — сказав Фолвелл. «Це мають бути вони. . . вони летять на правильній висоті. Ймовірно, вони знають про нові заходи безпеки».

«Чи не злякаються диспетчери, коли непізнаний корабель увійде в їхній повітряний простір?»

«Голосно. Подивимося, чи зможемо ми налаштувати частоти контролерів». Фолвелл одягнув навушники й почав возитися з іншим обладнанням. Він повернув лівий диск на кілька градусів, потім прислухався кілька секунд і повторив цю процедуру десятків разів. Нарешті він зняв навушники і поклав їх.

— Дивно, — сказав Фолвелл. «Надзвичайних ситуацій не оголошено. Ніхто не кричить про криваве вбивство. Вони ставляться до цього гелікоптера, як і до всього іншого авіаційного транспорту. Це означає . . .?»

«Дивіться, — Воррен вказав на проблеск на круглому моніторі, який, як вони вважали, був гелікоптером Грілло. «Ті маленькі символи з'явилися поруч із цим бліком».

«Це може лише означати, що вони подали план польоту». — сказав Фолвелл. Він отримав здивований вираз обличчя, сів, і його пальці знову полетіли по клавіатурі, потім він зупинився й утупився в екран із подивом.

«Вони справді подали план польоту». Фолвелл виглядав приголомшеним.

«Як це могло бути?» — запитав його Воррен.

«Єдиний спосіб, яким вони могли це зробити, це . . .» Голос Фолвелла замовк, коли він подумав. «Це повинно означати, що в аеропорту є людина з готовим планом польоту, і він вставив його в комп'ютер в останній момент».

«Грілло повинен мати людину всюди, де вона потрібна», — сказав Воррен. «Неймовірно. Вони вказують місце призначення?» — запитав Воррен.

"Так. Манхеттенський вертодром».

«У вас є адреса для цього?»

«Так». Фолвелл вдарив один символ на клавіатурі. З'явилася карта і адреса.

«Як ви думаєте, він справді приземлиться там?»

«Не кажучи».

«Будь-які інші місця в тому районі, де він міг би приземлитися».

«Гронки».

«Ви можете отримати мені список?»

"Так." Фолвелл повернувся до свого комп'ютера.

Воррен дістав мобільний телефон і набрав сім цифр. «Сем. Хапайте Стіва і вирушайте на манхеттенський вертодром. Візьміть одну з броньованих машин. Ми думаємо, що Грілло приземлиться там».

"Де це?"

Воррен витягнув шию до монітора. «Вхід знаходиться на південь від початку FDR Drive, прямо навпроти Vietnam Veterans Plaza. Він розташований прямо над батареєю на пірсі 6, Іст-Рівер, між північною стороною пірсу 5 і південною стороною пірсу 8».

«Ми вже в дорозі».

Воррен посунув мобільний телефон у кишеню й провів пальцями по волоссю. «Манхеттен? Хммм. "Що?" — запитав Фолвелл.

«Манхеттен. Це просто не схоже на нього. Які місця є для посадки в Квінсі».

«Ну, очевидним місцем буде LaGuardia».

«LaGuardia знаходиться в Квінсі?»

«Так».

«Як далеко це від Манхеттенського вертодрому?»

Фолвелл знизав плечима. «Сім-вісім хвилин повітрям».

«Хммм». Воррен смикнув мочку правого вуха. «У яких ще місцях вони могли б приземлитися, як не в Манхеттенському вертолітному порту та Ла-Гуардії».

«Є вертолітний майданчик на Західній 30-й вулиці, JFK, Тетерборо, Ліберті».

«Хтось із них у Квінсі?»

«Вертодром West 30th Street знаходиться на Манхеттені. JFK знаходиться в затоці Ямайка в південній частині Квінса».

«У Квінсі два аеропорти?»

"Так. Обидва обслуговують Нью-Йорк. Тетерборо знаходиться в Тетерборо, штат Нью-Джерсі, а Ліберті — у Ньюарку».

«Який найближчий до Манхеттенського вертодрому?»

«Це був би вертодром на Західній 30-й вулиці, але він на захід від вертодрому Манхеттен».

«А наступний найближчий?»

«Ла Гуардія, у Квінсі». Фолвелл повернув голову, щоб поглянути в обличчя Воррена. «У мене є час, щоб сфокусувати свій стаціонарний супутник або на вертодромі, або на одному з аеропортів, перш ніж вони прибудуть. Мені потрібно прийняти рішення прямо зараз, Воррене, інакше ми пропустимо наш вікно можливостей».

«Чи законно приземлятися десь, крім того, що вказано у вашому плані польоту?»

"Ніяк ні."

«Але тоді ми говоримо про Грілло, чи не так?»

«Мені потрібно, щоб ви визначилися, інспекторе».

«Тепер, якщо вони приземляться десь у зоні охоплення радаром JFK, ми це дізнаємося, правда?»

«Правильно. Але якщо у нас не буде супутника в цьому положенні, ми його негайно втратимо».

Воррен почав ходити туди-сюди у відведеному йому невеликому просторі серед усього обладнання та пробурмотів: «Квінс. Королеви. Королеви! Сем мав рацію. Усе, що стосується Грілло, завжди згадується в Queens. Як далеко на південь від LaGuardia знаходиться JFK?»

— Приблизно п'ятнадцять миль — ширина острова.

Воррен зупинився, повернувся до Фолвелла й підвищив голос. «Зосередьте свій супутник на LaGuardia». Тоді він пробурмотів: «А якщо я помиляюся, я мертвий».

— Це LaGuardia, — сказав Фолвелл. Він підійшов до свого комп'ютера й почав надсилати команди своєму геостаціонарному супутнику.

Воррен витяг з кишені мобільний телефон і набрав сім номерів. «Баллард. Доставте своїх людей до аеропорту Ла-Гуардія. Візьміть два бронемашини».

"Який найкращий спосіб туди дістатися?"

«Виходьте на Grand Central Parkway, тоді ми спрямуємо вас звідти».

Карлос і Хорхе зайшли в операційну кімнату й підійшли до місця, де стояв Воррен, а Фолвелл.

«Воррене, — почав Карлос, — ми з моїми людьми готові допомогти вам будь-яким способом.

Можливо, варто нагадати, що мені ще не вдалося отримати жодної броньованої техніки. Отже, що б ми не робили сьогодні, у нас є лише наші легкоброньовані Хамві. Досить, щоб зупинити звичайний вогонь зі стрілецької зброї, але вони не зупинять бронебійні боєприпаси».

Воррен кивнув, але нічого не сказав.

Стен Купер швидко одягнувся й поспішив у фойє готелю. Він узяв викинутий аркуш і вдав, що читає його, чекаючи, чи Джонні Савіні вийде з готелю.

Джонні Савіні витягнув з-під ліжка шість футлярів для гітар і поклав їх на ліжко. Він на мить відкрив одну з них, подивився на вміст і посміхнувся. Він не втримався. Він давно не бачив нічого такого гарного — ну, відтоді, як минулого четверга Анджела прийшла до бару Тоні в тій літній сукні та в босоніжках — і ні в чому іншому. Вона шугала по всьому бару, а потім, нахилившись, щоб постріляти в більярд, показуючи форму своєї дупи та ярди та ярди цицьок, це було наче Різдво та Новий рік разом узяті.

Яке видовище вона була тоді, і яке видовище дивився він зараз.

Протягом наступних десяти хвилин п'ятеро чоловіків постукали в його двері. Він впустив кожного з них і зачекав, доки всі зібралися, а потім відкрив один із футлярів для гітар, щоб чоловіки могли поглянути на те, що великий бос отримав для них. Усі вони були професіоналами й відразу зрозуміли, що вони собою представляють, і людині посміхалися, а потім обмінювалися посмішками між собою.

Савіні сів на кут ліжка, розгорнув карту й дав кожному накази, багато разів вказуючи на карту. Потім він дав кожному власну карту. «Є запитання?»

Таких не було.

— Гарзд, — сказав Савіні. «Давайте зайmemo позицію.

Стен Купер не змусив довго чекати. За кілька хвилин Джонні Савіні потупав сходами до вестибюлю з чимось схожим на футляр для гітари. Одразу за ним йшли ще п'ятеро чоловіків, усі гвінеї, несли однакові футляри для гітар, і вони дуже поспішали кудись.

Вони кинулися через парадний вхід, і, щойно він вирішив це розумним, Купер пішов за ними. Савіні та його люди повернули праворуч і пішли тротуаром групою.

Купер глянув туди, де Рінгфілд сидів у машині на перехресті, і його мобільний телефон завібрував. Це був Рінгфілд. «Ви слідкуєте за ними пішки, якщо вони залишаться на місці. Я піду слідом за вами, якщо вони сядуть у машину. Тримайте цю лінію відкритою між нами».

«Правда?» — прошепотів Купер.

Купер пішов за шістьма чоловіками по 34-й авеню. Пішого руху в цей час дня не було, і він почувався незахищеним, хоча передсвітанкова темрява допомогла трохи приховати його. Але якби вони раптово обернулися й відступили, він би виявився просто неба, і вони б не могли його не побачити. Тож він почав нахилитися, чванливо накульгувати, ніби був добрий і п'яний, і продовжив слідом за ними.

У кінці кварталу вони повернули праворуч по 87-й вулиці й зникли з поля зору. Купер збіг підтюпцем і визирнув за ріг. Він спостерігав, поки вони не дійшли до наступного рогу, де Савіні та ще троє повернули ліворуч на 35-ту вулицю, а двоє чоловіків продовжили рух по 87-й.

«Двоє чоловіків розлучаються», — прошепотів Купер у трубку.

«Залишайтеся на Савіні», — сказав Рінгфілд.

«Правильно».

Купер відпустив двох чоловіків і залишився позаду решти чотирьох. На наступному перехресті ще двоє чоловіків пішли прямо по 35-й авеню. Савіні та ще один чоловік повернули праворуч на 88-му вулицю.

— Ще двоє щойно відклеїлися, Піте. — сказав Купер.

«Ви все ще бачите Савіні?»

«Прямо переді мною».

«Залишайся з ним».

«Правильно».

Купер спостерігав, як Савіні та інший чоловік, усе ще несучи футляри для гітар, повернули ліворуч на 37-му авеню, а потім повернули праворуч на 89-ту вулицю, а сам тримався позаду них на певній відстані. На півдорозі вниз по кварталу чоловіки спустилися по пандусу в гараж під п'ятиповерховим житловим будинком. Щойно вони зникли з поля зору, Купер прискорив крок, поки не дійшов до рогу, куди повернули чоловіки, і визирнув довкола.

Савіні та інший чоловік зникли, хоча Куперу здавалося, що вони не могли так швидко пройти так далеко, наскільки він бачив.

Він біг підтюпцем вниз по рампі, поки не дійшов до гаража й озирнувся.

Ні Савіні.

Він побіг униз в один бік, потім повернувся в інший.

Ні Савіні.

«Піте», — прошепотів Купер у трубку.

«Так».

«Савіні та інший чоловік зникли».

«Черт! Зачекайте, я зараз буду».

Рінгфілд заїхав у гараж, і Купер сів на пасажирське сидіння. Вони разом кружляли по гаражу і не побачили жодної живої душі.

«Ляно і хрен», — прогарчав Рінгфілд. «Ми втратили їх усіх».

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Щойно Джонні Савіні та його товариш по команді Біллі Тетрічеллі розвернулися та почали спускатися по пандусу до гаража багатоквартирного будинку, вони кинулися бігти решту шляху. Дійшовши до низу, вони швидко повернули праворуч і Савіні набрав шестизначний код ліфта. Машина була внизу, тому двері відразу відчинилися, і вони поїхали на п'ятий поверх.

У Савіні не було підстав вважати, що за ними стежать; він, звичайно, нікого не бачив, але вірив у виконання наказів великого боса. І наказ великого боса щодо кожного завдання полягав у тому, щоб припускати, що за вами стежать і ваш ворог щомиті знає, де ви знаходитесь і що робите.

Кандіотті, мабуть, сто разів казав: «Будьте крадькома! Втрачайте своїх переслідувачів! Незалежно від того, чи є у вас такі!»

Тому вони збігли по пандусу й пірнули в ліфт — про всяк випадок.

Савіні й Тетрічеллі вийшли з ліфта й пішли на сходи, які одразу йшли праворуч. Вони піднялися сходами, і на верхньому майданчику були двері. Савіні видобув ключ і відчинив двері, і вони вийшли на дах.

Жоден із них не помітив, що двері зачинилися, але не замкнулися.

Вони підійшли до будинку з боку 37-ї авеню й подивилися на вулицю в один бік, потім у інший. Тут не було пішого та автомобільного руху. У деяких довколишніх будівлях горіло лише кілька ліхтарів. Практично не було чути жодних звуків, крім вітру та деренчання компресора кондиціонера на сусідньому даху.

Савіні чекав там кілька хвилин.

На сході тільки почало світати, коли він побачив Бертіно та Сабеллу, які вийшли на даху прямо через 89-ту вулицю на схід, а потім він побачив Кілетто та Стампетті, що вийшли на дах, згорнувшись через перехрестя на північний схід. Тепер стало досить світло, щоб вони могли побачити, як він махає рукою.

Вони помахали у відповідь.

Савіні міг їх легко побачити, і вони його, тому що його будівля була п'ятиповерховою, будівля Бертіно й Сабелло — чотириповерховою, а будівля Кілетто й Стампетті — триповерховою, і Савіні займав позицію з огляду на них.

Тепер, коли всі три команди були на своїх позиціях, Савіні все одно міг розслабитися на пару хвилин. Події дня розгортатимуться свого часу.

У Савіні було хороше передчуття щодо того, що відбувається сьогодні. Він точно знав, що Воррен-маршал отримає те, що йому чекає, і коли того вечора сонце зайде, він, Джонні Савіні, буде у славі. Великий начальник прийме його назад у сім'ю, дасть йому великий жирний бонус, і сьогодні ввечері він буде гортати таку красуню, що вона мало не змусить його плакати. І він бив її об матрац так сильно, що ледь не плакала.

Ох, як Савіні любив діток.

Він потер руки, щоб стримати регіт від цієї думки, бо не хотів, щоб Тетрічеллі думав, що він втрачає свої кульки.

Савіні й Тетрічеллі сіли, відкрили свої футляри для гітар, дістали вміст, перевірили, чи все в порядку, повернули вміст назад у футляри, притулилися спинами до короткої стіни й стали чекати.

Швидко світало, і сонце скоро зійде. Савіні сподівався, що це не повинно тривати надто довго.

Рінгфілд і Купер об'їхали кілька кварталів у безпосередній близькості, сподіваючись, всупереч удачі, побачити когось із інших чоловіків із футлярами для гітар.

«Звичайно, ми нікого не бачили, — сказав Рінгфілд, коли він зупинився на смузі паркування навпроти будинку, у якому зник Савіні. — Яке довбане щастя!»

«Ми в лайні, а, Піте?» — сказав Купер.

«До наших очей, друже», — відповів Рінгфілд.

Воррен, Фолвелл, Карлос і Хорхе притиснулися до нього й постійно дивилися на екран, імітуючи приціл авіадиспетчера в JFK. Вони зосередили свою увагу на білому плямі, яке вказувало на гелікоптер Грілло, який повільно прямував на південь.

У якийсь момент Воррен вирішив запитати Фолвелла: «Чи знаєте ви, де на території Ла-Гуардії приземляються гелікоптери?»

«Ні».

— Чудово, — пробурмотів Воррен. «Ми тут, на Федеральній площі, 26, чи встигнуть Стів і Сем дістатися до вертодрому Манхеттена, а Баллард — до Ла-Гуардії до того, як сюди прибуде гелікоптер Грілло?» — запитав Воррен.

«О, звичайно, — сказав Фолвелл. «Грілло ще щонайменше за годину».

«Це все одно добре», — сказав Воррен. Він відчував, як з кожним моментом усе більше розчаровується. Все його майбутнє розплутувалося прямо на його очах, і він нічого не міг з цим вдіяти. Він знову глянув на приціл. Білий сліп Грілло шалено повільно повз на південь.

Через тридцять хвилин Стів подзвонив на мобільний телефон Воррена. «Гей, ми на місці в Манхеттенському вертодромі».

«Залишайся на місці», — сказав йому Воррен. «Будьте готові до того, що Грілло приземлиться там, якщо він це зробить».

Через п'ятнадцять хвилин після цього Баллард зареєструвався. «Я та мої люди біля головного входу до будівлі центрального терміналу LaGuardia. Які мої накази?»

«Ви бачите рух вертольотів?» — запитав його Воррен.

Настала довга пауза. «Ні».

"Добре . . . тримайте на них очі відкритими. А поки залишайтеся на місці».

«Зрозуміло».

Воррен знову глянув на приціл. Гелікоптер Грілло, здавалося, не рухався.

Через тридцять хвилин Фолвелл сказав: «Ось вони йдуть». Уоррен, Карлос і Хорхе трохи щільніше збилися позаду нього. Фолвелл показав на приціл. «Там вони наближаються до зовнішніх околиць столичного регіону. Вони прямо на курсі до манхеттенського вертодрому».

Усі четверо чоловіків дивилися на приціл, ледве дихаючи.

— За п'ять миль, — доповів Фолвелл. Хвилину запанувала тиша. «Чотири милі». Ще хвилину стояла тиша. «За три милі».

Раптом гелікоптер різко повернув ліворуч. «Погляньте на це», — вигукнув Фолвелл, показуючи на приціл.

«Куди він їде?» Уоррен хотів знати.

«Важко сказати відразу, але ця траєкторія польоту веде його прямо до Ла-Гуардії».

Надії Воррена зросли. Можливо, просто можливо, він правильно здогадався, і Грілло прямував прямо в його пастку.

«Ми дізнаємось за кілька хвилин», — сказав Фолвелл.

Чоловіки спостерігали, як миг прямував на схід, потім сповільнився й завис. П'ятеро чоловіків підійшли до монітора, який показував картинку в реальному часі зі стаціонарного супутника. Фолвелл натиснув кілька клавіш на комп'ютері, який керував геостаціонарним супутником, і він збільшив масштаб і сфокусувався на правильній частині території аеропорту, і чоловіки спостерігали, як вертоліт приземлився на західній стороні території ЛаГуардії. Вони навіть бачили, як обертаються ротори.

Чоловік кинувся до гелікоптера, поставив кілька сходинок у правильному місці та відкрив бічні двері ззовні. Дванадцять чоловіків зійшли на землю, коли два довгі чорні лімузини під'їхали й зупинилися. Одинадцять чоловіків були великими й приблизно однакового зросту, і був один менший, сутулий чоловік.

«Це ті самі дванадцять чоловіків, які вийшли із згорілої будівлі на півночі штату», — сказав Уоррен.

— Безсумнівно, — втрутився Фолвелл.

Воррен витяг з кишені мобільний телефон і подзвонив Балларду. «Джо, Грілло, приземлилися в LaGuardia на західному периметрі території. Готуйтеся до руху. І тримайте цю лінію відкритою, щоб ми могли підтримувати постійний зв'язок».

«Зрозуміло».

Воррен, Фолвелл, Карлос і Хорхе спостерігали, як дванадцять чоловік залазять у два лімузини, і замість того, щоб їхати маленькою односмуговою дорогою на схід до будь-якого звичайних виїздів, вона повертає на захід.

«Куди це біса йде?» — вголос запитав Фолвелл.

«Джо», — сказав Воррен у телефон. «Вони прямують на захід. Отже, ви їдете на захід Grand Central Parkway».

«Зрозуміло».

Вони побачили, як лімузини зупинилися біля ланцюгової огорожі на самому західному периметрі території ЛаГуардії. Якийсь чоловік підштовхнув і відчинив хвіртку в огорожі. Лімузини проїхали через отвір, проїхали ґрунтовою дорогою двісті ярдів, зупинилися, потім повернули ліворуч на головну дорогу.

«Що це за дорога?» — стурбовано запитав Воррен.

Фолвелл перевіряв свій комп'ютер. «Це бульвар Дітмарс. Він перетинає Grand Central Parkway приблизно за дві милі».

«Ти чув це, Джо?» — запитав Воррен у свій телефон.

«Так. Ми повинні бути там за кілька хвилин».

Фолвелл зменшив масштаб супутника, щоб вони могли зберегти лімузини на своєму знімку. Вони спостерігали, як лімузини повертають праворуч на Гранд Сентрал Парквей, і бачили, як Баллард і його люди на двох броньованих синіх «Фордах» мчать у кадр.

«Джо, ці лімузини приблизно за півмилі попереду тебе», — сказав Воррен у свій телефон.

«Зрозуміло».

Чоловіки спостерігали, як «Форди» пришвидшилися, доки вони не відстали від лімузинів на чверть милі, а потім зупинилися у двохстах ярдах позаду лімузинів і повернули на швидкісну автомагістраль Бруклін Квінз.

«Ми бачимо їх, Уоррене», — сказав Баллард по телефону. «Ми будемо йти разом і стежити за ними. Не хвилюйтеся, вони нас не втратять».

Воррен сплеснув руками. «Гарячий біс», — вигукнув він. «Ми ще приб'ємо шкуру цього виродка до стіни».

— Уоррен, — сказав Карлос. "Пішли зі мною. Ми готові».

Воррен повернувся обличчям до Карлоса, і світ, здавалося, зупинився в ту мить, коли він зустрівся очима з іншим чоловіком. Ті очі. Воррен ніколи не бачив нічого схожого на них. Був такий холод. . . порожнеча. . . рішучість. . . і небезпека.

Він не бачив терпіння. . . або будь-яке милосердя. . . або, як не дивно, будь-який обчислювальний інтелект. Він відчував, що Карлос досягав своїх цілей скоріше грубою силою, ніж перепередивши свого ворога.

Чи можу я довіряти цій людині? — запитав себе Уоррен. І якщо так, то як далеко?

Воррен також побачив лояльність і одразу зробив висновок, що Карлос підпорядкував себе і що Карлос виконуватиме його накази для досягнення своїх цілей будь-якими необхідними засобами. Він вважав, що Карлос мав знання та доступ до деякої зброї, якої він не мав, і яка може виявитися незмірно цінною, перш ніж усе закінчиться. І якщо О'Меллі довіряв йому, то й я довіряю, вирішив він.

Не зводячи погляду з Карлосом, Воррен сказав: «Роберте, залишайся тут. Ви нам знадобитесь». Він ледве кивнув Карлосу. "Ходімо."

Анджело Франко Грілло сидів на задньому сидінні, обличчям вперед, у передньому лімузині, коли вони їздили по швидкісній автостраді Brooklyn Queens. Вікна обох лімузинів були настільки тоновані, що ніхто не міг побачити всередині. Біля нього сидів Кандіотті. Троє довірених чоловіків, суворих і чесних, сиділи проти них на іншій лаві. Ще двоє сиділи попереду.

Він спробував розслабитися.

Замкненість у тих бункерах останні кілька днів діяла йому на нерви. Погана їжа, тіснота, смердючі чоловіки, які хропіли так голосно, що нагадували бійцівських собак, незручне ліжко, неможливість палити.

Блін, йому потрібні були його стогі.

Ніколи в житті його не змушували ховатися, боячись показати своє обличчя. Від нього люди ховалися, їй-богу, а не навпаки. Він вважав особистою образою те, що мусив ховатися, боячись за своє життя.

Ще одна причина побачити, що Уоррен Маршал мертвий.

Він дивився у вікно і мало не посміхався. Королеви. Як красиво. Він був на рідному терені, і ніщо ніколи не виглядало солодшим.

Принаймні він вважав це своєю територією, важко завойованою.

Він піднявся з нічого на цих вулицях багато років тому, і тут не було жодної людини, яка б не вважала його тепер своїм господарем. Він знав, що його ім'я шанобливо шепочуть пізно вночі люди, налякані ним до смерті.

Його слово було законом!

А люди жили, помиралі, процвітали, розорялися, і все це йому подобалося. Головний страх усіх оточуючих — це його злити. Бо всі вони знали, що його гнів призведе до того, що гнів Божий вразить їх. І одного разу впавши, вони вже ніколи не піднімуться.

З тих пір, як він себе пам'ятає, його перші думки були про те, щоб отримати владу і змусити всіх підкоритися його волі. Змусити його вчителів, інших дітей у школі, лідерів громади — ось такий жарт, який оксюморон — і кожну самотню людину, яка коли-небудь дивилася на нього своїми довгими носами, вибачити, що коли-небудь були злими з ним.

О, так, тепер їм було шкода.

Коли він дивився в ранній ранок, не зосереджуючись ні на чому конкретному, з'явилася крапка посмішки. Його мрія збулася. Люди тремтіли від його імені.

Він глибоко вдихнув, повільно видихнув, і його усмішка трохи розширилася. Нарешті він збив зі сліду Воррена Маршала і тепер мав простір для маневру. І він би цим скористався. Він перегрупується, переозброїться, знову захопить ціль і розчавить цього зарозумілого мудака під п'ятою.

Він уявив, як дивиться Воррену-маршалу прямо в очі, коли куля проходить крізь його мозок.

По-перше, буде здивування — що його знайшли.

Потім шок — що це відбувається з ним.

І нарешті жах — що його життя, його надії, його мрії, що все... . . пуф . . . Пішла. Ні, не пішов, а вирвав. Взятий цілеспрямовано й легко вищою людиною.

так!

Він хотів побачити зблизька ту мить надзвичайного болю, що відобразилася на обличчі Уоррена Маршала. Останній вираз цього потворного обличчя.

Як вишукано!

Він дозволив собі тихо засміятися.

Стільниковий телефон Кандіотті засвистів, і він відповів бурхливо: «Так?» Він прислухався кілька секунд, а потім його обличчя розплющилося. «Дайте мені знати, якщо щось зміниться . . . так.»

Він повернувся обличчям до свого боса. «Ми підбрали хвіст, звичайно, як лайно. Два синіх Форда. Вісім чоловіків. Двісті ярдів позаду нас. Дотримання дистанції».

Грілло не міг у це повірити. Він не усвідомлював цього факту, але його щелепа від подиву відвисла. «Звідки, в біса, вони могли знати, де ми?» — прошипів він.

Очі Кандіотті розширилися від тривоги. Він напівзнизав плечима. «Я не можу уявити».

«Ну, краще уявіть собі, і будьте біса поспішними», — хрипко вигукнув Грілло.

Кандіотті різко вдихнув і подивився на свого начальника, який пильно дивився на нього — очі сяяли такою злобою, що він ледь не міг читати книгу біля каміна. Такий підлий погляд, що він зів'яв усередині.

Його розум стрімко крутився. Він знав, що йому краще щось придумати, інакше він, можливо, спатиме з рибами цієї ночі.

Чи вбив би його великий бос, якби він ще раз не зміг утримати маршала Воррена від їхніх спин? — запитав себе Кандіотті. Він раптом опинився в небезпеці?

Навіть те, що він поставив собі це запитання, злякало його. Раніше він ніколи не боявся за своє життя великого боса, але це були важкі часи.

Він раптом зрозумів, що ті маршали можуть піти за ними, незважаючи ні на що.

«Насправді це хороша новина», — спробував Кандіотті. «Тепер нам не потрібно йти його шукати. Він прийде до нас. І коли він це зробить, ми вб'ємо його мертвим. Сьогодні все закінчиться».

«Хотілося б, щоб я поділяв вашу впевненість».

«Я відчуваю себе впевнено».

«Отже, містере Конфіденс, як вони тут нас вистежили?»

Сценарій за сценарієм обертався в мозку Кандіотті. Він вибрав найімовірніше. «Вони, мабуть, зосередили свій супутник на маленькій каюті. Вони побачили, як ми вийшли і сіли в гелікоптер, а потім . . .» Його голос замовк.

"І що тоді?" Грілло прохрипів, а потім розлютився. «Цей Уоррен один розумний лохун. Він щасливий і хороший, і якщо ми не почнемо його перехитрити, ми станемо собачим м'ясом!» Поки він говорив, на скронях і шиї вилазили вени.

"Що ти хочеш робити?" — запитав Кандіотті. «Ви знаєте, вони розповідають своїм братам, де ми зараз. Це питання часу, коли нас оточать і знищать». Кандіотті зробив паузу. «Ми могли б розвернутися і розкидати їх по всій дорозі».

Грілло подумав над цим. «Ні. Там їх двоє. Ймовірно, вони броньовані, як ми бачили раніше. Ми можемо вимкнути одну з них, але дві? ні. Надто ризиковано. Ми будемо дотримуватися плану».

«Це добре, що ми запланували цю можливість». Вони обидва знали, що саме Кандіотті придумував усі плани на випадок непередбачених обставин. Фактично, саме він придумав майже кожен план, який використовував Грілло. Але Кандіотті завжди вдавав, що Грілло був справжнім розумником, і саме він придумав плани, які вони використовували, і це було те, що великий бос, здавалося, цінував, тож Кандіотті робив це щоразу, коли міг.

«Так. Нічого лайна, — видихнув Грілло.

«Цей Воррен. Він кращий, ніж ми коли-небудь уявляли».

«Так». Грілло тихо зітхнув. «Нічого лайна».

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТЬ

Воррен сидів на другому сидінні броньованого «Хаммера», а один із людей Карлоса обабіч нього. Позаду нього на третьому сидінні сиділо ще троє людей Карлоса. Карлос сидів на задньому сидінні сам і тихо розмовляв у мобільний телефон. Ще троє чоловіків сиділи на передньому сидінні, включаючи Берка. Ще один броньований Хаммер, наповнений рештою людей Балларда та інших людей Карлоса, був прямо за ними.

У Воррена біля кожного вуха був мобільний телефон. Баллард повідомляв йому про розташування лімузинів Грілло по одному телефону, і він повторював цю інформацію вголос, щоб Сем міг його чути по іншому телефону, а Берк, який сидів на передньому сидінні з детальною картою Квінса на колінах, міг керувати їх водій перехопить ці лімузини.

«Грілло щойно зійшов із швидкісної автостради Brooklyn Queens і повернув ліворуч на Північний бульвар», — сказав Баллард Уоррену по телефону. «Зараз прямує на схід».

Воррен повторив ці вказівки. «Тепер, Берку, проклади курс, щоб ми могли ковзати попереду цих лімузинів», — сказав йому Воррен. «Зрозумів? Тоді, коли Баллард буде позаду них, а ми попереду, ми зможемо контролювати ситуацію та зробити свій крок».

«Я тебе зрозумів», — пробурмотів Берк. Він опустил голову, уважно вивчаючи карту. «Добре, ось вони». Він показав на карту. «А ми тут, на швидкісній автостраді Brooklyn Queens, на південь від них». Він вказав на інше місце на карті. "Так . . ." Він подивився вгору, потім знову вниз. «Ми повинні піднятися і повернути праворуч на Рузвельт-авеню. Це означає, що ми десь за десять миль. Ми повинні обігнати їх приблизно за двадцять хвилин».

Піт Рінгфілд витяг з кишені мобільний телефон, набрав сім номерів і почув сигнал «зайнято». Він спантеличено подивився, а потім набрав сім різних номерів. Він знав, що з Баллардом був агент Джим Тернер. Можливо, він би відповів на телефон. Він зробив.

«Привіт, Джим. Це Піт. Де ти?"

«Двісті ярдів позаду двох лімузинів, що їдуть через Квінс. Ми щойно зійшли з автомагістралі Brooklyn Queens».

— Дозволь мені поговорити з Баллардом, добре?

«Звичайно. Зачекай."

Через десять секунд він почув, як Баллард сказав: «Пошвидше, Піте. Я на іншій лінії з інспектором Ворреном».

«Вибачте, босе, але Джонні Савіні просто помилився».

«Посковзнутися? Дайте визначення ковзання». Рінгфілд міг сказати, що Баллард був божевільний.

«Він і ще якийсь чувак спустилися по пандусу до гаража, і коли Стен завернув за ріг, їх уже не було. Ми нічого не могли зробити. Савіні просто встав і зник».

«Що саме сталося».

Рінгфілд розповів йому про шістьох чоловіків із футлярами для гітар, які вийшли з готелю, йшли вулицею, а потім розділилися на двох.

«Чохли для гітар?» — сказав Баллард. «Мені не подобається, як це звучить. Маєте уявлення, що в них було?»

«Жодного».

«Вони зробили вас? Ти був незграбним?»

"У жодному разі."

«Ви поставили мене в дуже незручне становище. Тепер я повинен це сказати інспектору Воррену, і він подумає, що я ідіот, бо ти в моїй команді».

«Гей, повір мені, Савіні нікому б не допустив».

"Так звичайно."

Анджело Франко Грілло нахилився вперед на задньому сидінні лімузина. "Бен!"

Водій лімузина наполовину повернув голову. «Так, бос».

«Це ж 71-ша вулиця, чи не так».

«Так, бос».

Грілло подивився на Кандіотті. «Що роблять наші тіні?»

Кандіотті набрав на мобільному телефоні сім номерів. «Що робить наш хвіст? Все ще чекаєш? . . . Добре. Є ознаки їх посилення? . . . Чудово. Він поклав трубку. Він подивився на Грілло. «Ми вибрали ідеальний час».

Грілло сказав Кандіотті «Зробіть дзвінок», а потім підвищив голос. «Давайте зробимо це, Бене».

Водій напівповернув голову. «Так, бос».

Кандіотті знову зателефонував на мобільний. «Ми прямо за рогом. Готуйся." Тоді він поклав трубку.

Бен зупинив лімузин на світлофорі на наступному перехресті, потім повернув праворуч, промчав 71-ю вулицею й зупинився на наступному світлофорі, тобто на 34-й авеню. Вони були першими в смузі повороту. Інший лімузин був відразу за ними. Агенти на «Фордах» зупинили чотири машини.

Щойно світло змінилося, передній лімузин швидко повернув ліворуч до того, як транспорт, що рухався з іншого боку, міг заблокувати перехрестя. Другий лімузин позаду дочекався, поки зустрічний транспорт проїде через перехрестя, а потім неквапливо повернув ліворуч.

Агенти на «Фордах» проїхали через перехрестя на жовте світло.

Перший лімузин, у якому їхав Грілло, повернув праворуч по першій вулиці, куди вони підійшли, 72-й вулиці. Коли це сталося, з підземного гаража під багатоквартирним будинком виїхав ідентичний на вигляд довгий, чорний, еластичний лімузин і повільно поїхав вулицею. Лімузин Грілло заїхав на підземну автостоянку, а другий лімузин ковзнув за тим, що щойно виїхав на вулицю.

Коли агенти у «Фордах» повернули за ріг, вони побачили саме те, що очікували побачити. Попереду вулицею їдуть два довгих чорних лімузини. Вони трималися далеко позаду, впевнені, що їх не помічають, впевнені, що люди в тих лімузинах не знали, що за ними стежать.

Баллард сказав Воррену по телефону: «Лімузини щойно повернули праворуч на 72-гу вулицю. Вони знову прямують на південь. Привіт, Воррен?»

Воррен повторив уголос те, що Баллард сказав для Берка й Сема. «Так, Джо».

«Я щойно отримав звістку від моїх людей, які стежать за Джонні Савіні».

«Вони втратили його, чи не так?»

«Так. Як ти це дізнався?»

«Я наполовину цього очікував. Куля лайна котиться з пагорба і стає все більшою. Якимось чином Грілло повинен знати, що ми знову у нього на хвості, і він готується до розборок. Якась засідка, якщо я його взагалі знаю».

«Мій чоловік сказав, що Савіні та ще п'ятеро чоловіків із футлярами для гітар вийшли з готелю, пішли вулицею й розділилися надвоє».

«Чохли для гітар? Що в них було?»

«Неможливо дізнатися».

«А-а-а. Хммм. Мені цікаво».

«Ми не зможемо знайти, куди він подівся».

«Це може бути неправдою. Фолвелл може знайти їх. Скажи своїм людям на вулиці, щоб стояли поруч».

«Вони стоять поруч».

«Якщо Савіні йде пішки, то він не міг далеко зайти. Зателефонуйте до Фолвелла, — він дав Баллардові номер, — і скажіть йому зателефонувати за цим п'ятнадцятизначним номером, щоб знайти того чоловіка на іншому кінці. Він знатиме, про що ви говорите».

"Зразу."

Карлос стояв позаду Воррена і тихо розмовляв по мобільному телефону.

Фолвелл сидів в операційній кімнаті у другому підвалі Федеральної будівлі в Нью-Йорку, намагаючись маневрувати своїм геостаціонарним супутником на двох лімузинах, у яких їхали Грілло та його люди, але безуспішно.

Він налаштувався на частоту мобільного телефону Балларда, це було досить легко, і знав точне місце розташування кожного, але навіть це не допомогло. Ці супутники можна було збільшувати та зменшувати в належному порядку, але спроба змінити положення головного фокуса камери просто зайняла надто довго, щоб вони могли бути корисними в поточному розслідуванні, де брали участь основні сторони.

Це все було так засмучено.

Він відповів на свій мобільний телефон, коли той задзвонив і почув: «Фолвелл?»

"Так."

«Агент Джо Баллард. Я щойно розмовляв з інспектором Ворреном. Будь ласка, зателефонуйте на цей п'ятнадцятизначний номер і знайдіть людину на іншому кінці. Він сказав, що ви знаєте, про що я говорю».

«Я роблю і буду».

«Зателефонуйте моєму чоловікові, Рінгфілду, за номером, — він дав номер Фолвеллу, — коли дізнаєтесь про місцезнаходження. Ця інформація може бути неоціненною».

"Зразу." Фолвелл підійшов до свого комп'ютера, отримав доступ до дивного жорсткого диска в CallComm, надів гарнітуру й назвав той п'ятнадцятизначний номер.

Чоловік приємно відповів: «Так?»

Фолвелл чув дихання чоловіка та свист вітру в мундштуку. Він був готовий щось пробурмотіти чи подати електронний писк через лінію, що завгодно, аби не дати людині на іншому кінці покласти слухавку, доки він не знайде виправлення.

Інший чоловік сказав: «Так, ти мене зрозумів. Що ти хочеш?»

Це вдалося. Фолвелл отримав виправлення та роз'єднав виклик.

Савіні зняв з вуха мобільний телефон і здивовано подивився на нього. Це було дивно, подумав він. Ніколи цей мобільний телефон не дзвонив, а Кандіотті не був на іншому кінці зв'язку, щоб наказувати йому чи щось муляти.

Він глянув на годинник, і його брови злетіли вгору. Він не усвідомлював, що минуло стільки часу. Він підвівся, перекинувся через стіну й подивився на 37-му авеню. Сонце вже зайшло за горизонт, і було достатньо світла, щоб побачити все. Одна машина проїхала під ним, потім повернула за ріг у кінці вулиці. Потім проїхала ще одна машина, яка йшла в інший бік і повернула на інший поворот. Пішоходів ще немає.

Лімузини мають приїхати вулицею щохвилини.

Той дивний дзвінок, ймовірно, був Кандіотті, і великий бос, мабуть, відвернув його увагу, подумав Савіні. Можливо, він передзвонить за хвилину, якраз перед тим, як вони повернуть на цю вулицю.

Савіні здригнувся й трохи міцніше затягнув куртку. Вітер посилювався, і було холодно. Він витягнув із кишені щільні рукавички й одягнув їх. Потім він сів, відкрив футляр для гітари й дістав його вміст. Настав час збиратися.

Піт Рінгфілд сидів у машині й дув собі на руки. Здавалося, температура впала після сходу сонця. Поруч сидів Купер. Вони були припарковані через дорогу від житлового будинку, де зник Джонні Савіні. Рінгфілд міркував, що якщо ці люди йшли туди, куди вони йшли, то вони мали бути десь тут, поблизу. Тож тут він збирався чекати, поки не почує інше.

Його мобільний задзвонив, і він негайно відповів. «Рінгфілд».

«Це Фолвелл. Я вважаю, що чоловік, якого ви шукаєте, знаходиться на висоті шістдесяти чотирьох футів над землею на розі 37-ї авеню та 89-ї вулиці.

«Ми зараз тут. Але шістдесят чотири фути? Як таке може бути? Це лише п'ятиповерховий будинок?»

— Спробуй дах, — сказав Фолвелл своїм найбільш поблажливим тоном.

Очі Рінгфілда розширилися від розуміння, і він опустил телефон у кишеню пальта. — Давай, — заревів він.

Обидва чоловіки відчинили двері та вибігли з машини.

Анджело Франко Грілло сидів на задньому сидінні лімузина в гаражі житлового будинку, куди вони зайшли кілька хвилин тому. Усі в лімузині, включаючи чоловіків на передньому сидінні, дивилися на нього, готові до прийняття рішення. Усі вони знали, що час має вирішальне значення і що їхні плани настільки делікатні, що одна хвилина так чи інакше може стати для них крахом.

Але Грілло просто сидів, не рухаючись, дивлячись прямо перед собою.

Нарешті він звернувся до Кандіотті. — Той маршал Воррен надто розумний, як мені подобається. Кандіотті заціпеніло кивнув.

«Незалежно від того, що ми робимо чи куди ми йдемо, ось він, прямо на нашій дупі».

«Здавалося б так», — сказав Кандіотті.

«Тепер ми розробили цей план. . .» Грілло дозволив цій думці на мить повиснути в повітрі.

«Так, бос?»

«Наскільки це надійно?»

«Він ніяк не може знати, що ми збираємося робити зараз».

"Ти впевнений?"

«Наскільки можливо».

«Це те, що ви сказали про посадку на LaGuardia замість вертодрому».

"Такий справжній."

Грілло ще цілу хвилину дивився прямо перед собою. Тоді він сказав: «Побачимо. Ходімо."

Усі чоловіки, крім одного, Бена, водія, вийшли з лімузина. Бен проїхав лімузин через найтемнішу частину гаража й чекав із запущеним двигуном. Йому наказали чекати десять хвилин. Не дев'ять. Не одинадцять. Потім виганяйте лімузин через інший вихід, а не той, через який вони в'їхали, їдьте на 35-у авеню до I-278 і не зупиняйтеся, доки він не приїде до Балтімора.

Грілло, Кандіотті та інші четверо чоловіків підійшли до ліфта, і Кандіотті ввів шестизначний код. Вони почекали хвилину, поки приїхала машина, і зайшли всередину. Під час поїздки Грілло розповів своїм людям, що він думає і чому. Вони піднялися на ліфті на третій поверх і йшли коридором, поки Грілло не зупинився перед якоюсь квартирою.

«Тут?» — запитав Кандіотті.

— Ось, — сказав Грілло.

Кандіотті опустився на одне коліно й за шістнадцять секунд за допомогою свого комплекту ключів-скелетів відчинив двері. Інші чоловіки ринули всередину, витягаючи зброю, коли входили. Грілло та Кандіотті пішли за ними. Потім Кандіотті зачинив і замкнув за ними двері.

Піт Рінгфілд і Стен Купер мчали вниз по пандусу, де востаннє бачили Савіні та іншого чоловіка. Вони легко знайшли сходову клітку біля ліфта. Двері були замкнені, але Рінгфілд мав власний набір ключів-скелетів і відчинив їх за чотирнадцять секунд. Вони летіли вгору сходами, беручи їх по двоє, поки не досягли верхнього майданчика й зупинилися, важко дихаючи. Обидва чоловіки витягли зброю, вставили патрон у патронник і підійшли до дверей, що вели на дах.

Його притягнули, але не зафіксували.

Вони штовхнули двері, пролізли всередину й вийшли на дах. Вони нічого не побачили на північній і західній сторонах даху, а потім обійшли піднятий дверний отвір.

Вони одразу побачили двох чоловіків, які сиділи біля обмежувальної стіни на краю даху на північному кінці будівлі, відкриваючи свої гітарні футляри. Рінгфілд і Купер підійшли до чоловіків, залишаючись якомога тихішими, поки двоє чоловіків не підняли очі й не завмерли, коли Рінгфілд і Купер спрямували зброю в їхні обличчя.

Рінгфілд підійшов до двох чоловіків, доки він не побачив, що було в ящиках, і в нього перехопило подих. Він не був зовсім впевнений, що це за гвинтівки, оскільки ніколи не бачив нічого схожого на них, але він миттєво впізнав, що набої бронебійні через чорне забарвлення наконечника кулі, і миттєво зрозумів, що вони з Купером були просто врятував життя незліченній кількості товаришів.

Він підійшов ще ближче до краю будівлі і помітив на дахах довколишніх будівель ще дві стрілянини по двоє чоловіків у кожній. Кожен з цих чоловіків був однаково озброєний, і вони мали ідеальну триангуляцію вогню на вулиці внизу.

І він знав, що його товариші у великій біді.

Воррен усе ще їхав через Квінс на головному Хамері з мобільним телефоном, притиснутим до кожного вуха. Карлос сидів позаду нього на задньому сидінні й тихо розмовляв по мобільному телефону.

Коли Баллард оголосив про зміну напрямку лімузинів Грілло, Воррен повторив цю інформацію для Берка та Сема. Він вважав усю цю історію розчаруванням і нудною. Оскільки він не мав доступу до карти, він, здавалося, ніколи не перемагав Грілло.

І обидва вуха почали боліти, коли він міцно тримав телефон до кожного.

Воррен був упевнений, що сьогодні настав день, коли все, так чи інакше, стане кращим. Він добре відчував свої шанси, оскільки, здавалося, Грілло не знав, що він наближається. Але він не сприймав нічого як належне. Він знав, що Грілло був хитрим тактиком, і йому краще не недооцінювати його.

Під час затишшя Воррен запитав: «Гей, Берк, де ми?» Де Грілло? Ми ось-ось зіткнемося з ним, чи що?»

— Недовго, — відповів Берк. «Ми щойно зійшли зі швидкісної дороги й прямуємо на схід по Рузвельту. Вони приблизно на дві-три милі попереду нас, і ця відстань швидко скорочується».

Берк наказав водієві повернути ліворуч на 88-й вулиці, потім праворуч на 37-му авеню, і раптом Воррен побачив два форди, наповнені людьми Балларда, прямо перед ними в фордах, і два довгих, чорних, розтягнутих лімузини попереду. Форди, без руху між ними.

Воррен знав, що Грілло не дурний, як і люди, які на нього працювали. Вони напевно впізнали б машини позаду і тепер знали, що за ними стежить і хто.

«Берк, ідіот!» — заревів Воррен. «Я сказав перед ними!»

Берк виглядав приголомшеним. «Вибачте. Я просто не знаю цих вулиць».

Воррен пробурмотів собі під ніс низку нецензурних слів. Вони щойно втратили свою тактичну перевагу, то що, в біса, він збирався тепер робити?

Він озирнувся й помітив, що вони увійшли в район, який складався з житлових будинків, які йшли один за одним. Старий, досить запущений, три-чотири-п'ятиповерховий, і більшість з них були зроблені з брудної червоної цегли.

Увагу Воррена привернули ці лімузини, і він поцікавився, чи не сповільнюються вони. Він очікував, що вони побіжать як біси, коли побачать, хто за ними, але це не так.

Так, вони точно гальмували.

Рінгфілд спостерігав, як два довгі чорні лімузини під'їхали вниз на вулицю й проскочили повз нього. Він побачив, як за лімузинами на вулицю виїхали два синіх форди. Потім він побачив, як два масивні Хамери повернули за риг позаду Фордів. Потім він помітив, що ці два лімузини сповільнюються.

Він усвідомив, що прямо під ним розпочнеться потужна перестрілка, і багато його колег будуть убиті. Чи повинен він їх подзвонити? Чи встиг він попередити їх по телефону, щоб вони могли піти з цієї вулиці?

Він знав, що це місце вбивства. Саме тут. Зараз. Ті люди там, на тих дахах, збиралися зробити фарш з його друзів. Якби він спробував зателефонувати зараз. . . ?

У жодному разі.

У нього закінчився час, і він намагався зрозуміти, що робити?

Воррен вирішив, що ці лімузини справді гальмують. Чому вони не тягнули дупу? Він дивувався. Він знав, що зараз не зможе їх зупинити, не розстрілявши.

Він знав у глибині душі, що Грілло в одному з тих лімузинів, але він не міг просто вбити всіх людей у них без дзвінка, без принаймні шансу здатися.

«Чортове чорт», — простогнав Карлос із заднього сидіння. «Ось чого ми боялися. Ми щойно отримали п'ять Chevy, навантажених озброєними до зубів чуваками на нашій дупі».

Воррен обернувся на своєму сидінні й побачив Chevy, чоловіків у них і всю автоматичну зброю, якою вони розмахували.

Він подивився перед собою, потім знову подивився позаду них і зрозумів, що Грілло зробив з ними саме те, що він намагався зробити з Грілло. Вони були заблоковані спереду та ззаду, а коли машини стояли бампер до бампера з обох боків вузької двосмугової вулиці, вони опинилися в пастці та віддані на милість диким людям, які хотіли вбити їх усіх і зробили все, щоб виконати це.

Йому було цікаво, що задумав Грілло і як він міг обійти стратегії великого боса. А ще він думав, чи переживе цю зустріч.

Піт Рінгфілд, стоячи на краю даху житлового будинку й усе ще дивлячись на вулицю вниз, побачив за рогом вереск Chevy. Він сказав: «Куп, слідкуй за цими людьми. Ворушать віями, бризкають ними».

Рінгфілд підняв гвинтівку Савіні. Він підняв його, повернув і витратив хвилину, щоб вивчити кожну деталь.

Яка зброя!

Потужний приціл, прикріплений постійно.

Дев'ятидюймовий глушник, прикручений до кінця стовбура.

Десятипатронний магазин — заряджений.

На одиночний постріл.

Безпека вимкнена.

Чудово!

«Гей, Кільце», — сказав Купер. «Ти знаєш, як цим користуватися?»

«Це ж гвинтівка, чи не так?»

«Так, але . . . »

Рінгфілд прицілювався крізь приціл і побачив двох чоловіків поверхом нижче на даху ближчого будинку прямо навпроти. Приціл був у фокусі на цій відстані. Один чоловік стояв позаду іншого і . . .

. . . як сержант Йорк.

Рінгфілд прицілювався і вистрілював у грудну клітку чоловікові, який стояв позаду іншого. Він навіть не знав, що одразу помер. Рінгфілд знайшов свого напарника і вистрілював прямо в шию. Обидва чоловіки впали приблизно одночасно.

Рінгфілд, все ще дивлячись у приціл, намагався знайти двох інших чоловіків на даху будівлі по діагоналі перехрестя, але приціл був не у фокусі на такій відстані. Він сфокусував приціл великим і вказівним пальцями лівої руки й побачив двох інших чоловіків, які мали намір поцілити через край будівлі на вулицю вниз.

І знову один чоловік стояв позаду іншого.

Рінгфілд знову застрелив одного чоловіка, який стояв позаду іншого. Він крутнувся, коли його вдарили, і приземлився з чутним стогоном і шурхотом. Його напарник обернувся, щоб побачити, що сталося, і Рінгфілд прицілювався та вистрілював другому чоловікові в голову. Куля зробила невеликий отвір, коли ввійшла в череп, і, оскільки вона мала серцевину з карбиду вольфраму, вона зробила невеликий отвір, коли вийшла. З обох отворів витекла купа крові, і чоловік на мить виглядав так, ніби мав яскраво-червоні роги, перш ніж впав з поля зору. Куля, що пробила голову стрілка, вдарилася об підлогу даху з глухим стуком, який Рінгфілд почув за сімдесят п'ять ярдів.

Рінгфілд на мить подумав, скільки поверхів ця куля пройде крізь будівлю, перш ніж зупиниться. Він сподівався, що всередині ніхто не постраждав.

Він прошепотів: «Куп, ти взяв їх?»

«Так. Не турбуйся про свою спину».

Рінгфілд націлював зброєю на лімузини на вулиці, коли вони сповільнилися й повністю зупинилися. Він сфокусував приціл, щоб мати кристалево чистий огляд на такій відстані, і чекав, не знаючи, чи йому слід зробити перший постріл, чи що.

Воррен нахилився, відкрив маленький футляр між ногами й витяг звідти ВЕПР-А та обойму з патронами. ВЕПР-А є пістолетною версією гвинтівки ВЕПР 308 і використовує ті ж боєприпаси, патрони 7,64x51 мм, які мають удар, як у мула. Трохи потренувавшись на стрільбищі на четвертому підвалі федеральної будівлі, Уоррен навчився поводитися з ним однією рукою, але він знав, що йому потрібно тримати зап'ястя рівно, а ноги — підкріпити. Інакше він може втратити цю неймовірно потужну зброю, затиснути зап'ястя, втратити рівновагу чи все три. Він затиснув обойму, запустив патрон у патронник і чекав, дивлячись, зовсім не знаючи, як діяти далі.

Раптом задній лімузин з вереском палаючих шин рушив заднім ходом і врізався у передній Ford. Chevy забуксував і зупинився на двох паралельних лініях, повністю блокуючи будь-який шлях відступу позаду.

Ніби за єдиним наказом, усі чоловіки в лімузинах і Chevy вирвалися зі своїх автомобілів із вихопленою зброєю, але залишилися поряд і позаду своїх машин, використовуючи їх як щити, і прицілювалися у Форди та Хаммери, але не зробили цього. стріляти зі зброї.

«Це дивно», — подумав Уоррен. Вони, очевидно, чогось чекали, але він не мав уявлення, що це може бути. Він зрозумів, що ситуація зайшла в глухий кут. Очевидно, у них не було броньованих боєприпасів, інакше вони б розірвали «Форди» та «Хаммери». А Воррен і його люди не могли стріляти в людей Грілло, не вийшовши на вулицю або принаймні відчинивши вікна, і щойно вони це зробили, люди Грілло зайняли позицію й застрелили їх.

Воррен вважав дурним стріляти у вікна з кількох причин. Скло, що летить, може бути для них смертельним, і як тільки вони почнуть стріляти у вікна, воно розпадеться, і їхня перевага позиції всередині броньованих машин буде зведена нанівець.

Що робити?

Вони могли просто залишитися під охороною своїх броньованих автомобілів і чекати прибуття поліції, але, безсумнівно, Грілло планував такий непередбачений випадок. Великий бос повинен мати спосіб змусити маршалів покинути їхні захисні машини.

Що б це могло бути?

Як тільки він поставив собі це питання, відповідь була очевидна. Вони повинні мати броньовані набойки.

Його горло стиснулося від усвідомлення того, що будь-якої секунди в машину вріже шквал снарядів. Якщо він вижив після першої черги, він вирішив пірнути за двері та робити перекиди, доки не підніметься на ноги та не знайде будь-якого укриття. Можливо, в найближчій будівлі.

Він просто може це зробити.

Хоча, мабуть, ні.

Уоррен помітив, що Карлос усе ще розмовляє по мобільнику на задньому сидінні.

Потім раптом Карлос перервав дзвінок і розвернувся на своєму місці. «Погляньте на це», — тихо сказав він, але його слова привернули увагу в тихій тиші всередині Хаммера.

Усі обернулися й озирнулися вчасно, щоб побачити ще два Хаммери, які виїхали з-за рогу й врізалися в два Шеві в кінці вулиці. Шестеро чоловіків вирвалися з кожного Hummer і, використовуючи двері як щити, почали стріляти своїми броньованими снарядами в Chevy.

Люди Грілло жакливо гинули один за одним.

«Це все», — крикнув Воррен. "Ходімо." Він і його товариші вискочили з «Фордів» і «Хаммерів» і, використовуючи відкриті двері як прикриття, почали стріляти в людей, що стояли по той бік найближчого лімузина.

Вони не мали чіткого пострілу на передньому лімузині.

Це була бійня. Їхні кулі пробивали прямо крізь двері лімузинів, тоді як люди Грілло могли стріляти, скільки завгодно, але їхні кулі рикошетили від фордів і хаммерів і скигли вдалину, часто вдаряючись у цегляні стіни навколишніх будівель.

Піт Рінгфілд спостерігав, як ще два Hummers завернули за ріг, врізалися в Chevy, чоловіки вийшли, і почалася стрілянина. Щойно він це побачив, він відкрився на чоловіків, які стояли біля лімузинів. Він не поспішав і враховував кожен удар. Кожного разу, коли він натискав на курок, один із людей Грілло гинув.

Коли приплив змінився, і люди Грілло почали падати, як мухи, він спробував кілька пострілів у дах заднього лімузина, сподіваючись, що саме він уб'є старого. Тоді він спробував вивести водія, щоб той не зміг відігнати цю річ.

Все закінчилося за лічені хвилини. Кожен чоловік, який прибув на Chevy, лежав у калюжі власної крові. Усі чоловіки, які були в задньому лімузині або виходили з нього, були мертві.

Побачивши, що ситуація безнадійна, кілька чоловіків застрибнули назад у передній лімузин і помчали вулицею, пропалюючи гуму, залишивши два сліди від заносу на вулиці та багато синього/чорного диму в повітрі. Кілька маршалів з чітким пострілом взяли його, але не завдали помітної шкоди. Лімузин з ревом помчав до дальнього перехрестя, але різко натиснув на гальма, коли синій «Форд» виїхав на перехрестя й заблокував його.

Коли броньований лімузин врізався в броньований «Форд», стався страшний тріск. Від удару Ford відкинуло в чергу припаркованих автомобілів у дальньому кінці перехрестя. Ні лімузин, ні Ford під час удару не отримали видимих пошкоджень, окрім фарби.

З лімузина вискочили двоє чоловіків і націлилися на Ford. Сем і Стів відчинили двері і, використовуючи їх для захисту, вистрілили в чоловіків прямо через двері лімузина. Вони впали, наче їхні кістки перетворилися на воду.

Двоє інших чоловіків шалено вискочили з лімузина та понесли його по дорозі. Стів і Сем кричали їм, щоб вони зупинилися, інакше вони вистрілять їм у спину, коли вони біжать.

Двоє чоловіків сповільнилися, зупинилися й кинули зброю. Стів і Сем підійшли й одягли наручники на обох чоловіків, а потім почали вести їх вулицею до місця, де знаходився Воррен.

Піт Рінгфілд був свідком останніх подій, доки всі люди Грілло не загинули або були в полоні, а потім сильно зітхнув. Він обернувся й побачив Купера, який націлив свій пістолет на Джонні Савіні та іншого чоловіка, які лежали обличчям вниз, заклавши руки за голову.

Рінгфілд допоміг Куперу надіти на в'язнів наручники, а потім підвести їх на ноги. Він сховав зброю в футляр для гітари, і вони спустилися сходами через гараж і вийшли на вулицю, несучи обидва футляри.

Коли стрілянина припинилася, Уоррен подзвонив на мобільний телефон Сема і запитав: «Хтось залишився в тому лімузині внизу?» Він бачив, як Стів тримався за в'язнів, а Сем підійшов і сперся на відчинені двері лімузина.

Сем випрямився, і Воррен бачив, як він вимовляє слова, які чув по телефону. «Ніхто, хто ще живий». «Грілло там?»

Сем похитав головою. «Ні».

Уоррен перервав дзвінок і перехопив погляд Балларда. «Обшукайте цей лімузин», — сказав він і вказав на той, що врізався в передній «Форд». «І подивіться, чи там Грілло».

Баллард зазирнув у всі шість дверей і похитав головою. «Ні Грілло», — повідомив він.

Уоррен обійшов Hummer, у якому їхав, щоб перевірити трупи з того боку автомобіля, і побачив Карлоса, який сидів навпочіпки, дивлячись на Хорхе, який був пострілом прямо між очей і лежав у все більшій калюжі. Його власна кров.

Він, мабуть, отримав це, коли встав, щоб стріляти, — подумав Воррен

Уоррен опустився навпочіпки біля Карлоса й подивився Карлосу в обличчя. Його обличчя було млявим, але очі горіли. Чоловік був поза межами горя, болю. Він був у шоці.

«Мені шкода твого брата», — тихо сказав йому Воррен.

Карлос обернувся, і його погляд свердлов на Воррена. Це був дикий, неконтрольований погляд, наче Карлос втратив самовладання та розум. «Звідки, в біса, ти дізнався, що він мій брат?» — гаркнув Карлос.

— Очі, — сказав Воррен.

Карлос, здавалося, взяв себе під контроль, зробивши довгий повільний видих через ніс. Він злегка кивнув. «Я повинен був знати, що ми не можемо тебе обдурити».

Карлос підняв тіло брата, пішов вулицею й поклав його на заднє сидіння найдалшого Хаммера.

Потім Уоррен і його люди протягом наступних п'яти хвилин дивилися на обличчя кожного трупа, перевертаючи їх, якщо потрібно було.

Ні Грілло.

«Ну, будь я проклятий, — пробурмотів Воррен. «Слизький виродок витягнув ще один швидкий».

Його повага до старого цапа ще більше зросла.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

Уоррен стояв посеред вулиці, затиснувши руки в кишені штанів, і дивувався, як, чорт візьми, Гріл зумів їм помикнути — знову. Він точно знав, що Грілло сів у вертоліт, який приземлився біля зруйнованої каюти на півночі штату. Таким чином, він був у гелікоптері, який мав летіти до Манхеттенського геліпорту, але натомість приземлився на LaGuardia.

Фолвелл, благослови його винахідливість, підготував свій геостационарний супутник, і вони побачили, як дванадцять чоловіків, один з яких ходив точно як Грілло, сіли в ці лімузини. Баллард і його люди були прямо за ними кожну секунду до засідки.

Тож як Грілло міг зникнути?

Хम्म.

Невже Баллард і його люди щомиті були прямо за цими лімузинами? Він повинен це перевірити.

Він невіразно помітив, як дедалі гучнішають поліцейські сирени, і маленька частинка його тіла зрозуміла, що час зайнятися справою.

Тоді він злякано зрозумів, що якби Грілло залишив убивцю в одному з навколишніх вікон — а це було б схоже на те, щоб Грілло зробив щось подібне, — то цілком міг би стати мертвим за одну секунду.

Двоє людей Балларда підійшли до нього, несучи щось схоже на футляр для гітари в одній руці та рушницю в іншій, а двоє в'язнів тримали руки в наручниках за спиною.

Уоррен миттєво впізнав одного з них. — Джонні Савіні, — сказав він уголос, дивлячись на іншого чоловіка. Він помітив глибоку незмінну ненависть в очах Савіні, спрямовану прямо на нього. «Я зовсім не здивований, побачивши вас тут», — сказав йому Воррен.

Ненависть в очах Савіні не згасала.

— Звати Рінгфілд, сер, — сказав Рінгфілд. «Це Купер».

Воррен кивнув кожному по черзі.

«Ми знайшли цих двох на даху житлового будинку позаду нас, сер, озброєних цим». Він підняв футляр для гітари, який ніс, а потім опустив. «Я пропоную вам якимось уважно поглянути на це, коли ми будемо далеко». Він поклав кейс біля себе. «Були ще дві стрілецькі групи по два чоловіки в кожній на дахах тієї будівлі, — показав Рінгфілд, — і там, — знову вказав він. «Всі озброєні цим». Він кивнув на ящик поруч із собою. «Усі четверо цих чоловіків мертві».

«Хммм», — пробурмотів Воррен, коли його погляд бігав туди-сюди між будівлями, оцінюючи кути й відстані.

Баллард підійшов до чоловіків. Воррен сказав йому: «Візьми цих людей», — він покрутив вказівним пальцем між Рінгфілдом і Купером. «Підніміться на дахи тих інших двох будівель і принесіть мені цю зброю».

Баллард, Рінгфілд, Купер і ще двоє чоловіків побігли до однієї з будівель.

Стів і Сем підійшли до невеликого натовпу чоловіків зі своїми в'язнями. «У нас також є кілька красунь для вас, Уоррене», — сказав Сем.

Уоррен саяв. «В'язні. Чудово.

Карлос підійшов до групи чоловіків. «Де поліція».

Уоррен помітив сирени. Вони наближалися, швидко.

«Ми повинні забрати наших в'язнів звідси». Голос Карлоса був монотонним і холодним.

— Так, — сказав Воррен. Він обернувся й подивився на вулицю, де другий комплект «Хаммерів» блокував вулицю. «Карлосе, ти зараз відповідаєш за в'язнів. Будьте особливо обережні з ними, щоб не спіткати їх. Зрозуміти мене?" Воррен зробив особливий наголос на своїх останніх двох словах, щоб Карлос не міг не зрозуміти їх значення.

В очах Карлоса була відповідь.

«Засади їх у найдалший Хаммер, який не заблокований, і чекай на мене. Я піду безпосередньо».

Карлос і троє його людей штовхали полонених перед собою до Хаммера.

Уоррену не довелося довго чекати, поки Баллард і його люди підбігли до нього з чотирма додатковими футлярами для гітар. «Затягніть їх, — він показав у бік ящиків, помахавши задньою стороною, — у Хаммер із ув'язненими».

Баллард і його люди мчали слідом за Карлосом.

Воррен підійшов до Стіва та Сема. «Я попрошу вас подбати про поліцію».

Обидва брати стиснули губи й один раз кивнули.

Воррен майже посміхнувся. Багато разів у своїй кар'єрі вони потрапляли в подібну халепу. Тіла скрізь на публічній вулиці. А поліцейські в усьому світі ненавиділи мати тіла на вулицях. Вони хотіли знати, хто, як і чому, і ніколи не були ввічливими щодо цього.

Уоррен і брати знайшли випробувану і вірну хитрість. Стів і Сем, маючи підроблені посвідчення особи, видавали себе за високопоставлених агентів ФБР, відповідальних за особливу справу, яка була успішно завершена. Коли вони були поза межами країни, вони видавали себе за агентів ЦРУ. Вони буяли й наказували, підстраховувалися й говорили стільки правди, що поліція їм повірила й не могла зробити достатньо, щоб їх позбутися. До того часу, коли Стів і Сем домовилися з ним, навіть найзапекліший поліцейський погодився б на їхні вимоги.

— Баллард, — сказав Воррен.

Баллард зробив крок уперед. "Так, сер."

«Ви та ваші люди залишитесь тут і відвезете «Форди» та «Хаммери» назад до Федеральної будівлі, коли приберуть інші машини. Роби те, що тобі брати скажуть. правильно?»

— Так, сер, — сказав Баллард.

Уоррен озирнувся й вирішив, що більше не може робити це тут. Він розвернувся на підборах і підійшов до хаммера, заліз на третє сидіння й зачинив двері.

Тіло Хорхе лежало на задньому сидінні. Карлос, Воррен і двоє людей Карлоса сиділи на третьому сидінні. Обидва чоловіки тримали в обох руках пістолети, спрямовані в потилиці в'язнів, які сиділи на другій лавці. Ще троє людей Карло сиділи на передньому сидінні.

Водій завів двигун і дав задній хід, а потім поїхав 88-ю вулицею та поїхав з місця події.

Сем сказав Балларду: «Просто стійте там і виглядайте злим. Якщо хтось запитає вас про щось, скажіть, щоб побачили мене».

Баллард і його люди стояли там, де їм було наказано, і виглядали злими.

Сем і Стів притулилися до одного з броньованих «Фордів», коли поліція прибула на дев'яти різних автомобілях із трьох різних напрямків за хвилину одна від одної, аж поліцейські почали повзати всюди.

Сем дочекався, поки приїхали дві машини з поліцейськими у цивільному, і підійшов до них. «Хто тут головний?» — спитав він грубо.

Один із чоловіків жорстким вказівним пальцем накинув на голову капелюха зі свинини. На шиї у нього був значок на ланцюжку. "Мені. Лейтенант Домбровський. І хто ти?"

Обидва брати одночасно полізли в кишені пальто, показали свої фальшиві посвідчення й простягнули їх Домбровському однаковими рухами.

— Стів Слейтер, — сказав Стів.

— Сем Слейтер, — сказав Сем.

— Спеціальний агент ФБР, — разом сказали обидва чоловіки.

«Вибачте за цей безлад», — сказав Сем вибачливим тоном, кладучи фальшиве посвідчення особи в кишеню пальта. «Ми наближалися до відомого вбивці мафію Анджело Грілло, і він не хотів, щоб його схопили живим, як ви бачите».

Сем розповів Домбровському все, що сталося, саме так, як це сталося. Усе, що він опустив, це те, що було взято чотирьох полонених. Потім він розповів лейтенанту поліції про чотири тіла на двох дахах і про те, що вони забрали зброю як доказ. «Тому на цих дахах ви не знайдете гвинтівок», — додав він.

«Сам Грілло, очевидно, вислизнув з наших сіток», — додав Стів. «Він довго не вислизає від нас».

«Будь ласка, відбуксируйте ці лімузини, — сказав Сем, — до штаб-квартири ФБР у Федеральній будівлі, Федеральна площа, 26. Їх очікують пізніше вдень. А ці Chevy до вашого поліцейського ізолятора».

«Ми хотіли б ідентифікувати кожне з цих тіл», — сказав Стів, змахнувши руками, показуючи всю сцену. «Ви можете їх розтин, якщо хочете. Я впевнений, що вашому коронеру не знадобиться багато розслідування, щоб визначити причину смерті. І ми особливо зацікавлені в кожному, хто претендує на них, або будь-який з цих Chevy. Ви негайно зв'яжетеся з нами, якщо хтось виявить інтерес».

Коли Домбровські не відповів, Стів підвищив голос і поставив край. «Ви зв'яжетеся з нами, так?»

«Так, я з вами зв'яжусь», — сказав лейтенант поліції.

«Ми з братом залишимося тут і супроводжуватимемо ці лімузини до Федеральної площі», — додав Сем.

"Які-небудь питання?" — запитав Стів.

«Не зараз, але я впевнений, що з'їм трохи пізніше», — сказав Домбровський.

Обидва брати витягли візитну картку і тицьнули її поліцейському. Вони знали, що безкоштовні номери на картках стосуються штаб-квартири ФБР у округу Колумбія, де досвідчений секретар передає їм будь-який запит на їхні приватні мобільні телефони.

«Зателефонуйте будь-кому з нас, і ми будемо раді допомогти вам, чим зможемо», — сказав Стів. «І, ну, причина смерті цих людей має залишатися суворо конфіденційною. Треба тільки знати. Коли ви отримаєте звіт про те, як вони загинули, ви зрозумієте, чому».

Домбровський зібрав візитні картки братів, а потім скоординував зусилля своїх людей, щоб каталогізувати всі тіла та відправити на борт машин швидкої допомоги, які масово приїжджали. Тоді приїхали евакуатори та забрали лімузини та Chevy.

Брати їхали на одному з Фордів і слідували за двома вантажівками, які буксирували лімузини до Федеральної будівлі. Їх збиралися ретельно обшукати на випадок, якщо Грілло все ще ховається в одному з них.

Анджело Франко Грілло сидів у м'якому кріслі у вітальні квартири, куди він зі своїми людьми увірвався того ранку, а Кандіотті сидів у м'якому кріслі прямо навпроти нього. Четверо інших чоловіків сиділи на інших стільцях і дивані у вітальні, нічого не роблячи. Ніхто не наважувався вимовити ні звуку, коли великий бос був у поганому настрої, і настрої у нього зараз був таким кислим, яким його ніхто ніколи не бачив.

І вони мовчки чекали.

Нарешті телефон Кандіотті задзвонив, і всі, здавалося, знову почали дихати.

Кандіотті приклав його до вуха. «Так».

Через кілька секунд він сказав: «Так, давай».

Він слухав цілу хвилину, як кам'яна статуя, випростаний і сповнений впевненості. Потім його спокій урвався. «О, Ісусе, — видихнув він, а потім опустився».

Продовжуючи слухати, він опускався дедалі далі й далі, поки його коліна не опинилися на ліктях. «Тоді що сталося?» Він кілька разів провів пальцями по густому чорному волоссю.

«Ти впевнений?» — нервово запитав Кандіотті.

Він слухав ще шість хвилин, дивлячись у підлогу і раз по раз проводив пальцями по волоссю. Тоді він вибухнув. «Що? Не може бути!»

Він слухав ще хвилину, нарешті сказав: «Дякую», — і роз'єднав дзвінок. Він сів прямо, повільним і свідомим рухом поклав телефон на стіл перед собою й зустрів погляд Грілло.

«Я так розумію, це погані новини», — прошипів Грілло.

«Заниження десятиліття». Кандіотті зробив паузу, глибоко вдихнув, виглядаючи нервовим. Він не хотів бути розповідником такого роду новин. Він знав, як відреагує великий бос.

«Продовжуйте», — зажадав Грілло.

— Або лімузини сповільнювалися, щойно повертали на 37-му авеню. Ці броньовані блакитні Форди, а потім броньовані Хамві зупинилися позаду них. Потім за ними підтягнулися наші. Уоррен Маршал і його команда були повністю оточені чисельно переважаючими силами».

«Точно так, як ми планували», — прохрипів Грілло.

Кандіотті подивився на свого боса, зробив паузу та сказав: «Так, саме так, як ми планували. Чоловіки вийшли зі своїх машин і затримали їх згідно з планом, і все виглядало добре».

«І все почало йти не так».

«Правильно. Потім інша сила, яка рухалася ще на двох Хаммерах, підїхала позаду наших Chevy і почала розносити їх на частини. Тоді спалахнула потужна перестрілка, і наші люди були розірвані».

«Що сталося з Джонні та його людьми на сусідніх дахах, які використовували ту броньовану зброю, яку ми отримали?»

«Це ніколи не матеріалізувалося».

«Ніколи не матеріалізувалися? Ніколи не матеріалізувався! До біса! Як це могло бути?»

Кандіотті знизав плечима й похитав головою, піднявши брови.

«Тепер які погані новини?» — запитав Грілло.

«Маршали забрали чотирьох полонених».

Гриль піднявся на ноги. — Четверо в'язнів, кажеш?

«Одним із них виявився Джонні».

— Джонні теж? — прохрипів Грілло. Він підійшов, нахилився і поставив своє обличчя прямо перед обличчям Кандіотті, а потім прогарчав: «Я хочу знати, що сталося. Як вони зірвали нашу змову? І я хочу знати прямо зараз!»

Грілло підійшов і сів на своє м'яке крісло, хрипнувши, запалив велику чорну туфлю й роздув її. Його очі спалахнули гнівом.

Кандіотті сильно замислився. Як Уоррен Маршал міг знати, що вони були в хатині на півночі штату? Як він вистежив їх у місті? Як він міг опинитися у них на хвості одразу після приземлення? Звідки він знав, що за його Chevy є інша сила? Як він міг нейтралізувати Джонні?

Він знав, що маршали звернулися б за допомогою до ФБР. Він знав усе про супутникові технології ФБР. Отже, як Уоррен Маршал міг зібрати все це разом, щоб зробити те, що він зробив?

Вся історія з Ворреном промайнула в його голові.

Що, якби маршал був впевнений, що вони ховалися в маленькій каюті, і тримав там свій супутник або тримав поруч людей, щоб стежити за місцем. Вони б побачили, як вони сіли в вертоліт і полетіли на південь. Вони могли стежити за їхнім прогресом за допомогою радара LaGuardia. Це було можливо. Вони навіть могли отримати доступ до свого плану польоту та дізнатися, що їх пункт призначення — вертодром Манхеттен.

Тож як вони могли побачити, як вони приземлилися на Ла-Гуардії, і знати, де вони вийшли з цієї власності? Маршали ніяк не могли знати напевно, що збираються висадитися на Ла-Гуардії, чи не так?

Немає.

Уоррен не міг здогадатися, чи не так?

Повинен мати.

Але як це могло бути? Як хтось може бути таким розумним чи щасливим?

Як не перевертав це Кандіотті в своїй свідомості, він вирішив, що саме так воно й мало статися. Уоррен Маршал, мабуть, правильно здогадався, що вони справді збираються приземлитися на Ла-Гуардії, і сконцентрував свій супутник там.

Потім, коли вони летіли на південь, він про всяк випадок розмістив людей на Ла-Гуардії, а також, ймовірно, на вертолітному майданчику в Манхеттені. Він побачив, як ми приземлилися, і стежив за нашим просуванням з території аеропорту. Так вони відразу на нас накинулися.

До біса геніально.

Тоді що з Джонні?

Його промайнула думка. Він пам'ятав, як подзвонив Джонні й сказав йому прийти до великої каюти, але він ніколи не передзвонив, щоб попередити його триматися подалі, коли маршали навалилися. Джонні, мабуть, прибув, коли маршали заволоділи будинком. Мабуть, щось їх насторожило, і вони пішли за ним назад до Квінса. Потім, коли Джонні переїхав, вони переїхали до нього.

Це мало бути все.

але . . . як вони могли бути такими розумними?

Кандіотті думав-думав, і раптом багато чого почало мати сенс.

А якби вони були такі розумні, то що б вони ще знали?

І якщо вони такі розумні, то він повинен вважати, що маршали все знали.

Кандіотті захвилювався і передав начальнику всі свої думки та припущення. Грілло сидів там, пильно дивився на нього, вбираючи кожне слово.

Коли Кандіотті нарешті пригальмував і зупинився, Грілло вдивлявся в простір протягом добрих двох хвилин, а потім сказав: «Отже. Ви думаете, що вони такі розумні».

Кандіотті кивнув. «Ми, звичайно, повинні припустити, що так. І ми можемо використати це проти них. У мене є план».

«Скажи, — сказав Грілло.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Того ранку Воррен зайшов до конференц-зали на другому поверсі Федеральної будівлі о десятій ранку й сів у кінці довгого столу. Його очі охопили кімнату. Було присутнє все його найближче оточення. Це включало, звичайно, братів Балларда, Карлоса, Берка, Мангейма та Фолвелла. За наполяганням Воррена також були присутні Рінгфілд і Купер.

Воррен глянув на Карлоса. Він сидів у кутку й задумливо дивився на щось на іншому боці галактики. Його обличчя було залізною маскою гніву й розчарування, і Ворренові стало погано за нього. Його брата сьогодні вбили, і, без сумніву, він був готовий відплатити. Воррен з нетерпінням чекав, щоб звільнити Карлоса від Грілло.

На столі перед ним стояв один із футлярів для гітар. Він був закритий.

Воррен тихо відкашлявся і сказав: «Сьогодні ми здобули велику перемогу, і всі ми завдячуємо своїм життям Рінгфілду та Куперу». Воррен кивком голови впізнав цих чоловіків. «Вони захопили Джонні Савіні та його спільника, а потім убили інших стрільців, перш ніж вони змогли влаштувати на нас засідку. Якби вони змогли стріляти по нас цими, добре. . . — Він поплескав футляр гітари. «Я здригаюся від думки, що б з нами сталося».

Він відкрив футляр і підняв гвинтівку. «Хтось бачив таке раніше?»

Карлос глянув на Воррена. Коли він побачив зброю, його очі засяяли, і він якось усміхнувся, негарно й криво. «Так». Він підійшов до столу, і Воррен простягнув йому гвинтівку. Карлос подивився на нього на відстані витягнутої руки, потім приклав приклад до плеча, націлювався на стелю й подивився в приціл.

"Що це?" — запитав його Воррен.

Карлос поклав рушницю назад у футляр. «Це кулемет РПК74. Російського виробництва». Він акуратно провів руками по кулях, які рядами лежали в поролоні всередині гільзи. «А це майже сотня патронів 5,45x39 мм 7Н22. Кожен з них може пройти крізь шість дюймів сталі під кутом до сорока п'яти градусів на тисячу ярдів і легко пройти весь шлях крізь броньований лімузин».

Воррен свиснув у знак поваги, а потім сказав: «Поганий маршал-вбивця, якщо такий взагалі був».

— Так, — сказав Карлос. Він підійшов, сів у крісло й знову знайшов цей віддалений предмет, щоб знову витріщитися на нього.

«Ми не змогли б знайти їх без допомоги Фолвелла», — сказав Рінгфілд.

— Цілком вірно, — сказав Воррен. «Ми також у боргу перед Робертом». Він схилив голову до Фолвелла.

«І якби Воррен не подумав, що Грілло влаштує нам засідку ззаду, коли ми встановлюємо контакт із цими лімузинами, — додав Берк, — ми б не були готові до такого випадку».

«Сьогодні нам пощастило, — сказав Воррен.

«Нам пощастило у всій цій неприємній справі», — додав Сем.

— Цілком вірно, — сказав Воррен. «Тепер давайте налаштуємо наші мізки на роботу. Де зараз Грілло?»

Ніхто не говорив.

— Гарзд, — сказав Воррен. «Немає сумнівів, що Грілло був у цих гелікоптерах, коли вони покинули другу кабіну. Він приземлився на LaGuardia і сів у лімузини. Ми з Фолвеллом неодноразово переглядали обидва відео. Він був там. Що сталося між Ла-Гуардією та 37-ю авеню?»

Знову ніхто не говорив.

Воррен обернувся на своєму місці, щоб зустрітися з Баллардом. «Джо, ти коли-небудь втрачав ці лімузини з поля зору?»

«Звичайно». Баллард, захищаючись, знизав плечима. «Коли ми потрапляли в місто, іноді вони повертали раніше за нас. Ви знаєте, ми повинні були дотримуватися дистанції, щоб нас не помітили. Крім того, ми були на них, як на мускусному бичу».

«Це очевидно, що сталося», — сказав Мангейм. «Вони витягнули старий перемикач».

«Дайте визначення «switcheroo», — сказав Стів.

«Одного разу під час поїздки містом лімузин Грілло заїхав на поворот, і такий самий лімузин виїхав на вулицю, а лімузин Грілло в'їхав у провулок, гараж, щось таке. Коли Баллард повернув за поворот, він побачив два лімузини саме так, як хотів Грілло».

«І він загубився в Квінсі», — сказав Воррен нікому конкретно.

«На його території», — сказав Сем.

«Тепер його буде майже неможливо знайти», — сказав Стів.

Була довга пауза, коли всі думали, що це може означати.

«Нам залишається одна карта, щоб розіграти», — сказав Карлос тихим, злим шипінням, усе ще дивлячись у космос на світлові роки.

Воррен повернувся до Карлоса. "Так. В'язні».

Карлос переглянув і зустрівся очима з Ворреном. Воррен ніколи ні в кого не бачив такої суміші персоналізованого болю, контрольованої люті та напруженої рішучості.

Воррену мало не стало шкода Грілло.

майже.

«Зустріч переривається», — сказав Воррен.

Фолвелл, Мангейм і Баллард встали й вийшли з кімнати. Без запрошення Стів, Сем, Берк і Карлос залишилися.

Карлос підсунув свій стілець до столу, сперся ліктями на стіл і переплев пальці. — Що ви плануєте робити з полоненими? він запитав Воррена: «Можливо, передати їх поліції Нью-Йорка?» Нехай їх судять у відкритому суді, без сумніву».

Воррен майже посміхнувся. Він відчував гостре бажання Карлоса самому впоратися з ними.

«Я думав передати їх вам», — сказав Воррен. «Я хочу знати, де Грілло. Якщо ці люди знають, я думаю, вони повинні розповісти нам». Воррен зробив паузу, щоб підкреслити. «І ми повинні спонукати їх розповісти нам. Будь-якими необхідними засобами».

Воррен точно знав, що він щойно зробив. Він дав Карлосу карт-бланш витягти інформацію будь-яким способом.

Карлос кілька секунд масажував верхню губу великим і вказівним пальцями лівої руки, дивлячись прямо перед собою.

Воррен та інші мовчали, щоб дати йому стільки часу, скільки він захоче.

Нарешті Карлос повільно, тихо й свідомо сказав: «Є способи, про які я знаю... не для брудливих, якщо ви розумієте, що я маю на увазі. . . які практично гарантовано зламують людину».

Воррен подивився прямо в очі Карлосу і сказав: «Я вважаю, що покарання має відповідати злочину. І ці лохи намагалися нас убити. І це, як на мене, найвищий злочин».

Карлос дійсно посміхнувся. Воно почалося повільно, а потім огорнуло все його обличчя.

Воррен не втримався. Він усміхнувся, не показуючи жодного зуба, незважаючи ні на що.

День став сірим, прохолодним і грізним. Із заходу стабільно дув вітер силою тридцяти вузлів. Над ними витали низько навислі хмари. Дощ плює з перервами.

Це був день, який ідеально відповідав настрою Воррена. Темно і бурхливо.

Стів, Сем, Берк і Воррен пройшлися довгим бетонним пірсом у Стемфорді,

Коннектикут і сів на борт шестидесятифутового рибальського траулера о другій тридцять того дня. Їх зустрів один із людей Карлоса, який провів до маленької каюти на одну палубу нижче. Карлос сидів за маленьким столиком, який міг вмістити шість чоловік. Воррен і його супровід сіли.

Двигуни запрацювали з глибоким гуркотом, який струснув усе судно, і вони відчували, як човен легко віддалився від пристані, а потім з пиханням поплив через Весткотт-Коув, прямуючи до відкритого океану.

Ніхто не говорив.

Майбутні події дня важкою пеленою нависли в кімнаті. Кожен знав, що на борту цього човна з людьми, яких вони полонили, мало статися щось дуже гидке. Навіть Уоррен не був до кінця впевнений, що хоче стати свідком того, що мало статися.

«Ми спустимося, коли підійдемо на належну відстань від землі й буде правильний час», — сказав їм Карлос. Він скерував своє запитання до Воррена. «Ви добре на них подивилися?»

Воррен кивнув. «Діти. Тільки починають робити свої кістки. У будь-якому випадку їх три».

«Я згоден», — сказав Карлос. «Я серйозно сумніваюся, що вони щось знають. Але той Джонні Савіні. ...»

«Це той, кого ми хочемо зламати», — сказав Воррен.

«Ми опосередковано зосередимо наші зусилля на ньому. Інші є витратними». Карлос по черзі подивився на кожного чоловіка, перш ніж він зосередився на Воррені. «Якщо ви не проти, дозвольте мені взяти на себе це. Я знаю, що роблю».

«Це буде добре». Воррен озирнувся. «Човен безпечний?»

"О так. На борту лише мої люди».

П'ятеро сиділи мовчки, поки траулер проплив Весткот-Коув. Момент, коли він врізався у відкритий океан, був миттєво помітний, оскільки кінь двигунів збільшився, і човен раптово набрав швидкість. За хвилину він наткнувся на бурхливе море, яке підняло лютий вітер, і носова частина піднялася на тридцять градусів, коли хвиля досягла вершини, а потім врізалася в жолоб, поки корма не піднялася на тридцять градусів. Ця закономірність повторювалася нескінченно.

Металевий корпус і настил скрипіли й стогнали від напруги.

Воррен думав, чи ця ванна витримає виклик, але вирішив, що старий траулер, як цей, свого часу бачив набагато гірше. Потім у нього закружляла голова і закрутило в животі. Він ніколи в житті не хворів на заколисування, але ніколи не сидів під палубою на маленькому човні за такої погоди й не міг бачити горизонт, щоб зорієнтуватися. Він уявив собі збентеження в цій компанії, якби йому стало погано, і, можливо, лише ця думка допомогла йому відмовитися від обіду.

Траулер продовжував стукати по воді, і палуба нахилилася в одну сторону

а потім вниз по іншому, вперед-назад і з боку в бік протягом невідомої кількості часу. Уоррену здавалося, що минуло три тижні, але нарешті двигуни затихли, а потім їх заглушили.

Човен продовжував підійматися й опускатися разом із здуттям, але шлунок і голова Воррена на цей час були несприйнятливі до нудоти.

— Зараз ми приблизно в п'ятнадцяти милях від берега, — сказав Карлос. «Радар не показує інших кораблів із двадцятьма милями». Він стояв. «Може, панове?»

Воррен і його люди пішли за Карлосом вузькими сходами. Уоррен неодноразово вдарився об обидві бічні стінки й кілька разів ледь не впав на Карлоса, коли човен гойдався в усі боки, доки вони не опинилися у великій прямокутній кабіні на самому дні човна.

Стіни, палуба та стеля були голими металевими з плямами іржі тут і там. Уздовж усіх чотирьох стін тяглася дерев'яна лавка. В іншому приміщенні було порожнім, за винятком невеликої площі, близько чотирьох квадратних футів, вбудованої в один із кутів, розміром приблизно з велику телефонну будку. Обидві стіни, що виступали в кімнату, були зроблені з товстого прозорого пластику. Одна з пластикових стінок була на петлях, щоб вона могла відкриватися.

У телефонній будці більше нічого не було, що міг бачити Воррен. виявилось, що це душ без форсунки.

Вздовж однієї стіни Джонні Савіні та троє інших ув'язнених сиділи на дерев'яній лавці, прикувавши руки наручниками до кільця вздовж стіни. Вони були одягнені у свій вуличний одяг, у якому вони були захоплені.

Очі трьох молодших чоловіків були шалені від паніки. Савіні виглядав абсолютно безтурботним. Судячи з його обличчя, він міг бути у своїй вітальні й дивитися гру з м'ячем по телевізору.

«Він крутий клієнт», — подумав Воррен.

Троє людей Карлоса сиділи на дерев'яній лаві біля дальньої стіни, тож Уоррен і троє його людей сіли на лавку праворуч від ув'язнених. Карлос стояв перед людьми Грілло, сперши кулаки на стегна, погойдуючись у такт човну, що підіймався й опускався разом із хвилями.

— Уоррен, — сказав Карлос, дивлячись на в'язнів. «Який ідеальний спосіб вбити людину?»

Воррен був здивований цим запитанням. «О, є кілька хороших способів».

— Назви одну, — сказав Карлос.

Воррен на мить подумав, а потім сказав: «Найкращий спосіб уникнути вбивства — це ніколи не знайти тіло. Можливо, помістіть його у мокрий цемент, який стане фундаментом для великої будівлі. Ніхто не зруйнує будівлю, щоб шукати тіло».

— Дуже розумно, — сказав Карлос. «Але припустімо, що ви поклали тіло у фундамент Всесвітнього торгового центру, а потім якісь терористи роздули з нього живе лайно. Ваше тіло може спливати».

— Добре, — погодився Воррен. Він ніколи не думав про це раніше. Він уважно спостерігав за Карлосом. Він знав, що робить Карлос, налякавши цих хлопців. І він добре це впорався, принаймні з трьома молодшими. «Як би ти це зробив?» запитав він.

Карлос тицьнув пальцем у наймолодшого на вигляд в'язня. "Ви! Ви збираєтеся дізнатися. Або ви збираєтеся сказати мені те, що я хочу знати».

У юнака почали труситися ноги.

Карлос нахилився, поки його обличчя не опинилося перед обличчям наймолодшого чоловіка. «Де Анджело Франко Грілло?»

У молодого чоловіка теж почали тремтіти руки.

«Якщо ти скажеш мені, я дам тобі тисячу доларів, і ти підеш від цього», — сказав йому Карлос.

Юнак трохі заспокоївся.

«Якщо ти мені не скажеш, я вб'ю тебе найжахливішим способом, який тільки можна уявити».

Верхня частина тулуба юнака почала тремтіти, аж усе тіло затремтіло.

«Клянусь тобі, — сказав наймолодший.

До того, як Савіні перебив його. "Замовкни! Не кажи йому нічого».

«Дуже нерозумна порада», — сказав Карлос наймолодшому на вигляд чоловікові. «Де Грілло зараз?»

"Не знаю. Клянусь тобі, я не знаю. Я б сказав вам, якби знав, але я не знаю, клянусь».

Карлос підвівся. "Так шкода."

Після цього троє чоловіків Карлоса встали, підійшли й скинули з наймолодшого чоловіка наручники, провели його до телефонної будки, відчинили двері на петлях, штовхнули молодого чоловіка всередину, зачинили двері й замкнули їх на засув. Юнак поклав обидві долоні на пластикову стіну, його обличчя було сповнене жаху. Нічого не кажучи, він усією мовою тіла благав відпустити його, дивлячись на своїх товаришів.

Карлос недбало підійшов до телефонної будки. На стіні були три великі червоні кнопки, яких Воррен раніше не помічав. Карлос поклав великий палець на верхній гудзик, потім повернувся, щоб дивитися на інших в'язнів.

«Це те, що чекає на вас, якщо я не дізнаюся того, що мені потрібно знати», — сказав Карлос.

Він натиснув верхню кнопку.

Молодий чоловік впав на чотири дюйми вниз і майже втратив рівновагу, наче підлогу раптово опустили або зняли. Тепер його ноги були під нижньою частиною пластикових дверей, і їх не було видно. Він подивився вниз і почав кричати. Це був жахливий крик, і він вклав у нього всю свою енергію.

Він підскочив і спробував схопитися за стіни, але не було за що вхопитися, і його ноги знайшли те, що було на дні телефонної будки. Він подивився вниз і знову закричав; цього разу було ще страшніше, ніж попереднього.

І Карлос натиснув на середню кнопку.

Миттєво почувся гучний шум мотора, тіло юнака сильно затряслося, потім він почав сповзати все нижче і нижче. З-під рівня палуби бризнуло стільки крові, що вона бризкала на пластикові стіни заввишки

два фути, поки не почала стікати по стінах струмочками. Наймолодший чоловік скрикнув; його очі заковувалися на голові, поки не було видно лише білків, а потім він замовк, коли помер. Його тіло почало тонути і зникати. Коли в полі зору залишився тільки його тулуб, він почав обертатися, потім обертася все швидше й швидше, як жаба в блендері, і скочувався все нижче й нижче, поки зовсім не зник.

Уоррен сидів нерухомо протягом усієї жахливої події. У свій час він бачив жахливі речі; час від часу він чинив жахливі речі своїм ворогам, але в ту мить відчув, що це було найжахливіше, що він коли-небудь бачив.

Карлос повернувся через кімнату, поки знову не опинився перед іншими трьома в'язнями. Він поклав кулаки на стегна й погойдувався в ритмі човна, що коливався. Тоді він сказав: «Ось як ти робиш ідеальний злочин, Уоррене. Ви подрібнюєте їх на корм для риб. Під цим човном прямо зараз є сотні риб, які харчуються м'ясистими шматочками, які колись були людиною. І того чоловіка вже немає. Пуф. Він клацнув пальцями. «І тому злочину не було скоєно».

Карлос нахилився, щоб дивитися в очі наступному наймолодшому чоловікові. "Як щодо тебе? Хочете сказати, де містер Грілло?"

Наступний наймолодший чоловік не міг говорити досить швидко. «Клянуся Богом, чоловіче, я не знаю, де він. Але я знаю, що лімузин, на якому їхав Грілло, заїхав у той самий житловий будинок, з якого виїхав третій лімузин».

«А де це було?» — запитав його Карлос.

— Заткнися, Гвідо, — прогарчав Савіні.

Але Гвідо проігнорував його. «Це будинок на розі 35-ї авеню та 73-ї вулиці. Деякі квартири. Я зараз не можу згадати їх ім'я».

«А де зараз Грілло?» — запитав Карлос.

"Не знаю. клянуся Не знаю. Зараз він міг бути де завгодно. Клянуся, чоловіче, клянусь».

Карлос підвівся. «Я тобі вірю».

Троє його чоловіків підійшли й скинули наручники з наступного наймолодшого. Вони підвели його і провели до телефонної будки.

«Ти не збираєшся посадити мене туди?» — благав наступний наймолодший чоловік. «Ти не можеш». Сеча стікала по його ногах, намочуючи штани. Він розв'язався з водянистим перденням протягом десяти секунд, і жахливий сморід якогось огидного лайна наповнив кімнату.

Люди Карлоса штовхнули його в телефонну будку й замкнули двері.

Карлос натиснув середню кнопку, і почався шум двигуна. Наймолодший чоловік три секунди кричав. Кров бризнула на пластикові стіни три фути заввишки, поки не потекла струмками, потім він повільно стиснувся й розчинився, розвернувся дуже швидко, наче був у блендері, і зник.

Це зайняло близько п'ятнадцяти секунд.

Уоррен вирішив, що вдруге це буде таке ж жахливе видовище.

Карлос підійшов і поставив своє обличчя перед обличчям третього чоловіка. «Скажи мені, де Грілло, або допоможи мені, я посаджу тебе в кабінку».

Третій відкрив рот і спробував заговорити, але нічого не вийшло. Його рот швидко відкривався і закривався багато разів, видаючи лише тихі звуки, що тріскають. Тоді він розплакався і почав ридати. Потім він заривав ще дужче, і сльози потекли по його обличчю, доки Уоррен не переконався, що ніхто не міг ридати сильніше.

Карлос випростався й похитав головою.

Троє чоловіків зняли з третього наручники і кинули його в кабінку. Карлос натиснув середню кнопку, і третій чоловік зник, як і двоє інших. Уоррен точно знав, що він міг дивитися на це цілий день щодня до кінця свого життя і ніколи до цього не звикнути.

Потім він згадав псевдонім і прізвище Грілло, і він подумав про іронію, що його друзі та вороги називали його Джорджем «Подрібнювачем» Грілло. «Гріндер» тепер набув абсолютно нового та потужного значення.

Тоді Карлос підійшов, поставив своє обличчя перед обличчям Савіні та подивився йому в очі. «А тепер, крутий хлопцю, твоя черга».

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Хоча Савіні сказав: «Іди до біса, мудака», Уоррен міг зрозуміти, що вбивця Грілло тепер наляканий; це видно було в його очах. Пустий, хиткий вигляд замінив зухвалий, самовпевнений вигляд, який він мав завжди.

Але, хоча він був приголомшений і знав, що це все, що він помре за кілька секунд, він був далеко не зовсім знервований.

«Де Грілло?» — запитав Карлос.

«Звідки, хреня, я маю знати?» Він спробував плюнути Карлосу в обличчя, але в його роті було занадто сухо, щоб щось вилізло.

«Як» це не має значення. Знаєте, це все, що має значення». Карлос випростався і почав ходити по кабіні. "У вас немає причин не казати мені. Ніхто ніколи не дізнається, що це були ви. Скажіть мені, і ви отримаєте тисячу доларів і ваші папери".

Карлос кинувся до нього, схопив Савіні за волосся й підняв йому обличчя, щоб дивитися прямо в очі. «Зрештою ми знайдемо його, з вашою допомогою чи без неї. Ви знаєте, що це правда. Тоді ми його вб'ємо. Чому ти маєш помирати без потреби?»

«Давайте приступимо до цього», — прогарчав Савіні.

Карлос відпустив волосся Савіні, і голова Савіні схилилася йому на груди. Карлос клацнув пальцями.

Троє чоловіків роздягли Савіні, і він не чинив опору, коли вони повели його до кабінки.

Воррен напружився. Карлос не збирався посадити туди Савіні, справді? — запитав він себе. Він був приголомшений, коли троє чоловіків дійсно посадили Савіні в кабінку і замкнули двері. Карлос насправді не збирався перетирати Савіні на корм для риб, чи не так? — здивувався Воррен. Він хотів підскочити й припинити це, але щось його стримувало.

«Карлос, мабуть, знає, що робить», — сказав собі Воррен. Напевно, Карлос знає, що робить. . . Я сподіваюсь?

— Це твій останній шанс, Джонні, — сказав Карлос. «Говори або помри».

Савіні заплющив очі, нібито змирившись із долею.

Карлос натиснув нижню кнопку, і почався шум двигуна.

Савіні хрипко вигукнув.

Воррен підскочив зненацька, повністю обурений. Якщо Карлос справді вбив Джонні, він збирався... . . .

. . . І нічого не сталося.

Савіні розплющив очі й опустив очі з повним шоком. Він протер очі руками, які сильно тремтіли.

«Сучий син», — пробурмотів Карлос. «Цей Джонні Савіні — сучий сучий син».

Воррен підійшов поруч із Карлосом і подивився на Савіні. Савіні хихикав, його очі були вирячені й бігали туди-сюди. Його все тіло тремтіло.

«Він був цілком готовий померти, щоб захистити свого боса», — сказав Воррен. «Цікаво, як Грілло міг виявляти таку лояльність?» Уоррен був такий радий, що не влаштував сцени і не вимагав знати, що робить Карлос, і що він довіряв Карлосу, принаймні настільки, щоб не робити з себе дурня.

Карлос похитав головою.

"Що тепер?" — запитав Воррен.

— Не хвилюйся, — сказав Карлос. «Це лише перший раунд».

«Перший раунд?» Воррен думав, скільки раундів може бути. Розраховуючи, чи дізнається він, чи ні, він дістав мобільний телефон і зателефонував Фолвеллу. «Роберт. Мені потрібно знати все, що можна знати про квартири на 35-й авеню та 73-й вулиці, Квінс».

«Я відразу візьмуся за це», — сказав Фолвелл.

Воррен від'єднався та подзвонив Балларду. «Відведіть двох своїх людей до житлового будинку на розі 35-ї авеню та 73-ї вулиці в Квінсі. Низький профіль, розумієш? Я не хочу чути, як вони втратили свою необережність. Нехай вони оглянуться навколо, а потім тримайте це місце під наглядом. Ми думаємо, що Грілло пірнув у гараж і ось як він втратив вас цього ранку».

"Зразу."

Воррен і Карлос сиділи обабіч Джонні Савіні в кузові синього броньованого Форда. Брати та Берк сиділи на передньому сидінні. За кермом був Сем. Слідом за ними їхали три броньованих Хаммери, наповнені двадцятьма сімома людьми Карлоса. Вони все ще були в Коннектикуті, але поверталися до міста по I-95.

Було сутінки, майже темно.

Це була показова демонстрація сили, але Уоррен і Карлос були достатньо впевнені, що ніхто з людей Грілло не стежив за ними до Стемфорда, і що за ними не стежать зараз. Кожен із них був фахівцем у нагляді та контрспостереженні, і кожен з них пильно стежив за тим, хто за ними стежить або стежить за ними будь-якими способами. Оскільки вони були впевнені, що Грілло не володіє супутниковими технологіями, вони вважали, що зараз у безпеці.

Але навіть якщо люди Грілло йшли їм на п'яти, вони сумнівалися, що його головорізи хочуть з ними зв'язатися. Кожен з людей Уоррена був озброєний бронебійною зброєю та боеприпасами. І вони також мали шість російських кулеметів РПК74, відібраних у Савіні та його бойової команди разом із сотнею патронів до кожного. Вони, якщо їх притиснути, можуть накликати на кого завгодно бронебійний шторм.

Уоррен дивився на Савіні, який сидів поруч, і знав, що маленький епізод на траулері надзвичайно вплинув на Савіні. Здавалося, сьогодні він уже трішки постарів. Здавалося, він трохи схуд. Він похилився вперед; його плечі вийшли далеко вперед від грудей. Його дихання стало більш утрудненим; у нього були набряклі мішки під очима, яких не було раніше того ранку. Його очі безперервно бігали довкола, ніби він очікував, що хтось підкрадеться до нього з його сліпого боку. Його губи злегка ворушилися, ніби він бурмотів сам собі, ніби його впевненість була зруйнована.

Уоррен не міг звинувачувати Савіні, насправді. Те, що Уоррен бачив сьогодні вранці, вплинуло на нього, і він був лише спостерігачем. Він не був об'єктом цього психічного нападу.

А випробування Савіні тільки починалися. Якщо був перший раунд, то точно був другий раунд, можливо, третій, і, можливо, навіть четвертий. Уоррен був радий, що сьогодні він не Савіні.

Карлос раптово порушив спокій. «Я маю передати це тобі, Джонні. Це було справді щось».

Уоррен думав, що приєднається. «Ти справді добре впорався», — додав він.

«Більшість чоловіків були б дурними і виплеснули б свої нутрощі. Але не ти», — додав Карлос.

Здавалося, Савіні не почув їх, принаймні не відповів.

«Ти справжній жорсткий хлопець, — продовжив Карлос.

«Але це був лише перший раунд, чи не так Карлос?» - сказав Уоррен

«Справді це було».

«Цього разу ми приготували для вас щось ще чудовіше. Правда, Карлос?» Уоррен намагався звучати весело.

Карлос нахилився й прошепотів Савіні на вухо. "О так. Ти думаєш, що ти поганий, добре. . . Я зберіг для вас щось справді особливе».

Уоррен нахилився й тихо заговорив на інше вухо Савіні. «Кожна людина має свій особливий страх, і ми точно знаємо, який ваш. І ви ось-ось зіткнетеся з цим віч-на-віч». Він не мав найменшого поняття, що має статися, але це звучало добре. І з того, що він знав про Карлоса, у нього було відчуття, що він був правильний, коли зробив таку погрозу.

Це вдалося. Савіні сів прямо. Він перевів погляд з Уоррена на Карлоса й знову назад.

«Ти ніколи мене не зламаєш», — прошипів Савіні, у нього пересохло в роті, щоб добре складати слова. В його очах повернулася якась непогора.

Карлос усміхнувся, а потім сказав: «Ти не уявляєш, що на тебе чекає, великий хлопче, інакше ти б не сказав такої дурниці».

Карлос усміхався про себе цілу хвилину.

Савіні повільно опустився, поки його плечі не стирчали перед грудьми, і він знову почав бурмотіти собі під ніс.

«Форд» і «Хаммери» заїхали в місто та в занедбаний район у нижній частині Бронкса біля Юніон-Порту. Вони під'їхали до великого покинутого складу й зупинилися. Двері відчинилися, і всі машини заїхали всередину.

Троє людей Карлоса забрали Савіні.

Карлос повернувся до Уоррена, братів і Берка. «Ви, мабуть, голодні».

Уоррен цього не усвідомлював, але він був.

«Чому б вам не піти смачно поїсти», — запропонував Карлос. «Розслабтеся. Насолоджуйтеся». Він глянув на годинник. «Зараз сьома тридцять. Повертайся через дві години. До того часу нам знадобиться все підготувати тут».

Уоррену це здалося добре.

Через дві години Уоррен повернув «Форд» у покинутий склад і припаркував його біля «Хаммерів». Один із людей Карлоса привів Уоррена, братів і Берка до кімнати, усіяної офісним сміттям: поламані стільці,

повалений стіл, іржава металева шафа для документів. Пил товщиною в дюйм лежав на всьому. Вони пройшли крізь двері в дальній стіні, зійшли по сходах і відчинили тендітні дерев'яні двері в кінці короткого коридору.

Кімната була маленькою й порожньою, за винятком Карлоса. Гола лампочка, що висіла на кінці дроту, що звисав зі стелі, давала єдине світло.

«Все підготовлено». Карлос зробив паузу й подивився на всіх чотирьох чоловіків, а потім сказав: «Знаєте, вам, джентльмени, не обов'язково проходити зі мною через ці двері. — Він вказав на ще одну тендітну дерев'яну двері на дальній стіні від тієї, куди вони ввійшли. «Я буду радий передати будь-яку інформацію, яку ми отримаємо від Джонні Савіні».

Карлос глянув на кожного по черзі.

— За копійки, — сказав Стів.

— За фунт, — сказав Сем.

Воррен і Берк нічого не сказали й не поворухнулися.

Карлос кивнув. «Тоді ходімо зі мною». Він обернувся і зробив один крок, зупинився, потім повернувся. «Сподіваюся, ви, хлопці, не їли рідкісної яловичини чи чогось надто жирного». Він повернувся, підійшов до дверей, відчинив їх і пройшов.

За ним пішли маршали.

Вони увійшли в іншу маленьку кімнату, але більшу за ту, з якої щойно вийшли. Підлога була очищена від усього сміття і була голою бетонною. Як і стеля. Усі чотири стіни склалися з бетонної цегли, давно пофарбованої білою фарбою. Сколки фарби розміром з гральні карти відшаровувалися від усіх поверхонь стін. У дальньому кутку стояв міцний дерев'яний стілець із прямою спинкою.

Інші тендітні дерев'яні двері були зачинені в дальній стіні.

Троє людей Карлоса притулилися до однієї зі стін. Перед ними Джонні Савіні сидів у тому, що більше нагадувало стоматологічне крісло, але з деякими разючими відмінностями. Ремені закріпили Савіні на талії, грудях, шиї, чолі, обох плечах, нижніх частинах рук, стегнах, колінах і щиколотках. Уоррен помітив, що його голова повернута назад під кутом сорок градусів.

Він нікуди не збирався.

Уоррена дивували руки й ноги Савіні. Кожен окремих палець на руці й нозі був хитромудро з'єднаний із мармуровими плитами з тонкими мідними нитками, які розводили всі його пальці. Воррен подумав, що Джонні Савіні виглядає настільки незручно, наскільки це можливо для людини.

Поруч із Савіні стояв візок, поверх якого було накрито простирадлом кілька предметів неправильної форми. Один об'єкт на візку, який не був прикритий, — це велика електрифікована праска, яка мала наконечник три дюйми завдовжки і дюйм товщиною, який світився яскраво-червоним. Уоррен відчув тепло від речі на відстані восьми футів.

Карлос підійшов до Савіні. «Я хочу знати, де Грілло, і я хочу знати прямо зараз. Ви скажете або допоможіть мені, я витягну з вас інформацію найжахливішим способом, який ви можете собі уявити».

«Мене не цікавить, що ви можете собі уявити», — прохрипів Савіні. Його губи були настільки сухі, що вони потріскалися і місцями злегка кровоточили.

«Вам буде цікаво. дуже. І це не займе у вас багато часу, — сказав Карлос. Він потрапив Савіні в обличчя. «Ти і твої подібні вбили мого брата. А тепер я збираюся помститися прямо з твоєї дупи. . . буквально».

Він смикнув простирадло з візка, щоб виявити маленьку гостру, як бритва, сокиру, пару довгих щипців і маленьку воронку дивної форми на чотири дюйми навколо, яка звужувалася до двох дюймів завширшки з шийкою в один дюйм. Був також рулон сірої клейкої стрічки, пляшка яблучного соку на шістдесят чотири унції та пластикова склянка.

Один із людей Карлоса підійшов і взяв клеймо в товстих чорних рукавичках і став біля ніг Савіні, тримаючи його подалі від свого тіла. Інший чоловік підняв воронку і став позаду голови Савіні. Третій чоловік стояв біля голови Савіні з рулоном клейкої стрічки.

Уоррен із гострим передчуттям думав, що ж трапиться. Його розум придумав чимало жахливих речей, які одна людина могла зробити іншій за допомогою розпеченої кочерги та гострої сокири.

Сталося так, що він не наблизився до правильного вгадування.

Савіні взяв маленьку сокирку й тиснув пальцем по краю.

Просто для ефекту, припустив Воррен.

Карлос глянув на всіх трьох своїх людей, підняв сокиру, на мить зупинився, тримаючи її над головою, і опустил її чітким і точним ударом, який акуратно відрубав Савіні мізинець на лівій нозі.

І Савіні зойкнув від болю.

Перший чоловік із розжареною кочергою підійшов і припік рану розпеченим наконечником. Закипіла кров. Запах горілої плоті та киплячої крові пронизав кімнату, і Уоррен ледь не заляк.

І Савіні скрикнув від болю.

Карлос підняв відрізане число з підлоги щипцями з довгою ручкою, поставив палець перед обличчям Савіні, показуючи його йому.

Савіні, здавалося, не бачив цього, оскільки був занадто зайнятий криком.

Чоловік, який стояв за головою Савіні, дочекався, поки Савіні відкріє рот, а потім засунув маленький кінець воронки йому в рот і тримав його там із грубою силою.

Чоловік із рулоном клейкої стрічки відірвав шматок завдовжки вісім дюймів.

Савіні впустив палець ноги у воронку, і він покотився Савіні в рот.

Другий чоловік вирвав воронку з рота Савіні, і перш ніж Савіні встиг виплюнути палець на нозі, чоловік із клейкою стрічкою закрив рот Савіні, але там, де він міг дихати через ніс. І раптом Савіні сидів там, затиснувши палець ноги в роті, його дихання то вдихало, то видихало через ніс.

Здавалося, знадобилося кілька хвилин, щоб те, що з ним трапилося, зрозуміло, і Савіні почав кричати через ніс, судоми, і намагався з усіх сил розірвати свої зв'язки, навіть якщо це означало знищити своє тіло під час цього.

Але все, що він міг зробити, це марна боротьба.

Як тільки Савіні втомився і перестав боротися, Карлос нахилився, щоб дивитися Савіні прямо в очі. «Це вірно, солдату. Я буду годувати вас частинами себе, доки ви або не скажете мені те, що я хочу знати, або ви з'їсте все своє тіло». Карлос знизав плечима. «Я? Це неважливо. У мене в календарі на наступний тиждень чи близько того нічого немає. І подивіться».

Карлос злегка торкнувся кожного пальця на нозі Савіні, а потім кожного пальця. «У нас є ще дев'ять пальців на ногах, ще десять пальців, по три суглоби на кожному пальці, але лише по два суглоби на кожному великому пальці. Давайте подивимось. . . це ще тридцять сім разів, ми можемо зробити це. Хіба це не буде весело! І це ще до того, як ми дійдемо до інших частин анатомії». Карлос простягнув руку, схопив Савіні за яйця та стиснув його якомога сильніше.

У Савіні почалися конвульсії, і він намагався з усіх сил порвати ремені, що тримали його, кричачи через ніс.

Карлос відпустив і знову поставив своє обличчя перед Савіні. «І я не дозволю тобі стікати кров'ю до смерті, о ні. Для цього і призначена фірмова праска. Ми збираємося припікати кожну рану, щойно це зробимо. І як тільки ви почнете слабшати, ми збираємося відновити вашу силу невеликою кількістю яблучного соку. Ти ні за що з цього не вийдеш».

Карлос усміхнувся, але в ньому не було ні тепла, ні веселості. «І ти будеш сидіти в цьому кріслі, доки я не скажу, що ти можеш з нього вибратися, незалежно від того, чи скажеш ти мені те, що я хочу знати».

Карлос розвернувся й рушив до дерев'яних дверей, у які вони ввійшли. «Усі зі мною».

Усі чоловіки пішли слідом за Карлосом до сусідньої кімнати, і Сем зачинив за ними двері.

«Ми дамо йому трохи погаситися там одному», — сказав Карлос.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Приблизно через двадцять хвилин маршали повернулися в іншу кімнату. Джонні Савіні лежав у кріслі із заклеєним скотчем ротом, як і залишили, але обличчя його було буряково-червоне. Вени вискочили на його шиї, скронях і чолі й пульсували, наче він бігав останній відрізок марафону вниз головою. Його очі були повністю налиті кров'ю, і білок не було видно взагалі.

Карлос підійшов і зірвав стрічку з рота Савіні. Савіні виплюнув палець на нозі з ротом, повним крові, і почав нестримно блювати.

Маршали спостерігали за ним, поки він не перестав кашляти і не зміг перевести подих. Більша частина червоного з його обличчя зникла.

«Де Грілло?» — недбало запитав Карлос.

Голова Савіні схилилася на груди, наче він заснув.

Троє чоловіків знову зайняли свої позиції. Перший чоловік позаду Савіні з воронкою, другий чоловік поряд із восьмидюймовим шматком клейкої стрічки, уже відірваним від рулону, і третій чоловік біля ніг тримає розпечене клеймування.

Карлос узяв сокиру. — Ви, звичайно, не вдаєте, що спите?

Савіні не рухався.

Карлос чистим помахом сокири відрубав Савіні наступний палець на лівій нозі.

Савіні підняв голову і почав кричати на все горло.

Чоловік із клеймом підійшов і припік рану. Кров знову зашипіла, і сморід горілого м'яса став ще сильнішим.

Гучність крику Савіні не змінилася, доки чоловік позаду не засунув воронку йому в рот і затримав її там. Карлос підхопив щипцями палець і впустив у воронку. Савіні спробував язиком виштовхнути палець ноги з його рота, але був надто повільним. Другий чоловік вихопив воронку з рота, а третій чоловік заклеїв рот скотчем, перш ніж він встиг це зробити.

Обличчя Савіні стало яскраво-червоним, і вени знову вискочили на всій його голові та шиї, і він кричав через ніс і бив щосили, але марно. Маршали спостерігали за ним, поки він не виснажився і зовсім не обм'як. Його дихання то вдихало, то видихало, і він дивився на Карлоса з усією ненавистю на світі.

«Це закінчиться, коли ти вирішиш», — сказав йому Карлос. «Ти готовий піти звідси?»

Очі Савіні звузилися до щілин, і він почав говорити хрипучими складами через ніс. Усі в залі знали суть сказаного, навіть якщо вони не могли зрозуміти слів — Савіні проклинав родовід Карлоса на зорі часів.

"Дивовижно", - сказав Карлос. «Дійсно дивовижно. Було лише кілька чоловіків, які не зламалися на цьому етапі лікування». Він узяв сокиру. «Мені цікаво, скільки він може витримати».

Карлос зірвав стрічку з рота Савіні. Він виплюнув палець на нозі і потекла кров. Більша частина крові стікала йому з підборіддя й капала на груди.

Сокира знову впала експертним прицілом, і Карлос відрубав Савіні середній палець на лівій нозі. Савіні спробував скрикнути, але те, що вийшло, було жалюгідним, каркаючим бурчанням, бурчанням, бурчанням.

Перший чоловік припік цю рану шипінням. Другий захов воронку Савіні в рот. Карлос підняв щипцями палець ноги з підлоги, куди він впав, і впустив його у воронку. Другий чоловік зняв воронку, а третій заклеїв Савіні рот скотчем.

Обличчя Савіні почервоніло ще більше, ніж раніше. Його вени вискочили ще більше, і він почав гіпервентилувати через ніс. Його очі розширилися, потім він заплющив їх і знову почав судомитися. Все його тіло задерев'яніло і залишалося таким кілька секунд, а потім зовсім обм'якло.

І Савіні знепритомнів.

У Воррена виникло відчуття, що це не вчинок, що таке лікування справді погано впливає на здоров'я Савіні, але він не збирався втручатися.

Карлос підхопив голову Савіні за волосся й подивився на його червоне й одутле обличчя.

«О, Боже, — сказав Карлос. «Він може задихнутися». Він зірвав стрічку з рота Савіні. Довгі криваві слини текли з його рота і стікали по шиї. Нога вислизнула з-поміж його губ і впала на підлогу.

Чоловіки спостерігали, як Савіні сидів там добрих п'ять хвилин, перш ніж різко прийшов до тями. Він відкрив очі, заляк і вирвав, але нічого не вийшло. Потім він сухо потягнув знову і знову і знову, нічого не виходячи з його рота.

Потім Савіні зовсім обм'як і прохрипів: «З мене досить. Я маю . . .» Його рот і горло були настільки сухими, що він просто вимовив слова «досить».

Карлос відкрив пляшку з яблучним соком і налив у склянку. Він влив трохи соку Савіні в рот, поки той не закашлявся й не виплюнув рідину, а потім Савіні проковтнув решту склянки. Карлос наповнив його, а Савіні осушив. Савіні кілька разів кашлянув, а потім сказав: «Більше нічого. З мене досить. Я скажу тобі те, що ти хочеш знати».

Карлос потер руки. «Де Грілло?»

У Савіні був ручний пес, який виглядав так, ніби він був повністю переможений. «Грілло володіє багатьма різними властивостями в Квінсі та його околицях. Він і його безпосередні охоронці перебувають під прикриттям в офісі резидента та квартирі 101 в апартаментах Royal Place. Це на розі 31-ї авеню та 77-ї вулиці». Савіні кілька разів глибоко вдихнув, перш ніж продовжити.

«Він буде там. . . гарантований . . . але на вашому місці я був би обережним, як ви підходите до цього місця». Він благально подивився на Карлоса. «Можна отримати ще соку?»

Карлос наповнив ще один келих і вилив Савіні в горло. Савіні прицмокнув губами й продовжував важко дихати.

"Як ви знаєте, що?" — запитав його Воррен.

«Грілло має свої місця, як і всі ми».

«Я впевнений, що Грілло має багато місць у Квінсі та навколо нього, Джонні», — сказав Воррен. «Звідки ти знаєш, що він цим користується?»

«Як ти так довго прожив, будучи таким дурним!» — гаркнув Савіні. «Я один із головних людей великого боса. Цей план підстергти вас, коли ви стежите за ним з аеропорту, розроблявся протягом тривалого часу. Він поміщає свій лімузин у гараж Henderson Arms Apartments, інший займає його місце на вулиці. Вони чекають десять хвилин, поки всі ваші люди пройдуть, а потім проходять кілька кварталів до апартаментів Royal Place, якими він володіє, де ви ніколи його не знайдете. Потім лімузин везуть до Балтімора».

Воррен хихикнув. «Забагато брехні, Джонні. Того плану засідки на нас давно не було. Насправді його зібрали в останній момент. Грілло, мабуть, був дуже здивований, коли помітив наш хвіст за ним, виходячи з Ла-Гуардії».

Воррен замовк, розмірковуючи, а потім продовжив. «Вона не митиметься, Джонні. Ти брехливий мішок лайна. Ви зробите все, щоб захистити свого боса».

Савіні заплющив очі, наче не мав сили тримати їх відкритими до кінця. «Просто перевірте це. Ви побачите, що я правий».

— Ні, Джонні, — сказав Воррен. «Ми не будемо це перевіряти».

«Ви думаєте, що він бреше?» — недовірко запитав Карлос. «Ніхто ніколи не міг прийняти таке покарання, не зламавши».

«Він бреше, — сказав Воррен. «І Джонні Савіні не звичайний бандит. Ти, старий сину?»

Савіні захихкав і заплющив очі.

Карлос подивився на Воррена. «Ми продовжимо другий раунд чи перейдемо до третього?»

«Другий раунд, схоже, цього не зробив». Воррен кілька хвилин розглядав Савіні. «Перейти до третього раунду». Воррен думав, що може бути жакливішим за другий раунд. «Так, однозначно, крок третій».

Савіні різко розплющила очі. За ними знову стояв справжній страх.

Люди Карлоса розстебнули ремені та відв'язали Савіні від стоматологічного крісла. Вони скували йому наручники, підняли на ноги, потім посадили й прив'язали до міцного дерев'яного крісла з прямою спинкою в кутку. Вони перекинули його стілець на задні ніжки й потягли до хистких дерев'яних дверей у дальній стіні, відчинили їх і протягли туди.

Карлос і решта маршалів пішли за ними.

Увімкнули світло, і Воррен озирнувся.

Вони зайшли в кімнату, багато в чому схожу на ту, з якої щойно вийшли. Усі чотири стіни були цегляні з бетону, біла фарба злущилася великими пластівцями. Голі бетонні підлога та стеля. Проте в центрі кімнати стояв великий стос нової бетонної цегли, кілька діжок зі свіжим розчином і маленький металевий стілець. Чоловіки потягнули Савіні в дальній правий кут кімнати, а потім почали будувати стіну в трьох футах від торцевої стіни по довжині кімнати в напрямку Савіні.

Карлос підтягнув маленький металевий стілець до Савіні й сів на нього. Він нахилився й прошепотів Савіні на вухо. «Ти справді суворий чоловік, чи не так? Ви думаєте, що я нічого не можу зробити, щоб зламати вас».

Савіні спостерігав, як люди будують стіну. «Їж купи какашки, мудаку».

Зараз стіна була завершена приблизно на чверть. Карлос усе ще сидів поруч

Савіні. Карлос сказав: «Ти знаєш, як це бути абсолютно самотнім, де ніхто не чує, як ти кричиш?»

Савіні виглядав більш нервовим і сказав: «Ти можеш мені підірвати».

Стіна була майже наполовину завершена. На обличчі Савіні був хворобливий вираз.

Карлос сказав: «Ти виглядаєш не дуже добре, Джонні. Я думаю, ти повільно, але нарешті, усвідомивши, що з тобою має статися, так?»

Савіні важко ковтнув, дивлячись, як чоловіки працюють на стіні.

«Як це почувати себе, опинитися на хвилі зла, а?» сказав Карлос. «Звісно, ти звик робити з ким завгодно, чи не так? Ну, тепер я можу робити з тобою все, що хочу. Ніхто не знає, де ти, і ніхто ніколи не дізнається, що з тобою станеться. І я б'юся об заклад, нікого це не хвилює».

Стіна була завершена приблизно на три чверті, і Савіні не зводив очей з людей, які її будували. Його дихання ставало все коротшим і коротшим.

«Ви коли-небудь замислювалися, як це було б бути похованим живцем на шість футів під землею в труні, яка була прибита цвяхами», — сказав Карлос. «Ти кричиш. Ви хапаєтеся за кришку. Ваше серце голосно калатає у скронях. Ваші легені горять, коли закінчується повітря. І все це даремно, бо вас ніхто не чує».

Савіні дихало хрипкими штанями. Він сказав: «До біса».

Люди Карлоса побудували стіну від підлоги до стелі аж до місця, де сидів Карлос.

Вони продовжили будувати стіну повз Савіні, але залишили отвір приблизно два квадратних фута з половиною, крізь який було видно голову Савіні.

Карлос підсунув свій стілець біля отвору, де він міг поговорити з Савіні через отвір. Він сказав: «Це твій останній шанс. Де Грілло?»

Савіні тихо застогнав і погойдувався в кріслі вперед-назад. Його очі були закриті.

Карлос сказав: «Все, що тобі потрібно зробити, це сказати мені, де Грілло, і все це закінчиться».

Савіні сказав: «Іди обсуши себе».

«Якби я міг». Карлос засміявся. «Бачиш ту стіну праворуч, Джонні?»

Савіні глянув праворуч. Стіна була за два фути від його обличчя.

«Вгадай, хто по той бік стіни?» Карлос засміявся, що вийшло як зле, злобне шипіння. «І вгадайте, хто по той бік стіни по інший бік від нього».

Карлос використовував кельму і наніс трохи розчину на цеглу. Він посунув його на місце, зменшивши розмір отвору. «Там трохи погрілося? Повітря для вас ще трохи важке?»

Савіні почав скиглити. Скигління змінилося на стогін. Він закричав: «Ти до біса, мамка! До біса!»

Карлос сказав: «Або ти говориш, або ти вічно проведеш за цією стіною. Де Грілло? Скажи мені зараз!"

Савіні похитав головою. «Ніколи. Ніколи». Він кричав: «Ніколи!»

Карлос налив трохи розчину на іншу цеглину й посунув її на місце. До завершення стіни залишалось лише дві цеглини. «Як щодо цього. Ти хочеш зі мною поговорити, чи не так?»

Дихання Савіні стало дуже утрудненим; повітря свистіло між зціпленими зубами.

— Я нічого не чую, — сказав Карлос. Він намазав розчином іншу цеглину й посунув її на місце. Зараз бракувало лише однієї цеглини, поруч із ротом і носом Савіні.

Карлос заговорив у дірку. «Настав час. Говори або помри».

«Я буду говорити!» — сказав Савіні. Він похитав головою, ніби хотів її прояснити. Він зробив паузу, а потім сказав: Ні, я не буду говорити. До біса!» З його рота летіли шматки піни. "Немає! Я буду говорити!"

Савіні метався навколо, намагаючись з усіх сил розірвати його пута або зруйнувати крісло, до якого був прив'язаний. «До біса, — крикнув він. «Я ніколи не скажу ні слова».

Карлос обережно поклав розчин на іншу цеглину. «У вас є п'ять секунд, щоб сказати мені те, що я хочу знати. Чотири. . . три. . . два. . . один». Він зробив паузу. «Занадто пізно для тебе, дурню. Пекло — це місце, де ти опинишся приблизно через чотири хвилини».

Карлос поставив останню цеглину на місце, завершуючи стіну.

Воррен стривожено зробив два кроки вперед, гадаючи, чи не вбив Карлос чоловіка до того, як вони отримали необхідну інформацію. Тоді, згадавши, що сталося на рибальському траулері, він засумнівався в Карлосі. Вирішивши, що Карлос, мабуть, знає, що робить, Уоррен промовчав, сподіваючись, що не пошкодує про це.

Карлос встав і пішов до дверей. «Панове, ходімо зі мною».

Усі чоловіки пішли за ним.

Вони пройшли прямо через кімнату, де Савіні був прив'язаний до стоматологічного крісла, і крізь кволі дерев'яні двері з іншого боку. Вони пройшли через маленьку передпокій, потім вийшли в коридор. Вони повернули праворуч коротким коридором, потім ще раз праворуч довгим вузьким коридором і пройшли в металеві двері кабінету в кінці. Вони увійшли в маленьку диспетчерську, де за пультом сиділи двоє техніків. Воррен і чоловіки зайшли позаду техніків і спостерігали інфрачервоне зображення на відеомоніторі Савіні, прив'язаного до крісла всередині стіни.

Знову ж таки, Воррен був радий, що довірився Карлосу, а не влаштував сцену і не зробив дурня, вимагаючи знати, що відбувається.

Доповідач транслював усе, що сказав Савіні. Він стогнав, потім кричав прокляття, потім стогнав ще трохи. Він закричав від жаху; його подих уривався до нього короткими, вимученими видихами.

Використавши всі сили, що залишилися, він почав розгойдувати своє тіло вперед-назад з могутнім бурчанням, поки він не зміг нахилити стілець спочатку ліворуч, потім праворуч, але стіни з обох боків були настільки близько, що він просто відскочив об них, перш ніж знову вмотитися посередині.

Повністю виснажений, він замовк, коли його голова впала на груди, і він не рухався цілу хвилину.

Тоді він підняв голову і розплакався. Савіні закричав: «Я скажу, що ти хочеш знати. Що хочеш. Я скажу тобі все, що ти хочеш знати».

Карлос нахилився й натиснув кнопку біля мікрофона на гнучкому ніжці. Він нахилився ще далі й заговорив у мікрофон. «Де Грілло?» — лагідно спитав ха.

«Грілло дійсно в апартаментах Queens Gardens». Савіні жахливо ахнув і сказав: «Клянуся вам, він в апартаментах Queens Gardens. Я тобі все про це розповім». Його голова опустилася на груди, і здавалося, що він перестав дихати.

Карлос випростався і сказав: «Заберіть його звідти».

Карлос, Воррен, брати та Берк повернулися до кімнати, де був замуrowаний Савіні, вчасно, щоб побачити, як троє людей Карлоса витягли Савіні з діри, яку вони пробрили в стіні на шість футів нижче, де Савіні сидів.

Воррен був приголомшений станом Савіні. Його обличчя було більш червоне, воно було яскраво-фіолетовим. Він плакав, і задихався, і стогнав, і стогнав, і блювотно ротував, і пихкав, і пихкав водночас. Його рот був наповнений білою піною, а зі щік і підборіддя звисали довгі, пінні, білі слини.

Він опустився вперед настільки, наскільки дозволяли його ремені. Його голова хиталася з боку в бік. Тоді все його тіло напружилася, голова різко підвелася, очі випнулися з орбіт настільки, наскільки могли, він повернув голову й подивився просто в очі Воррена. Воррен дивився у відповідь, доки очі Савіні не заблищали. Через десять секунд Савіні впав, і все повітря, що було в його легенях, повільно вирвалося з одного протяжного шипіння, яке булькало крізь білу піну в його роті, і він більше не вдихнув.

Один із людей Карлоса підійшов і намацав пульс у його лівій сонній артерії. Він спробував по правій сонній артерії, а потім сказав: «Він мертвий. Мабуть, погладив».

— Або серцевий напад, — сказав Карлос. «Що до біса коли-небудь». Він повернувся й подивився на Воррена. "Що тепер?"

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Саме тоді у Воррена задзвонив мобільний телефон. Це був Фолвелл.

«Воррен. Я дослідив місце, яке ви мені дали. Апартаменти Henderson Arms. Воно належить товариству трьох юристів і одного лікаря, які називають себе Cimarron Investment Group. Вони володіють ще чотирма житловими будинками, двома офісними будівлями та невеликою часткою в лікарні. У мене є їхні імена, якщо ви хочете їх почути».

Коли Воррен нічого не сказав, Фолвелл продовжив. «Я не можу знайти нічого, що хоча б віддалено пов'язує Грілло з цією інвестиційною групою. Henderson Arms Apartments має сорок дві квартири, тридцять п'ять з яких належать мешканцям. Залишається сім, які орендовані. Зараз лише один відкритий для оренди».

«Одна і лише одна з цих квартир зараз порожня?» — запитав Воррен.

"Це правильно."

"Який?"

«Дайте мені подивитися. . . квартира 402 порожня».

«Гаразд, дослідіть, будь ласка, будинки», — назвав він назви двох інших багатоквартирних будинків і адресу першого, яку їм дав Савіні. «Тобі доведеться знайти адресу апартаментів Queens Gardens і повідомити нам з Баллардом, що ти дізнаєшся».

«Правильно»,

«Дякую, Роберте. Гарна робота." Воррен поклав слухавку, потім подзвонив Балларду. «Джо. Приведіть ще двох своїх людей у кожну з квартир», — і він назвав назви двох інших житлових будинків, які їм дав Савіні. «Ті самі запобіжні заходи, що й раніше. Зрозумійте».

«Абсолютно».

"Дякую." Воррен роз'єднав цей дзвінок і звернувся до Карлоса. «Скільки бандитів вийшло з гелікоптера з Грілло в Ла-Гуардія».

Карлос задумався на кілька хвилин. — Наскільки я пам'ятаю, одинадцять.

«Одинадцять. Правильно, — сказав Воррен. «Скільки чоловіків з тобою зараз. Усередині цієї будівлі». — Вісім, — сказав Карлос.

«Нас тут, зараз, тринадцять». Воррен подер себе за підборіддя й почав ходити. «Цілком можливо, що Грілло та його одинадцять головорізів ховаються в квартирі 402 у Henderson Arms Apartments».

"Чому ти так думаєш?" — запитав Стів.

«Я кажу тобі, я познайомлюся з цим хлопцем», — сказав Воррен. У цьому будинку є лише одна порожня квартира, яка не є власністю та не орендується. Яке краще місце для нього, щоб причаїтися на деякий час. Він не є власником будівлі, тому ми не можемо пов'язати його з нею. Все, що йому потрібно було зробити, це попросити оперативника підпільно орендувати його якийсь час у минулому, а потім, коли він витягнув старий перемикач, йому залишилося лише піднятися сходами й зникнути. Як ми могли запідозрити, що він міг зробити таке?» Він зробив паузу. «Ха! Можливо, Грілло заздалегідь спланував останню засідку».

«Тоді що ти хочеш робити?» — запитав Сем.

"Котра година?" — запитав Воррен. Він ніколи не носив годинника і рідко піклувався, котра година.

Берк глянув на годинник. «Трохи після півночі».

«Я пропоную піти туди прямо зараз, увірватися й дізнатися», — сказав Воррен.

«А що, якби Грілло передбачив, що ми це зробимо, і замінив це місце», — сказав Сем.

Воррен розвернувся, щоб зустрітися з Семом. «Хіба він може бути таким розумним? Продумати це наперед?» Вказівним пальцем правої руки він пошкрябав саму верхівку черепа.

«Як сказав би Мангейм, нам краще підготуватися до такого випадку», — сказав Стів.

— Пам'ятай про шовк, — сказав Сем. «Це має бути наш бойовий клич у цій справі».

Воррен пожував внутрішню частину лівої щоки, поки думав.

Джеймі, чоловік, який стежив за транспортними засобами від гаража в лісі до другої каюти, ступив уперед. «Я відчиню вам двері, сер. Ні метушні, ні метушні».

«Це той чоловік, якого я б вибрав», — сказав Карлос.

«Чудово», — сказав Воррен. "Ходімо."

Карлос глянув на Савіні. «Що ти хочеш зробити з тілом?»

«Нехай хтось із ваших людей кине його там, де завтра хтось знайде. Це може їх трохи нервувати».

«Тоді нас буде дванадцять у Henderson Arms», — сказав Карлос.

«Я подзвоню Балларду і скажу йому, щоб він з'явився разом із рештою своїх людей», — сказав Воррен. — Тоді нам буде шістнадцять у Henderson Arms.

Люди Карлоса припаркували Хаммери на 73-й вулиці, за чотири квартали від Henderson Arms Apartments. Вони пройшли один квартал до 74-ї вулиці, де чекали Воррен, брати, Берк, Баллард і його люди. Потім по троє з інтервалом у двадцять секунд вони підійшли до Хендерсон Армс.

На цей час було вже далеко за першу годину ночі. Поза будівлею нічого підозрілого не виглядало. Вони не бачили, щоб хтось за ними спостерігав. Без пішоходів. Невеликий трафік.

Вони увійшли до підвального гаража, зупинилися біля дверей на сходову клітку й чекали, поки всі з'являться. Навколо більше нікого не було.

Джеймі зламав замок за тридцять секунд, і маршали кинулися всередину та піднялися сходами. Вони знову нікого не побачили під час підйому. Вони піднялися на четвертий поверх, і Воррен і Карлос дивилися в крихітне квадратне віконце в дверях і спостерігали за коридором. Підлога була добре освітлена, і вони знову нікого не побачили.

Карлос і Хайме, а Хайме тримав у руках сумку, прослизнули крізь двері й мовчки пішли коридором, поки не дійшли до квартири 402.

«Майже неможливо використовувати стакани в замку як вимикач детонації», — прошепотів Хайме. «Це можна зробити з труднощами, але навіщо турбуватися, коли дуже легко користуватися ручкою, коли вона повертається, або дверима, коли вони відокремлюються від косяка».

Карлос приклав великий палець до вічка, коли його чоловік відкрив замок. Цього разу йому знадобилося сорок секунд. Потім Джеймі підвівся й подивився на двері.

«Тепер питання про двадцять чотири тисячі доларів полягає в тому, чи це мінована пастка?» — прошепотів Карлос.

«Або ланцюг включений?» - сказав Хайме.

Джеймі дістав із ранця пару маленьких кусочок для болтів і зупинився біля дверей. "Давай дізнаємось. Будь ласка, відступіть».

Карлос відступив на півдороги до сходів і кивнув

Джеймі повернув ручку і відчинив двері на два дюйми. Він подивився крізь щілину й не побачив ланцюга. Він жестом попросив Карлоса підійти.

Карлос обернувся й махнув рукою Воррену, який відчинив двері на сходах і кинувся коридором, а його люди слідували за ним. Всі вони зупинилися в передпокої біля дверей зі зброєю на руках. Джеймі штовхнув двері квартири до кінця, і маршали кинулися всередину та розповсюдилися.

У квартирі було темно, надто темно. Боячись, що випадково не почнуть стріляти один в одного, вони на ходу ввімкнули світло.

Маршали говорили нормальним голосом, коли сказали: «Чисто ліворуч. «Ясно праворуч». "Виходить." Як вони входили та виходили з кожної кімнати.

Це була невелика, дешево вмебльована квартира, яка давно була покинута. Очевидно, що тут давно ніхто не жив і навіть не був усередині. Місяць чи більше, припускав Уоррен.

Через тридцять секунд вони зібралися у вітальні.

«Ну, чорт, — буркнув Воррен. «Схоже, наша маленька втеча сьогодні вранці принесла лимони. Вибачте, що не даю вам спати так пізно».

«Яка марна трата часу», — пробурмотів Берк.

«Не марна трата часу», — сказав Стів.

«Принаймні ми знаємо про одне місце, де немає Грілло», — сказав Сем.

— Цілком істинно, — погодився Берк.

«Нам краще піти звідси до біса», — сказав Баллард.

«Це правда», — сказав Карлос і дивився на двері.

У цю мить поверхом нижче та кількома квартирами на схід від квартири, куди увірвався маршал, Георгі Кандіотті сидів у кріслі в кутку й напружено розмірковував. У квартирі було темно, за винятком однієї лампи на столі біля нього.

Він пам'ятав, як раніше того дня підіймався на ліфті, великий бос висловив своє занепокоєння щодо того, щоб забрати квартиру, яку Ренфро орендував минулого тижня, використовуючи фальшиве ім'я та фальшиве посвідчення особи, на випадок, якщо це їм знадобиться.

Грілло визнав, що це був геніальний план, але . . .

. . . Але той Уоррен-маршал, здавалося, завжди знав, де вони були і що вони збираються робити, і завжди думав на чотири кроки вперед і заставляв їх зненацька.

Тому Грілло вирішив змінити план. Замість того, щоб зайняти квартиру, яку орендував Ренфро, 402, Грілло вирішив захопити іншу квартиру. Отже, замість того, щоб піти на четвертий поверх, вони зійшли на третьому поверсі, і Грілло зупинився перед квартирою, мабуть, навмання. Кандіотті зламав замок, і охорона Грілло увірвалася всередину.

Коли Грілло та Кандіотті увійшли до вітальні, у чоловіків були єдині мешканці, літній чоловік і його дружина, які все ще були в піжамах, які снідали на кухні, на дивані у вітальні з ротами, заклеєні скотчем, а їхні руки зв'язані за спиною.

Грілло кивнув.

Двоє чоловіків підняли пару на ноги, відвели в другу ванну кімнату, поставили в душ і вистрелили в голову з пістолета з глушником. Вони дозволили тілам впасти головами в каналізацію, щоб уся ця кров могла стікати в каналізацію.

Це було понад вісімнадцять годин тому, і ті тіла все ще були у ванні, і від них у Кандіотті мурашки мурашки.

Саме тоді він почув, як відчинилися двері задньої спальні. Він озирнувся й побачив, що його бос, Анджело Франко Грілло, вийшов і зайшов до вітальні. Грілло вийняв із нагрудної кишені носовичок, делікатним помахом зап'ястка витер ним пил з подушки дивана й сів.

Кандіотті нічого не сказав, коли Грілло запалив одну зі своїх довгих чорних сигар і почав пихкати. Решту чоловіків вигнали або на ліжка в двох інших спальнях, або на підлогу тут, у вітальні.

Кандіотті знав, що це нормальна поведінка великого боса. Він часто прокидався вдосвіта, щоб покурити, перекусити, а іноді й прогулятися, перш ніж повернутися спати.

«Тож скажіть мені, бос, я хотів запитати, чому саме ця квартира саме на цьому поверсі?»

Грілло знизав плечима. «Без особливої причини». Він кілька разів потягнув свою туфлю і видихнув дим у повітря. «Я відчував, що нам потрібно зробити щось абсолютно несподіване. Тепер ніхто не може знати, де ми зараз, навіть Уоррен Маршал, який за допомогою якоїсь магії точно знає, що ми робимо і коли ми це робимо. Що ж, цього разу ми кинули йому вдалиний м'яч з кривим».

"Ніхто не такий хороший", - сказав Кандіотті. «Нікому так не пощастило. Навіть у нього є свої обмеження. Він повинен!"

«Про що ми точно не помітили жодного натяку», — прогарчав Грілло.

«Це цілком правда. Але хіба ми не значно підвищили свій фактор ризику, заволодівши цією квартирою? Припустимо, їхні діти прийдуть сьогодні вечеряти?»

«Ми не відкриваємо двері».

«Припустимо, вони мають ключ або отримають супер».

«Потім ми затягуємо їх усередину і складаємо тіла у ванну». Грілло роздратовано ахнув. «Не хвилюйся. Заспокойся."

Кандіотті намагався придушити свої страхи. «То як довго ми тут залишимося? У мене погане передчуття з цього приводу».

"Я не впевнений." Грілло довго думав, а Кандіотті не переривав думки свого боса.

Нарешті Грілло сказав: «Ні, почекай. Я знаю, коли буде безпечно рухатися. Я хочу в режимі реального часу точно переконатися, де цей маршал-щурячий виродок, перш ніж ми хоч один ніготь пересунемо за двері».

«Як нам це зробити?»

«Придумайте план. Настав час заробити свою зарплату».

Кандіотті глянув на годинник. Було далеко за першу тридцяту ранку. «Мені здається, я знаю, як ми можемо бути впевнені, де Уоррен-маршал з'явиться, і мати необхідні докази, коли він з'явиться», — сказав Кандіотті своєму босові.

Грілло зробив довгу затяжку сигарою й видихнув у повітря непрозорі легені диму. "О так?"

«Дозвольте мені спершу нанести кілька останніх штрихів на плани. «За кілька годин у мене буде для вас щось конкретне».

— А поки подзвони Карделліні, — наказав Грілло. «Приведіть його та його хлопців сюди негайно».

Коли Кандіотті набрав номер, Грілло підвівся і пішов на кухню, щоб щось поїсти.

Через сорок п'ять хвилин у двері постукали. Кандіотті визирнув у вічко, потім відчинив двері.

Увійшло шестеро кремезних, добре озброєних чоловіків.

Коли Уоррен з'явився на зустріч зі своїм найближчим оточенням опівдні наступного дня, він був втомленим і дратівливим. Останнім часом він погано спав і спав лише близько шести годин за останні два дні. Він увійшов до конференц-залу на другому поверсі федеральної будівлі і побачив, що всі його люди там. Він сів у крісло на чолі столу й сказав: «Баллард, звіт».

Баллард сказав: «У мене є дві команди, які спостерігають за всіма трьома об'єктами, про які ви мені розповідали, інспекторе». Баллард відкрив папку перед собою. «У мене тут фотографії та їхні звіти. Нічого незвичайного чи примітного. Ніщо не вказує на те, що Грілло чи його люди перебувають у будь-якому з них. Чи хотіли б ви побачити ці звіти?»

Уоррен сказав ні, помахавши рукою. «Фолвелл, доповідай».

Фолвелл сказав: «Я маю низьку оцінку щодо обох інших будівель. Вони належать Грілло, прямо чи опосередковано. Вони мають-"

— перебив його Воррен. «Що ви маєте на увазі, прямо чи опосередковано?»

«Під час мого розслідування я встановив, що Грілло веде свій бізнес на багатьох різних рівнях. Він володіє компаніями, які володіють компаніями. Деякі таємні, деякі відкрито визнані».

Воррен різко підвівся на стільці. На якомусь ефірному рівні він усвідомлював, що те, що сказав Фолвелл, було дуже важливим, але він не був упевнений, що і чому.

«Тож цілком можливо, що Грілло приховує будь-кого з них», — сказав Воррен.

— Дуже, — сказав Фолвелл. «Або ніхто з них, звичайно».

«Можливо, він встановив під одним із них спеціальний бункер із тунелем, що веде до іншої будівлі», — сказав Сем.

Розум Уоррена летів із шаленою швидкістю, коли він намагався зрозуміти всі підказки цієї справи. «Так куди, в біса, зник Грілло?» — запитав він більше розчаровано, ніж будь-що інше.

Ніхто нічого не сказав.

Тоді Стів сказав: «Ну, ти продовжуєш казати нам, що ти познайомився з цим хлопцем. Ти розкажи нам. Де він?"

«Так», — додав Сем. «Що зробив Грілло?»

Монументальна думка прийшла до Воррена, яка змусила його підвестися, не підозрюючи про це. Потім він дивився в очі й сказав: «Звичайно. Справа не в тому, що він зробив, а в тому, що він буде робити».

Не дуже усвідомлюючи, що він робить, Воррен вийшов із конференц-залу та спустився до своєї маленької квартири. Він ліг на ліжку, сплевши пальці за головою й сів на корточки, щоб гарно, довго подумати.

У той момент на іншому кінці міста на третьому поверсі Henderson Arms Apartments Кандіотті закінчив те, що він говорив Грілло, словами: «. . . і ми створимо стільки плутанини і стільки хаосу, що вони не знатимуть, що відбувається».

Грілло сказав: «А що, якщо він не захопить наживку?»

— Він буде, якщо ми взагалі познайомимося з цим хлопцем. Але навіть якщо він цього не зробить, він буде настільки відставати від вісімки, що ми зможемо піти звідси та сісти на автобус, поїзд чи літак, куди захочемо».

Грілло довго затягувався сигарою й видихнув дим у повітря. «Дзвоніть».

Кандіотті посміхнувся і взяв мобільний телефон.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Маленькі дзвіночки тривоги тихо дзвонили в глибині свідомості Воррена, коли він думав про те, що сказав Фолвелл:

Цими будівлями прямо чи опосередковано володіє Грілло.

Деякі таємні, деякі відкрито визнаються.

Грілло веде свій бізнес на багатьох різних рівнях.

Десь серед усього цього були одна чи дві важливі відомості, які йому потрібні, щоб визначити, що Грілло робитиме далі. Принаймні він так сподівався.

Тривожні дзвони зросли і тепер дзвонили голосно.

Прямо чи опосередковано —

Це підсумовує всю стратегію Грілло щодо бізнесу та війни.

Таємно чи визнано -

Багато інших його угод були точно таємними. Але тоді, коли ти найбільший торговець героїном у країні, тобі потрібна таємниця.

Багато різних шарів -

Він думав про те, що він знав про Грілло. Що це за людина була. Який він був тактик. Який він був розумний, слизький виродок.

Ті тривожні дзвіночки тепер шалено лускали.

Уоррен раптом зрозумів, що Грілло був контрпанчером. Уоррен діяв, і тоді якимось чином Грілло точно знав, що він збирався зробити, і мав команду ударів у потрібному місці. Той, хто думав за нього, безперечно був добрим. Занадто добре, неохоче визнав Воррен.

З Грілло завжди був фінт у фінті в фінті. Воррен був вражений тим, що він досі живий.

Ці тривожні дзвони тепер сильно били.

Він подумки спостерігав, як губи Фолвелла вимовляють слова: «Шар у шарі», і сигнал тривоги замовк.

Уоррен раптом усвідомив, що його турбує, і повільно сів у ліжку. Він нахилився, схопив мобільний телефон зі столу біля ліжка й зателефонував Роберту Фолвеллу. «Роберте, мені потрібна твоя допомога».

«Чим я можу вам допомогти, інспекторе?»

«Як швидко ви зможете зібрати та співвіднести всю інформацію, яку маєте про Грілло?»

«З якими параметрами?»

Уоррен глибоко вдихнув, зосереджуючись на своїх думках. «Що ми знаємо про властивості Грілло. Те, що знає Грілло, знаємо ми. А те, чого він не знає, знаємо ми».

"Тридцять хвилин."

«Чудово. Подзвони Сему. Нехай він покличе екіпаж. Зустрінемося в конференц-залі через годину».

— Негайно, інспекторе. Роберт Фолвелл перервав дзвінок і поклав мобільний телефон на стіл поруч із собою. Він був в операційній, крутнувся на кріслі й підтягнувся животом до комп'ютера. Він дістав файл Грілло й збирався зробити в ньому кілька нотаток перед тим, як роздрукувати його для зустрічі, коли його

комп'ютер почав видавати перші вісім нотаток Діксі, а потім повторив цю схему. Він ввімкнув численні сигнали тривоги у своєму комп'ютері, щоб сповіщати його про різні події. Кожен будильник мав різний зразок музичних нот. Він знав, що ця послідовність означала, що хтось використовував той запасний жорсткий диск у CallComm.

Він швидко отримав доступ до програми, яка дозволяла йому перехоплювати будь-який дзвінок на цьому диску, і вдягнув навушники. Він почув, як хтось набрав п'ятнадцятизначний номер, відмінний від номера Джонні Савіні, і почув, як на телефон відповів чоловік: «Привіт».

Той, хто телефонував, сказав: «Ви нам потрібні. Приведіть своїх людей до апартаментів Queens Gardens».

Чоловік запитав: «Коли?»

Той, хто телефонував, сказав: «Прямо зараз».

"Зрозумів." Чоловік поклав трубку.

Фолвелл швидко знайшов для нього місце.

Подзвонили ще на п'ятнадцятизначний номер, відповів інший чоловік.

Той, хто телефонував, сказав в основному те саме.

Чоловік, якому телефонували, в основному сказав те саме.

Потім цю процедуру повторювали ще тричі.

Фолвелл не міг визначити, де був абонент, але він отримав місцезнаходження кожного викликаного чоловіка. Один був у Південній Ямайці, інший у Східному Елмхерсті, Маспеті, Форест-Гіллсі та Короні — усі частини Квінса.

Коли протягом наступної хвилини більше не було дзвінків, Фолвелл подзвонив Воррену.

«Воррен! Я щойно отримав п'ять дзвінків із цього зовнішнього диска в CallComm, так само, як вони спілкувалися з Джонні Савіні. Чоловік кожного разу наказував іншому чоловікові йти до апартаментів Queens Gardens. Ось-ось щось станеться. Я вірю, що Грілло збирається втекти».

Фолвелл почув, як Воррен різко вдихнув, а потім на іншому кінці дроту запанувала довга пауза. «Я пропоную зустрітися не в конференц-залі, а тут, у операційній», — сказав він.

— Гарна ідея, — сказав Воррен. «Ми будемо прямо там».

Через десять хвилин Воррен, брати, Карлос, Баллард, Мангейм і Берк прийшли до Фолвелла в операційній. Фолвелл швидко розповів їм усе, що сталося.

«Схоже, Грілло збирається зробити свій крок», — сказав Сем.

«І якщо ми втратимо його цього разу, ми більше ніколи не побачимо його», — сказав Стів.

«Це правда», — сказав Воррен. Він зустрівся з Баллардом. «Ваші люди все ще на позиціях у всіх трьох житлових будинках?»

"Так."

«Скажи їм бути пильними, особливо тим, хто живе в апартаментах Queens Gardens. У нас є всі підстави вважати, що Грілло переїде протягом години».

Баллард дістав мобільний телефон і почав набирати номер. Він відійшов на десять футів, щоб не перебивати Воррена та інших.

«Що ви хочете зробити, інспекторе?» — запитав Фолвелл.

«Перш ніж я зможу прийняти рішення, — сказав Воррен, — мені потрібно розібратися з фактами цієї справи. Почнемо з шовку. Чи можемо ми припустити, що Грілло навмисно поклав ці підказки в ці костюми, знаючи, що ми можемо розгадати підказки, щоб ми потрапили в його пастку? Чи був він готовий до того, щоб ми зробили такий крок? Він такий розумний?»

Воррен глянув на братів.

«Безперечно», — сказав Стів

«Це було надто ідеально», — сказав Сем. «Він мав знати, що ми їдемо, і маршрут, яким ми будемо користуватися. Мабуть, він підклав ці підказки, щоб ми могли їх слідувати».

«Я не переконаний», — сказав Берк. «Мені здається, що був лише один шанс із тисячі, що ми могли зв'язати шовкові костюми з тими кравцями».

«Тоді як вони так напали на нас?» — запитав Мангієм.

«Квінс — його рідний майданчик», — сказав Берк. «Одне його вухо побачило нас, випустив монету, і вони прибули».

«А як щодо команди снайперів на даху?» — сказав Мангієм. «Заміновані телефони?»

«Хлопець параноїк, гаразд», — сказав Берк. Він знав, наскільки ми хороші, і планував відповідно».

«Заплановано коли?» — сказав Фолвелл.

«Звідки мені знати?» Берк сказав, розчарування - це його голос..

«Коли мина потрапила в пастку?» — запитав Фолвелл. «Чи збирається він мінувати телефони-пастки в офісній будівлі, яка йому належить, куди люди збираються приходити на роботу наступного дня. Він не зміг би влаштувати все це за п'ятнадцять хвилин».

«Цьому хлопцеві наплювати на офісних працівників чи будівлі, якими він володіє», — сказав Берк. «Його хвилює лише вбити Воррена».

«Це цілком правда», — сказав Воррен.

— Не знаю, — сказав Баллард. «Я не хочу думати, що він такий розумний, але він може бути».

"Карлос?" Уоррен запитав його думку.

Карлос знизав плечима. «Гей, до мого часу».

Воррен сказав: «Я вважаю, що він підклав ці підказки, знаючи, що ми можемо за ними стежити. Він такий розумний. А тепер, як щодо передачі з банку?» Він подивився на Фолвелла. «Коротко, будь ласка».

— Гаразд, — почав Фолвелл. «Після того, як я перехопив сигнал, переданий до будинку Грілло, я зламав центральний комп'ютер Bank of Manhattan. Вперше я дізнався про банківські рахунки Грілло там і про більшість численних підприємств, ресторанів і комерційних будівель, якими він володіє».

Воррен вказав на свого чарівника. «Які підприємства? Є в Квінсі?»

"Немає. Найближча компанія до Квінса — CallComm, і це на схід від району, біля його дому».

"Ресторани?" — запитав Воррен.

«Два в Брукліні й один у Бронксі».

«Які будівлі? Є в Квінсі?» — запитав Воррен.

"Так. Численні багатоквартирні будинки, зокрема Henderson Arms, Royal Place і Queens Gardens. І численні офісні будівлі. Той, який ви були змушені увійти після першої засідки, і той, який вони використовували як платформу для обстрілу вас, коли ви були на даху, є двома з восьми. »

«Чому ви не сказали нам про них у той час?» — запитав Воррен із загостренням у голосі.

«Я пам'ятаю, — сказав Фолвелл. «Просто ми тоді не знали важливості цієї інформації. Як ми могли?»

"Абсолютно вірно. Цілком правильно, — сказав Уоррен.

«Хтось у банку, — вів далі Фолвелл, — за допомогою надзвичайно складної програми помітив мої сліди та спробував повернутися назад і знайти моє місцезнаходження».

«Тож можна з упевненістю сказати, що Грілло знає, що ми знаємо те, що ви дізналися під час першого злочину», — заявив Воррен.

«Хтось точно знає», — сказав Фолвелл. «Ми можемо лише припустити, що вони сказали Грілло».

«Це правильно», — сказав Сем.

Воррен сприйняв мовчання всіх інших як згоду. «Продовжуй, Роберте».

— продовжував Фолвелл. «Я відступив перед тим, як вони отримали позитивне блокування, почекав деякий час, а потім знову увійшов до їхнього комп'ютера, використовуючи більш складний протокол. Саме тоді я дізнався про зв'язок Грілло з Банком Скенектаді. Я також виявив, що через фіктивну корпорацію Грілло володіє іншою судноплавною компанією, зареєстрованою в Панамі, і великим складом на набережній недалеко від Провіденса, Род-Айленд. Цього разу мене не виявили.

«Коли я зламав Bank of Schenectady, я дізнався про його майно на півночі штату та його справи з усіма цими закордонними банками, і це змусило мене дізнатися, як він відмиває свої гроші. Тоді я отримав ордер, і ви пішли його арештовувати».

«Тож можна з упевненістю сказати, що він не знає про те, що ви знайшли в банку Скенектаді», — сказав Воррен.

«Це правильно», — сказав Фолвелл.

Обидва брати кивнули.

— Ні в якому разі, — сказав Берк.

«Тоді як Грілло пояснить, що ми знали про його власність на півночі штату?» — запитав Мангейм. — Зрештою, ти з'явився там трохи пізніше, ніж він.

«Гарна думка», — сказав Воррен.

«Можливо, ми стежили за ним за допомогою нашого супутника», — сказав Стів.

«Вони повинні знати про наші технології в космосі», — сказав Сем.

— Він, напевно, теж дізнався про ордер на арешт, який ми отримали? — сказав Мангейм. «Як ми отримали цю інформацію? Треба припустити, що він зрозумів, що ми підключилися до комп'ютерів Банку Скенектаді».

«Хммм». Воррен подумав над цим, а потім глянув на братів. «Хіба хтось може бути таким розумним?»

«Я мушу сказати, ні, він не такий розумний», — сказав Стів.

Його брат кивнув.

"Я не бачу, щоб він встановив такий зв'язок", - сказав Баллард.

— Ні в якому разі, — сказав Берк.

«Він знає», — сказав Мангейм. "Повір мені."

Воррен подивився на Карлоса.

Карлос напівпосміхнувся і сказав: «Це ромовий олен».

Воррен взяв це за те, що він не знав і не хотів висловлювати свою думку.

«Чи могли вони цілеспрямовано маніпулювати цією передачею від банку, щоб ми підключилися до банківського комп'ютера й отже отримали всю цю інформацію?» — запитав Уоррен групу.

— Звичайно, ні, — сказав Фолвелл. «Він навмисно не давав нам достатньо інформації, яка могла б спричинити його арешт. І я перевірів. Цей банк здійснює регулярні перекази. Ми випадково спіймали одного».

Воррен глянув на Фолвелла й кивнув.

«І коли я був у банку Скенектаді, — продовжив Фолвелл, — надійшла передача з банку Джорджтауна, що на Кайманових островах, щодо нещодавнього переказу коштів на якийсь інший рахунок, не пов'язаний з Грілло. З цікавості я зламав цей банк, запустив пошук по всіх трьох іменах Грілло та дізнався про таємну сховку грошей і той факт, що він володіє майном там і двома іншими складами. Один у Квінсі та один у Брукліні».

«Це єдине джерело інформації, про яке Грілло не підозрює», — сказав Мангейм.

«Я не згоден», — сказав Фолвелл.

«Я теж», — сказали Стів і Сем водночас.

— І я, — сказав Баллард.

— Я теж, — сказав Берк.

Карлос знизав плечима.

Воррен почав ходити туди, де йому було доступно. «Тепер, Роберте, як щодо додаткового стаціонарного телефону, який Грілло використовував для спілкування з Джонні Савіні?» Чи може Грілло знати, що ми скомпрометували цей засіб зв'язку? Ці телефонні дзвінки, які вони зробили нещодавно, мали на меті відволікти нас, чи вони справжні?»

«Вони не можуть знати, що ми скомпрометували цей кабель», — сказав Фолвелл. «Я щиро вірю, що ніхто в світі, крім двох-трьох людей, не міг би встановити такий зв'язок. Без хвастощів, лише факт».

Берк пробурмотів собі під ніс: «Без хвастощів, правда», достатньо голосно, щоб усі почули.

Фолвелл кинув на нього сердитий погляд.

«Але Савіні не вдалося забезпечити прикриття вогню під час останньої засідки», — Мангейм сказав. «Вони запитають себе, чому б і ні. Вони прийдуть до висновку, що його або вбили, або, якщо потрапить у полон, їм доведеться зіткнутися з можливістю того, що він був змушений розповісти все, що знав».

«Тож ви хочете сказати, що ці дзвінки мають на меті збити нас із колії». — спитав Уоррен Мангіема.

"Так."

— Ні в якому разі, — сказав Берк.

«Так, — сказав Мангейм. «Ми повинні припустити, що Грілло знав, що ми ретельно обшукаємо його будинок і знайдемо цю лінію».

«Я так не думаю», — сказав Фолвелл. «Вони перерізали цю лінію. Мені довелося зробити багато правильних припущень, а потім отримати доступ до найскладніших технологій. Доторкнутися до цієї лінії було майже неможливо. Ні. Грілло не міг знати, що ми перехопили ці дзвінки. Він в апартаментах Queens Gardens».

Воррен покусав губу, роздумуючи

«Ви повинні діяти. Зараз. Уоррен?» — сказав Фолвелл.

«Залишай свою сорочку», — сказав Воррен.

«Ми повинні встановити певні обмеження на інтелект цієї людини», — сказав Стів.

«Він не може весь час думати про все, — сказав Сем.

«Ці телефонні дзвінки справжні», — сказав Стів.

«Якщо Грілло нема зараз, він скоро буде», — сказав Сем.

«Бьюсь об заклад, що лімузин прибуде за кілька хвилин», — сказав Берк. «А також корабель з головоорізами».

«Я мушу погодитися, — сказав Баллард. Саме тоді його мобільний телефон задзвонив. Він відповів і послухав десять секунд, перш ніж покласти трубку. «Воррен! Мої люди в апартаментах Queens Gardens зареєструвалися. Там щойно з'явилися два вагони головоорізів. Вони вештаються, явно чогось чекають».

"Побачити! Що я тобі казав, — сказав Берк. «Грілло там!»

Воррен глянув на Карлоса.

«Він такий розумний?» — запитав Карлос. «Хіба він не такий розумний? Схоже, ваше рішення залежатиме від того, як ви відповісте на ці запитання, Воррене». Він любив спостерігати за роботою Воррена та його розуму. Що за шоу.

«Тобі потрібно вирішити, Воррене», — сказав Фолвелл. «Кожна секунда, яку ви затримуєте, — це секунда, коли Грілло нас випереджає».

"Я знаю, я знаю. Дай мені хвилинку. Я не можу думати. Мій мозок перетворюється на желе».

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Після довгої паузи Карлос сказав: «Мені не хотілося б втручати в твої роздуми ще один гайковий ключ, Воррене, але, можливо, нам варто розглянути можливість того, що Савіні видав справжню схованку Грілло, коли вперше зламався. Він міг бути в апартаментах Royal Place. Що може бути кращим способом відштовхнути нас від запаху, ніж сказати правду, а потім відмовитися від неї під величезним тиском, тому ми повністю відмовимося від цього».

«Дурниця!» — сказав Берк.

«Грілло в апартаментах Queens Garden, — сказав Фолвелл. «Телефонні дзвінки це підтверджують». Фолвелл підвівся, і його ліктем перекинуло чашку з кавою. Пекуча рідина впала на праве стегно Берка, намочивши ноги його штанів.

Берк зойкнув від болю й закричав: «Дивись, що ти робиш, ти незграбний маленький пустун! Що за ідіот.»

Фолвелл гикнув. «Незграбний маленький пустун? Ідіот? Ти такий дурний, що твоя мати, ймовірно, щоранку прибирає тобі одяг».

«Це рветься!» Берк звернувся до Фолвелла. «Послухай мене, маленький, косоокий, дурний, маленький виродок. Мені це було з тобою. Я навіть попередив вас, що ви не знаєте, на що я здатний. Пора вибити з вас лайно». Берк почав наступати на нього.

«Берк!» — гаркнув Воррен.

Берк зупинився на місці.

Щойно Карлос почув це єдине слово Воррена, його шия заколола. Він міг відчутти, що Воррен ховає за цим словом — приховану загрозу та силу цього попередження.

"Що?" — вигукнув Берк, усе ще дивлячись на Фолвелла.

«Ви вибачитесь перед Робертом».

Карлос почув наказ, а за ним — холодність і безжалісність Воррена. Йому було цікаво, що зробить Берк.

«Вибачитися? У жодному разі. Мені вже набридло це маленьке лайно», — сказав Берк.

Берк такий дебіл, подумав Карлос. Він відійшов трохи ліворуч, щоб побачити обличчя Воррена й Берка.

«Ви попросите вибачення перед Робертом, або вас переведуть на іншу посаду і ви знімете цю справу».

«Вибачитися? Ніколи!»

Воррен ковзнув перед Берком, подивився йому в праве око й прогарчав: «Ти зараз же вибачишся перед Робертом, або я прямо зараз розкрию тобі обличчя».

Волосся на потилиці Карлоса встало дибом. Це було все. Відсутня частина особистості Воррена, про яку він знав, що має існувати, але якої ще не відчував. Карлос бачив лише м'якого мислителя. Геній, безумовно. Але до цього часу в його тілі не було жодної поганої кістки.

Але тут була його інша сторона. Темна сторона. Фізична сторона. Підла, порочна сторона.

Карлос також чув про фізичні здібності Воррена. Боявся нічого, не дарма. Чорний пояс другого ступеня з карате Вадо Кай зі здатністю вибити будь-кого до смерті. І один із найкращих знімків у будь-якій розвідслужбі США.

Карлос уважно спостерігав за Берком. Так, здавалося, він нарешті це отримав.

Берк напружився, дивлячись на Воррена. Його очі розповідали про те, що тепер він боїться, що він справді вірить, що йому загрожує неминуча небезпека, і якщо він не зробить саме того, що сказав Воррен, він справді розколе обличчя.

Берк глибоко вдихнув і сказав: «Роберте, вибач, що сказав тобі це».

«І?» Воррен видихнув іншому чоловікові в обличчя.

Берк зробив паузу. «І я більше ніколи тобі не погрожуватиму».

Воррен кивнув. "Досить добре." Він обернувся, щоб поглянути на Фолвелла. «Ти маєш так ворогувати з ним?»

Фолвелл виглядав засмученим.

«А тепер повернемося до основ», — сказав Воррен. «Коментарі, думки. Що нам робити?»

«Доберімося до апартаментів Queens Garden, — сказав Стів. «Ці телефонні дзвінки справжні.

— Прямо зараз, — сказав Сем. «Це наша єдина надія».

«Це наш найкращий вибір», — сказав Фолвелл.

«Він точно буде там», — сказав Берк.

Карлос посміхнувся й знизав плечима. Йому було цікаво, що робитиме Воррен.

Уоррен сів у сусіднє крісло й дивився прямо перед собою, поки його думки крутилися. Він вірив, що Грілло достатньо розумний, щоб підкинути шовкові підказки та бути готовим, коли вони прийдуть. Як інакше вони могли влаштувати таку продуману засідку з такою кількістю планів на випадок непередбачених обставин?

І якщо Грілло був такий розумний, то, судячи з того, що тепер знав Воррен, йому залишалося робити лише одне.

Воррен підвівся і сказав: «Отже, якщо Грілло очікує, що я піду до апартаментів Queens Gardens, я не розчарую його». Він почав вказувати на людей і гавкати. Коли він зупинився, він по черзі подивився на кожного й побачив суміш рішучості й здивування.

«Ти впевнений, що хочеш грати саме так?» — сказав Берк.

Воррен кивнув.

Стів напівпосміхнувся. «Ну, або вийде, або ні».

«У такому разі, — сказав Сем, — у мене може виникнути ідея. У цій справі, Уоррене, ти висував звинувачення проти Грілло. Ви завжди були на передньому сидінні головного автомобіля. Я пропоную використати цей факт».

"Як так?" - сказав Воррен.

Сем виклав свій план. Тоді він сказав: «Ми можемо доставити сюди одного літака протягом години».

«У будь-якому випадку це займе принаймні стільки часу, щоб реалізувати все це». — сказав Баллард.

«Мені це подобається», — сказав Воррен. Він подивився на Карлоса. «Мені потрібен один волонтер».

«Я знаю ідеальну людину для цієї роботи», — сказав Карлос.

— Не ти, — сказав Воррен. «Ти зі мною».

«Ні, не я», — сказав Карлос. «Джеймі зробить це».

— Тим часом ми зі Стівом отримаємо ордери на обшук, — сказав Сем.

— Дякую, — сказав Воррен. «Запитання, панове?»

Чоловіки кілька секунд стояли, дивлячись один на одного.

Уоррен сплеснув руками. "Ходімо."

Фолвелл підійшов до Воррена, коли той йшов до дверей.. «Ах, Воррен. З вашого дозволу я хотів би піднятися до маленької каюти на півночі штату й перевірити це місце».

«Я добре». Воррен не збирався просити Фолвелла чи Мангейма піти туди, куди вони збиралися сьогодні. «Візьміть із собою захист. Ти ніколи не дізнаєшся. Грілло просто може бути там».

Фолвелл кивнув.

Усі чоловіки вийшли з кімнати.

Роберт Фолвелл увійшов до операційної та зробив два дзвінки.

Йому пощастило.

Тім Іглфезер і його двоюрідний брат Родні Шенк були вдома і ненадовго проспали фізичні вправи на свіжому повітрі.

Фолвелл зайшов до кабінету свого безпосереднього керівника і розписався гелікоптер — один був доступний для польового персоналу — і подав план польоту. Потім він попросив і отримав ще один ордер на обшук власності Грілло на півночі штату. Суддя підпише його протягом години та надішле копію телексом до гелікоптера. Потім піднявся ліфтом на дах.

Його вертоліт стояв на вертолітному майданчику, і він полетів до Олбані. Кузени приїхали з Трої й були готові їхати. Подорож до маленької каюти зайняла ще годину, і вони приземлилися на тій самій галявині, що й раніше.

Чотири броньованих синіх Форда, а за ними чотири броньованих Хамві, зі скрипом зупинилися біля апартаментів Queens Gardens. Кожні двері відчинилися, і двадцять вісім чоловіків вихопили зброю та вибігли з машин. Чоловік з обличчям Воррена почав викрикувати накази.

П'ятнадцять чоловіків тинялися на тротуарі надворі, здавалося, не знаючи, що робити. Всі вони були схожі зовні. Темне волосся, одна брова, оливкова шкіра. У всіх були опуклості під пахвою; у деяких навіть був заправлений револьвер на пояс.

Чоловік із обличчям Воррена наказав своїм маршалам затримати кожного з чоловіків, що тинялися на тротуарі. Коли це було зроблено, він вказав на кількох своїх людей витягнутими вказівним і середнім пальцями: «Ви двоє, стежте за цією стороною будівлі. Ви двоє, південна сторона. Ви двоє, північна сторона. Ви двоє, дальній бік. Ніхто не виходить, ніхто не входить. Пішки або на машині».

Шестеро чоловіків помчали в трьох різних напрямках. Двоє присіли там, де були. Решта чоловіків на чолі з людиною з обличчям Воррена пройшли до головного входу. Кожен знав, що існує явна ймовірність того, що Грілло та багато добре озброєних чоловіків справді можуть бути тут і що вони можуть будь-якої секунди вступити у стрілянину.

Усередині був невеликий вестибюль зі сходами ліворуч повз ліфти, які вели короткий коридор. Вони пройшли повз ліфти, зайшли на сходову клітку, спустилися по сходах і зупинилися перед першими дверима, до яких підійшли.

Чоловік з обличчям Воррена стукав у двері. Двері відкрив невисокий лисий чоловік із брудними руками.

Чоловік з обличчям Воррена сунув йому ордер на обшук. «Ви супер у будівлі?»

«Так».

"Ім'я?" — запитав чоловік із обличчям Воррена.

«Б-Бенджамін», — запнувся супер.

Чоловік із обличчям Воррена швидко показав бейдж перед обличчям Бенджаміна й сказав: «Воррен. Маршал США. У нас є ордер на обшук цих приміщень, і ми обшукаємо ці приміщення, починаючи з вашого».

Кілька маршалів увірвалися в маленьку квартиру й швидко оглянули місце, налякавши жінку середнього віку в бігуді, яка їла бутерброд із смаженим сиром і дивилася маленький чорно-білий телевізор на кухні.

Чоловік із обличчям Воррена сказав приголомшеному суперникові: «Містере. Бенджамін. Ви підете з нами і візьмете з собою ключі. Ви відкриєте всі двері в цій будівлі. Якщо ви цього не зробите, вас заарештують за перешкоджання правосуддю. Ти розумієш?"

Бенджамін витер руки об брудні комбінезони, схопив величезний комплект ключів із брудного столу у вітальні й випередив офіцерів зі своєї квартири. Він зупинився й зачинив за ними двері.

Бенджамін пройшов коридором із загоном маршалів прямо за ним і, використовуючи ключі, відчинив перші двері, до яких потрапив, і офіцери юрмилися всередину.

Щойно чоловіки пішли й вона почула, як зачинилися двері, дружина керівника Гарріет Бенджамін встала з-за столу, підійшла, взяла трубку й швидко зателефонувала.

Роберт Фолвелл, Тім Іглфетер і Родні Шенк обійшли всю згорілу каюту, їхні черевики хрускотіли по гравію, щоб оглянути територію. Кузени, як добре знав Фолвелл, були найкращими слідопитами на схід від Скелястих гір. Щоразу, коли будь-яке федеральне агентство потребувало відстеження когось або чогось, вони зверталися до двоюрідних братів, тому що Орліне Перо та Шенк були відомі своєю здатністю вистежувати метелика в лісі.

Кузини, однак, не менш славилися своєю непередбачуваністю. Оскільки вони фактично не працювали на уряд, іноді вони неохоче допомагали владі, якщо не були войовничими щодо деяких пропозицій про допомогу. Це залежало від завдання, їхнього настрою, того, хто запитував і як їх запитували.

За допомогу то просили абсурдні гроші, то давали безкоштовно.

Фолвелл познайомився з двоюрідними братами минулого року, коли вони разом працювали над справою в Міссісіпі, де деякі вбивці, які втекли з в'язниці в Теннессі, вчинили злочин. Через те, що в'язні-втікачі перетнули межі штату, було викликано ФБР. Агенту, який відповідав за цю справу, потрібен був чарівник, тож Фолвеллу та його команді доручили справу. В'язні-втікачі використовували болото як схованку, тому двоюрідних братів і сестер попросили розшукати їх.

Цього конкретного разу двоюрідні брати просто попросили по тисячі доларів кожен, проживання та харчування, поки вони були там, і витрати на дорогу, звичайно. Бюро з радістю їм послужило.

Знайшли полонених за два дні.

За цей час Фолвелл і двоюрідні брати стали друзями, і вони були готові і бажали допомогти йому знайти транспортні засоби, якими Грілло користувався, щоб дістатися від великого будинку до хатини в горах.

Швидко обійшовши каюту, Фолвелл і двоюрідні брати перемістилися серед уламків. Каяута була повністю дерев'яною, і величезні, здебільшого обгорілі деревини звалилися у велику купу. Інше сміття, в основному попіл, було складено в купу.

Проте Фолвелл майже одразу знайшов те, що шукав. Серед уламків, праворуч від вітальні на першому поверсі, була зона приблизно шість на чотири фути, яка була піднята приблизно на два фути від решти підлоги, а під нею спускалися сходи. Він одразу впізнав у ньому аварійний люк, яким скористалися Грілло та його охоронці.

Фолвелл опустився на коліна, просунув голову в отвір і побачив майже те, що очікував побачити. Ця піднята частина підлоги була приблизно вісімнадцять дюймів із суцільного дуба зі сталеву пластину товщиною чотири дюйми на дні. Занадто товстий, щоб рентгенівське проміння проникло, занадто товсте, щоб спалити.

Краї платформи були тонкими й довгими, нахиленими приблизно на десять градусів по всьому периметру приблизно на два фути, і вона ідеально поєднувалася з рештою підлоги.

На поверхнях платформи та підлоги, де вони зустрілися, була речовина. Він був того самого кольору, що й дуб, і був липким на дотик. Фолвелл зіскрібав зразок у флакон, який вийняв із кишені, але думав, що знає, що покаже лабораторний аналіз. Епоксидна смола з нещільною когезією, змішана п'ятдесят/п'ятдесят із гранульованим дубом до точної щільності дуба, щоб сонограма не могла виявити місце з'єднання шва, і була достатньою, щоб зв'язок, що утримує платформу з підлогою, міг зламається, коли буде застосовано достатній тиск.

Не знаючи, що утримує платформу в її піднятому положенні, Фолвелл запитав кузенів: «Якщо ця платформа перезапуститься після того, як я спустився, будь ласка, викопайте мене, чи не так».

Двоюрідні брати посміхалися і щось ствердно бурмотіли.

Фолвелл протиснувся в отвір і спустився сходами. Він відразу побачив величезний домкрат, яким вони підняли платформу, щоб втекти. Це виглядало достатньо вивченим, щоб перемістити будь-яку кількість уламків над ним і зберегти цю платформу піднятою протягом наступного тисячоліття.

Потім він провів коротку екскурсію по бункеру вниз. Подивитись було небагато. Уздовж стін на полицях стояла їжа. Чотири нари, три заввишки, загалом дванадцять, займали половину кімнати. Кілька стільців, стіл, телефон. Маленький відеомікшер і один монітор стояли на столі. Фолвелл погрався з комутатором і виявив, що в гаражі є дві камери, спрямовані на будинок.

«Хлопче, ці хлопці не пропускають жодного трюку», — подумав він.

Він швидко глянув на телефон. Товста волоконно-оптична лінія була прикріплена до його задньої частини і проходила прямо в підлогу. Не дивно, що він не зміг знайти мідну лінію, що виходить звідси, подумав він. Він подумав пройти лінією до місця призначення, але вирішив, що це вже не має значення.

Задовольнивши свою цікавість, він знову забрався в зруйновану каюту і спустився в підвал. Користуючись своїми кроками, щоб виміряти відстані, він визначив, що підвал був менший за вітальню, а прихований бункер був не під підвалом, а поруч із ним. Йому було цікаво, що скаже про це інспектор Воррен.

Тепер він хотів залучити двоюрідних братів до проблеми зниклих автомобілів.

Лука Веласко був на своїй кухні з телефоном біля вуха і сказав: «Дякую, Гарріет. Кажете, він використовував ім'я «Воррен»? . . . Ага . . . ти зробив? . . . Добре. Тоді він поклав трубку.

Він зайшов у вітальню, висунув шухляду знизу столу й дістав маленьку цифрову камеру. Він увімкнув живлення, щоб переконатися, що батареї справні, знову вимкнув живлення та вийшов із квартири, замкнувши за собою двері.

Він підійшов до сходової клітки в кінці коридору й спустився на один проліт, а потім поглянув у маленьке віконце у дверях. Він спостерігав, як начальник, містер Бенджамін, відчинив двері чиєїсь квартири, і купа озброєних людей, яких він припустив, були маршалами США, увірвалася в цю квартиру.

Ці чоловіки залишалися в цій квартирі не більше хвилини, а потім повернулися в коридор і пішли за містером Бенджаміном до наступної квартири. Бенджамін відчинив ці двері, і маршали кинулися в ту квартиру з голою зброєю.

Ця процедура повторювалася біля кожних дверей, коли вони йшли коридором до Веласко. Двічі, поки він дивився, двері були закуті. Коли це сталося, маршал виступив уперед із великими болторізами й перерізав ланцюг. Тоді чоловіки кинулися всередину.

Невдовзі Веласко зрозумів, хто з маршалів головний. Один чоловік безперервно вигукував накази і був першим у кожній двері, яку відкривав Бенджамін.

Залишаючись на сходах і за дверима, Веласко вимкнув спалах і повністю наблизив свою камеру, а потім сфокусувався крізь вікно на чоловіка, який викрикував накази. Він отримав кілька хороших фотографій його та кількох окремих знімків інших маршалів, а також кілька групових знімків.

Потім він піднявся нагору, увійшов до своєї квартири й став чекати.

Через двадцять хвилин його двері з гуркотом відчинилися, і маршали кинулися до його квартири. Він намагався виглядати здивованим і засмученим.

Вони кинулися всередину, піднявши зброю, і, не кажучи йому жодного слова, пробігли через кожну кімнату, а потім вийшли й зачинили за собою двері. Веласко почекав ще хвилину, щоб переконатися, що вони зникли, потім підійшов, замкнув двері та вставив ланцюг на місце.

Він зайшов у вітальню, увімкнув свій комп'ютер, під'єднав вихід цифрової камери до комп'ютера та витратив кілька хвилин, розміщуючи щойно зроблені фотографії на веб-сайті. Потім він одним коротким абзацом описав, що з ним сталося на тій же сторінці. Він додав, що чоловіки на фотографіях зараз перебувають у його будинку.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Фолвелл вийшов із підвалу, пройшов крізь уламки й зупинився на гравію навколо кабіни. Там він розповів двоюрідним братам усе, що трапилося щодо втечі Грілло з великого дому, і як вони знайшли перший бункер, тунель, сарай з транспортними засобами, де тунель виринув на поверхню за шість миль від дому, і де зникли сліди.

«Інспектор Воррен вважає, що цей гравій був насипаний навколо будинку, щоб приховати сліди транспортних засобів, і що вони заховані десь під будинком», — додав Фолвелл.

Орлине Перо та Шенк повільно обійшли будинок, шукаючи очима гравій. Кілька разів вони ставали навпочіпки і намацали каміння. Двічі вони проривали каміння до землі.

«Ви кажете, що сліди зникли. Де саме це було?» — запитав Орлине перо.

"Там." Фолвелл показав рукою. Він повів дорогу вниз з гори туди, де закінчувався яр. По дорозі він показав на ділянку твердої глини, що підіймалася до будинку з яру. «Інспектор Уоррен вважає, що транспортні засоби використовували ту ділянку, де глина тверда, як камінь, щоб дістатися до будинку».

Орлине Перо та Шенк підійшли до твердої глини, а потім униз, повільно й навмисне, дивлячись на землю навколо. Кілька разів вони спускалися навпочіпки, обмацували землю й бурмотіли одне одному свої спостереження.

Вони зустрілися за невеликим пагорбом, де за чотириста ярдів перед хатиною закінчувався яр. Фолвелл подивився на маленьку долину між двома пагорбами. Його дно було близько десяти ярдів завширшки і здебільшого рівне. Крихітний струмочок завширшки близько двох футів текла з південного боку по всій довжині вузької долини.

Фолвелл слідував за двоюрідними братами, коли вони йшли на схід дном яру триста ярдів, аж поки обидва зупинилися й витріщилися.

— Треки, — вказуючи на нього, сказав Шенк.

Фолвелл теж їх бачив.

Кузени опустилися навпочіпки, і Шенк відкритою долонею намацав бруд. Він сказав: «Дві машини. Один файл. Важка. Позашляховик або такого розміру. Ця область зберегла принт. Мені виглядає як BF Goodrich All Terrain T/A».

Двоюрідні брати встали, а Шенк пройшов двісті ярдів на схід дном яру, постійно дивлячись у землю. Літлфезер і Фолвелл залишилися на місці й дивилися, як він іде.

Потім Шенк зупинився, розвернувся й пішов назад, де на нього чекали Літлпер і Фолвелл, потім двоюрідні брати повільно пішли на захід, а Фолвелл у десяти ярдах позаду них.

Раптом Шенк зупинився й знову присів. «Сліди зникають прямо тут, де закінчується трава і йде пісок». Він стояв і озирнувся.

Фолвелл точно бачив, про що він говорив. «То чому ж на піску немає слідів, як ти гадаєш?»

«Має бути причина», — сказав Шенк. Він рушив вперед, дивлячись у землю. За сто ярдів у долині він зупинився й подивився ліворуч. Потім він зайшов у густий чагарник і зник. Через десять секунд Фолвелл і Літлфезер почули, як Шенк вигукнув: «Ах-ха!»

Фолвелл і Літлфезер обмінялися здивованими поглядами й підбігли до Шенка. Вони зазирнули в кущі й побачили те, що побачив Шенк — два шари соснових дощок два на десять дюймів на вісім футів. Всього близько півсотні. Вони виглядали абсолютно новими.

Фолвелл дивувався, чому вони важливі.

«Повинна бути причина, чому вони звалені саме там», — сказав Літлфезер.

— Мабуть, — сказав Шенк. Він вийшов із кущів і озирнувся. Його погляд зупинився на пагорбі праворуч від нього, де ділянка землі починалася на дні яру й піднімалася на пагорб приблизно на дванадцять футів. Він був близько двадцяти футів завширшки, на ньому не росла рослинність.

Кузени перезирнулися і кивнули. Вони обоє підійшли до цього ґрунтового схилу й почали голі руками копати його дно на рівні ніг. Через кілька секунд пухкий бруд каскадом посипався вниз по схилу, відкриваючи металеві двері п'ятнадцять футів завширшки та вісім футів заввишки з ручкою прямо посередині. Кузени витерли бруд з усіх боків дверей, поки не оголили їх краї. Літлфезер повернув ручку, і обом чоловікам знадобилося підняти й штовхнути двері вгору.

І ось вони, два темно-зелені блейзери Chevy поруч у маленькому гаражі. Фолвелл побачив, що шини справді були Гудріча.

Шенк подивився на Фолвелла з усмішкою на обличчі. «Ми можемо ще щось знайти для вас?»

Фолвелл засміявся. Потім він запитав: «Отже... що сталося зі слідами?»

Літлфезер сказав: «Вони зупинили ті блейзери там, де закінчувалися рейки. Потім вони поклали всі ці дошки поруч перед першим транспортним засобом, а потім повільно загнали його вгору по дошках. Коли обидва транспортні засоби були на дошках, вони перемістили дошку із задньої частини на передню і продовжували цю процедуру весь цей шлях».

«Коли обидва транспортні засоби були під землею, — сказав Шенк, — вони склали дошки в куцах, щоб їх не помітили».

«Там серед бур'янів є мертві гілки», — сказав Літлфезер.

«Вони використовували їх, щоб стерти відбитки дощок з піску», — сказав Шенк.

«І саме так ви змушуєте два транспортні засоби зникати в повітрі», — сказав Літлфезер.

«Неймовірно?» — сказав Фолвелл.

«Цей Грілло, мабуть, розумний хлопець», — сказав Літлфезер.

«А як щодо гравію навколо будинку?» — запитав Фолвелл

«Мій брат володіє ділянкою нерухомості неподалік», — сказав Шенк. «Весною стає досить волого. Навколо їхнього будинку є гравій, щоб допомогти відводити воду від будівлі».

Фолвелл не міг дочекатися, щоб все це розповісти Воррену. Інспектор мав рацію, але з неправильної причини. Грілло та його люди були тут, але гравій тут ні при чому.

Чоловік із обличчям Воррена повів своїх маршалів на дах апартаментів Queens Gardens, і вони розійшлися віялом. Подивитись було небагато. Було чотири великі компресори кондиціонера і дві антени, одна досить велика, щоб знадобилося три відтяжки.

Паоло, один із людей Карлоса, підійшов до чоловіка з обличчям Воррена. «Ну, — сказав Паоло, — ми обшукали кожну квартиру, кімнату, комірчину, закуток і щілину в цьому місці. Ми навіть обшукали дах. Грілло та його людей тут немає».

Чоловік із обличчям Воррена коротко кивнув, дістав мобільний телефон і набрав сім номерів. «Карлос. Ми шукали всюди тут, в апартаментах Queens Gardens. Грілло тут немає. Що нам робити?»

«Ваше прикриття розвіялося?» — запитав його Карлос.

Чоловік із обличчям Воррена помасував йому чоло. Шкіра дивно зморщилася. «Ні, ця маска все ще на місці. Свербить, як божевільний, але я думаю, що в ньому залишилося ще кілька годин носіння».

«Добре, — сказав йому Карлос, — піди покажи це обличчя в апартаментах Royal Place і обшукай кожну квартиру».

«Ми вже в дорозі».

Карлос сидів на задньому сидінні коричневого «Плімута». Він роз'єднав дзвінок на мобільному телефоні, повернувся праворуч і подивився на Воррена, який сидів поруч. «Я щойно відправив Хайме до апартаментів Royal Place. Я подумав, що його варто бачити з твоєю маскою по всьому місту, якщо можливо».

Воррен кивнув. «Гаразд, ходімо».

Троє людей Карлоса сиділи на передньому сидінні, і всі п'ятеро вилізли з машини. За ними стояли два однакових на вигляд «Плімути». За рухом руки Уоррена брати та Берк вилізли з найближчого, а Баллард і троє його людей вилізли з іншого.

Вони пройшли парами на відстані п'ятдесяти футів один від одного два квартали до бульвару Вернон і зупинилися біля маленького напівзруйнованого складу в Галлетс-Коув, який був нічим іншим, як широкою територією на Іст-Рівер. Він був настільки занедбаним, що Уорренові здалося, ніби жалюгідна фарба була єдиним, що заважало йому розвалитися. Більшість скла давно розбилася.

Надворі було так яскраво, а всередині так темно, що їм буквально доводилося висунути голови крізь вибиті вікна, щоб побачити, що там безлюдно. Вхідні двері навіть не були замкнені.

Чоловіки увійшли, розповзлися і обшукали місце, що зайняло всього одну хвилину. Увесь простір був відкритий, за винятком загородженого офісу в одному кутку, а в стінах було більше дірок, ніж речовини. Усе, що мало будь-яку цінність, було пограбовано багато років тому, тому тут було порожньо від усього, крім пилу й бруду, нагромадженого ганчір'я та купи старих вологих газет, на яких був товстий шар яскраво-зеленого моху.

«Гей, Воррене, — сказав Сем. «Навіщо Грілло прийшов сюди?»

«Я думав, ми це обговорювали. Тому що це місце, яке Фолвелл знайшов через банк Джорджтауна, це єдина власність Грілло в Квінсі, про яку він міг і не знати, а ми знаємо про неї».

«Тож ви все ставите на передчуття», — сказав Стів.

Уоррен знизав плечима.

«Ні, я маю на увазі, чому тут?» — повторив Сем. «Повинна бути причина».

— Мабуть, у нього є човен на річці, — сказав Воррен.

— Ви гадаєте? — сказав Карлос з усмішкою.

— Я подивлюся, — сказав Баллард.

— Ми всі підемо, — сказав Воррен. «Ми не повинні розлучатися».

Уоррен і його люди пройшли через задні двері невеликого складу на яскраве сонячне світло. Будівлю з усіх боків оточувала П-подібна алея. Біла цегляна стіна заввишки десять футів відділяла склад від річки.

Чоловіки повернули праворуч і пішли вздовж стіни, намагаючись знайти місце чи якісь двері. Вони повернули праворуч у північно-західному куті будівлі й побачили двері в стіні за двадцять футів. Карлос повернув ручку, повільно й тихо відчинив двері, просунув голову й озирнувся. Він відкрив його до кінця, потім нахилився й пройшов.

Решта маршалів присіли та йшли слідом за ним.

Вони зайшли в маленьку халупу, яка була прибудована прямо до стіни з великим вікном, що виходило на річку. Вони пригнулись і підійшли до вікна. Кожен чоловік підняв голову, поки не побачив великий трищогловий вітрильник, прив'язаний до старого дерев'яного пірсу, що стирчав у Східному каналі Іст-Рівер. Вони також могли бачити трьох чоловіків над палубою, які, здавалося, на щось чи когось напружено чекали.

Воррен точно знав, на що вони чекають, і мало не посміхнувся. Рухом руки він дав знак своїм людям пробратися назад через халупу та вийти за двері на інший бік стіни. Вони повернулися всередину складу в порожній офіс, щоб чекати. Тут сильно пахло тлінням — пліснявою, змішаною з пліснявою та гнилою деревиною і, можливо, навіть чимось нагадувало старі вологі шкарпетки. Воррен сидів у кутку з іншого боку маленької кімнати від своїх товаришів, глибоко задумавшись.

Він думав, що знає Грілло, що спонукало його, як і чому він так діяв. Але зараз було так багато невідомого.

Грілло зник. Зникла. Тепер усе, що Грілло мав зробити, — це залишитися на місці тиждень, пару днів — до біса, ще двадцять чотири години, і Воррен більше ніколи його не наздожене, поки він не наздожене Воррена.

Уоррен не мав ілюзій. Грілло прийде за ним. І так далі.

Він дуже добре знав, що такі люди, як Грілло, ніколи не прощають і не забувають. Найменшу образу вони несуть у могилу. І Грілло таїв на нього пекельну образу. Настільки, що Грілло був готовий ризикнути всім, щоб убити його.

Все, що Воррен міг зробити зараз, це зникнути на своїй роботі. Залишайтеся в русі. Виконував кожне завдання, яке міг виконувати за межами країни. Ніколи не заспокоюйся, поки старий виродок не буде мертвий і похований. Але навіть тоді Грілло, ймовірно, заснував би добре фінансований трест для майбутніх поколінь вбивць, щоб переслідувати його вічно.

Уоррен згадав цей випадок повністю. Він переглянув усе, що сталося, і кожне рішення, яке він прийняв на цьому шляху. Чи міг він виконати роботу краще? Чи мав він набити Грілло задовго до цього?

Він не бачив як. Він залишався позаду Грілло на кожному кроці та переслідував його як міг.

Але, незважаючи на його зусилля, Грілло завжди був на крок попереду його.

Тепер він намагався передбачити Грілло. Бути десь до прибуття Грілло.

Але він був тут у важкій ситуації. Він все поставив на передчуття.

Звичайно, він відправив основну частину своїх людей до апартаментів Queens Gardens на випадок, якщо Грілло та його люди будуть там. Але Воррен був упевнений, що Грілло там немає. Він ставив на все, що Грілло «такий розумний» і що телефонні дзвінки, щоб ті люди прибули до тих квартир, були обманом.

Він міркував про те, скільки чистої удачі прислужило йому досі в цьому випадку.

Було дивом, що він ще живий.

Було дивом і те, що Грілло залишився живий.

Це була пекельна бійка. І якщо Грілло з'явився тут, на цьому складі, і все закінчилося сьогодні, то Уоррен був у гарній позиції, щоб перемогти — тобто залишитися живим і вбити Грілло.

Якщо це не закінчилося сьогодні, це означало, що Грілло втік, і Воррен усе життя дивитиметься через плече, чекаючи кулі з його іменем.

— Гей, — прошепотів Воррен. «Що сьогодні?»

— Субота, — сказав Стів.

— Я маю на увазі дату, — відповів Воррен.

«Двадцять п'ятий».

«Грудня?» Уоррен був здивований.

— Цілий місяць, — сказав Сем.

Анджело Франко Грілло сидів у м'якому кріслі в кутку квартири, пихаючи на довгій чорній туфлі. Кандіотті сидів на дивані біля дальньої стіни, повністю схиливши голову на подушку, і міцно спав. У вітальні тут і там сиділи інші чоловіки. Дехто дрімав у спальнях.

Один чоловік, Пол Комо, сидів перед ноутбуком за столом уздовж дальньої стіни.

Грілло довго затягувався сигарою й швидко видихнув десять кілець диму.

Саме тоді Комо напружився на своєму сидінні. «Ось, бос», — сказав він, вказуючи на екран комп'ютера. «Подивіться. Повідомлення від Веласко. Він точно ідентифікував Воррена. Маршал зараз в апартаментах Queens Gardens».

Грілло та Кандіотті швидко встали, підійшли й поглянули на комп'ютер через плече Комо.

«Воррен з'явився там саме тоді, коли ти сказав, бос». — сказав Комо. «Молодець».

Грілло втупився в екран і двічі прочитав усе повідомлення. «Збирай наше лайно. я задоволений. Тепер ми можемо піти».

«А як щодо тих двох чоловіків внизу в гаражі, які спостерігають за будівлею?» — запитав Кандіотті.

«Відправте Ланда і Пачеллі попереду нас, щоб вони подбали про них», — сказав Грілло.

«А що з тілами?»

«Залиште їх там, де вони приземляються».

Це було одне з найболючіших очікувань, які Уоррен коли-небудь змушений був пережити. Зачекайте. Зачекайте. Зачекайте.

Зачекайте, поки з'являться Грілло та його головорізи.

Зачекайте, поки Грілло вдасться втекти.

І втеча Грілло означала б початок мук Воррена.

Воррен сильно зітхнув і подивився на своїх людей з іншого боку брудного офісу...

У цей момент усі вони почули, як під'їхали машини та заглушили двигуни. Усі підняли голови над стінами, туди, де було скло, і дивилися, як три старі «б'юки» — помаранчевий, рожевий і білий — зупинилися перед маленьким напівзруйнованим складом. Вони спостерігали, як усі дванадцять дверей відчинилися одночасно, і дванадцять чоловіків вийшли.

Одним із них був Анджело Франко Грілло.

І Воррен посміхнувся.

Це була усмішка, сповнена найвищого самозадоволення. Йому здавалося, ніби чотири тонни тривоги злетіло з його плечей, і він справді відчув себе щасливим уперше відтоді, як почалася вся ця біда.

«Ну, ну, ну, що ти про це знаєш», — прошепотів Уоррен.

Маршали підвелися, вийшли в центр складу й стали в ряд обличчям до вхідних дверей. Кожен витягнув з кобури свій пістолет.

Уоррен з власного досвіду знав, що Грілло та його люди не могли побачити всередині, поки не підійшли до будівлі та буквально просунули голови всередину, тому вони чекали там.

Але Грілло та його люди не заходили на склад. Натомість вони почали обходити його зліва від маршалів. Воррен і його команда вибігли через задні двері, за ріг і вишикувались у провулку між будинком і стіною.

Через кілька секунд Грілло — із запаленою сигарою в лівій руці — та його охоронці повернули за ріг. Вони піднялися алеєю і завмерли як один, побачивши чергу маршалів, що чекали на них.

Ніхто не поворухнувся і нічого не сказав, і Воррен зміг порівняти чоловіків із Грілло. Чоловік праворуч від Грілло був високий, щонайменше шість проти двох. Він виглядав одутлим і не в формі з коротким чорним кучерявим волоссям і товстими окулярами.

Точно не м'язи, припустив Воррен. Він повинен бути мізком вбрання.

Інші десятеро чоловіків, по п'ять з кожного боку від двох чоловіків посередині, точно були мускулами. Товсті, сильні, пильні, зі стегнами, що стискалися до колін, і однією густою бровою, що відділяла їхні чола від облич. Воррен навіть міг розгледіти опуклості, які їхня зброя робила під їхніми лівими пахвами.

У провулку не було нічого такого, що було б достатньо великим, щоб за ним сховався чоловік, і Воррен знав, що все вирішиться за наступні кілька секунд.

«Мої Грілло», — прошипів Уоррен таким тоном, який чітко давав зрозуміти, що він мав на увазі. «Він креветка посередині».

Воррен зрозумів, що він і його люди мають дві переваги. Вони переважали ворога чисельно від дванадцяти до одинадцяти, оскільки Грілло ніколи не носив рушниці. А в руках у них були пістолети. Людям Грілло довелося б звільнити своїх.

Обидві шеренги людей були на відстані близько тридцяти ярдів одна від одної. Вони дивилися одне на одного, оцінюючи своїх ворогів. Здавалося, час зупинився для Воррена; він не міг почути жодного звуку, відчутти запах, відчутти вітерець або відчутти смак чогось, крім електрики в повітрі, яка, здавалося, завжди залишалася, коли люди збиралися померти.

Воррен намагався з'ясувати, хто з них першим візьметься за рушницю.

Це був чоловік ліворуч від Грілло.

І за третину секунди всі люди Грілло взяли за зброю, крім самого Грілло та високого порохівника.

Уоррен підняв пістолет і вистрілив у чоловіка ліворуч від Грілло. Пістолет цього чоловіка так і не побачив світ, тому що перший постріл Уоррена потрапив йому в живіт, роздробивши йому хребет, коли він вийшов з тіла. Він зі стогоном упав.

Протягом наступних п'яти секунд між двома шеренгами людей обмінялися тридцятьма пострілами. Усі дев'ятеро охоронців Грілло впали на тротуар. Один із людей Карлоса, один із людей Балларда та Берк впали в агонії, звиваючись і кричачи.

Воррен почув, як куля просвистіла повз його ліву щоку.

Через кілька секунд Берк помер.

Грілло та висока пухівка все ще стояли на місці.

Уоррен чув якісь дивні звуки під час зіткнення і точно знав, що це було. «Кілька з цих хлопців, — крикнув він і вказав на людей Грілло, помахавши дулом рушниці, — носять майларові жилети. Увага, це ще не кінець».

Карлос і Баллард кинулися вперед. Коли вони підійшли до купи тіл, двоє людей Грілло перекинулися й спробували взяти зброю. Карлос вистрелив одному з них у кишку.

У Балларда не було чіткого удару головою в іншого чоловіка, тому він вистрілив йому в ліве стегно. Мабуть, куля потрапила в головну артерію, тому що кров почала хлюпати з рани. Але це його не зупинило. Він усе ще намагався виконати удар, і Баллард пробив йому праве стегно. Цей постріл, мабуть, також потрапив в артерію, тому що крововтрата була настільки великою, що чоловік впав у шок. Він почав тремтіти всім тілом і жалісно стогнати цілу хвилину, поки не помер.

Грілло та високий пуховик стояли нерухомо протягом усього епізоду, дивлячись на маршалів. Грілло не виявляв жодних емоцій, але Воррен міг сказати, що останній обмін порушив рішучість високого пуховика. Тепер обидва очі показують страх, як подвійні промені двох маяків.

Уоррен поклав рушницю на бік і повільно підійшов до двох чоловіків. Він зупинився перед високою пудреницею і сказав: «Ви, мабуть, мозок вбрання».

Високий пухівка нічого не сказав, але його ноги почали тремтіти.

«Це ви планували?» Уоррен натиснув

Висока пухівка нічого не сказала.

Уоррен підняв свій пістолет і вистрелив високою порохівницею прямо в серце. Він упав, ніби всі його кістки були видалені.

Тоді Воррен ступив перед Грілло, і той не втримався. Він усміхнувся. Це була усмішка повної перемоги.

"Так Так Так. Якщо це не сам великий бос». Воррен продовжував посміхатися.

Грілло, здавалося, не збентежився. Він навіть затагнувся сигарою і недбало видихнув дим.

«Ти тепер не виглядаєш занадто жорстким, правда?» - сказав Воррен. Його посмішка зникла, коли він дивився на Грілло.

Ще до того, як Воррен став маршалом, смерть була невід'ємною частиною його життя. Його першим спогадом були батьки, які лежали в трунах після смертельної автокатастрофи. Потім у дивній послідовності подій, які були поза його контролем, він убив двох людей, само захищаючись у різних інцидентах, і через кілька тижнів був змушений організувати вбивство ще десятків.

З тих пір, як він став маршалом, смерть, здавалося, витала над ним практично на кожному завданні, схвально посміхаючись. Він був змушений убити незліченну кількість чоловіків і навіть одну жінку під час виконання службових обов'язків і кілька разів бачив, як гинули друзі — як Берк лише кілька хвилин тому — і був свідком смерті в, здавалося б, нескінченних різноманітних умовах.

Йому це ніколи не подобалося, але воно стало необхідним доповненням до його роботи.

За ці роки він настільки звик до смерті, що певна частина його захопилася нею. У критичні моменти своєї кар'єри він відчував, що відчуває запах смерті — ще до того, як це сталося, — як собака відчуває запах страху — ніби сама смерть була відчутною сутністю.

Він вірив, що ця здатність насправді двічі врятувала йому життя.

Але це був не запах, точніше, це було більше схоже на якусь ауру, яку може отримати людина, або феромони, які хтось виділяє, на які інші люди підсвідомо налаштовуються, або... . те, що Воррен не міг описати з точністю.

Що б це не було, зараз його було в надлишку, але це було за межами простого факту, що Грілло ось-ось помре, напевно й однозначно.

Уоррен нахилився до Грілло, схилив голову під дивним кутом і вдихнув через ніс. Він нахилився ще ближче, знову вдихнув через ніс і виявив, що наближення смерті не можна виявити жодною нюховою залозою. Це було так, наче усвідомлений менталітет в іншому вимірі спостерігав за цими подіями та вигукував попередження, яке Воррен ледь сприймав на абсолютній межі своїх почуттів.

Грілло знову затагнувся сигарою й спробував пустити дим Ворренові в обличчя. Уоррен був готовий до цього і мав наготові легені повітря. Він видихнув Грілло назад собі в обличчя.

— Тоді, мабуть, вам просто доведеться мене заарештувати? Грілло говорив невимушено, наче замовляв вечерю в гарному ресторані.

«О ні, — сказав Воррен. «Вас не заарештують. Я вирішив зробити вам великий сюрприз».

«А що, скажи задалегідь, великий сюрприз?» Грілло запитав насмішкувато:

Дивлячись в очі Грілло, Уоррен підняв пістолет і вистрілив Грілло прямо між очі. Куля пробила невелику дірку, але, вилетівши, рознесло йому потилицю.

Грілло вдарився об тротуар, як мішок із розмоклою пшеницею.

Уоррен нахилився, доки його тулуб не став паралельним тротуару, і він дивився прямо на Грілло.

«Сюрприз!»

Уоррен випростався, уважно прицілився й вистрілив. Шматок голови Грілло зник у червоних бризках. Воррен розправив плечі, націлився на ствол і вистрілив. Інший шматок голови Грілло зник у ще одній червоній бризці. Воррен знову натиснув на курок, і ще один шматок голови Грілло розлетівся в ніщо. Воррен стріляв знову і знову і знову, і кожного разу він відколов частину голови Грілло, доки не залишився лише обрубок шиї на його плечах, а вся голова Грілло була в плямах крові, мізків, кісток і шматків шкіра голови — деякі з жмутами волосся, які все ще прикріплені, — яка була розбризкана на тротуар над тілом.

Кожна куля викопала в бетоні невелике заглиблення перед тим, як відрикошетити вдалину зі скиглінням, і кров почала збиратися в них.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Карлос оглянув тіло Грілло, нахиливши голову то в один бік, то в інший. Зрештою він сказав: «Ви знаєте, якби ми відібрали кінчики його пальців, вони б не змогли ідентифікувати тіло».

«Я хочу, щоб його ідентифікували», — сказав Воррен. «Маленький урок для тих, хто, можливо, захоче зайняти його місце».

Карлос глянув на Воррена й усміхнувся, задоволений, що тепер у нього є ця абсолютно дивовижна історія, яку він може розповісти своїм друзям і колегам про той час, коли він був свідком, як інспектор Воррен вбив Анджело Франко Грілло.

«Як щодо пива та перекусити?» — запитав Карлос.

"Можливо іншим разом." Воррен пішов геть.

Це були непоказні двері в непоказному коридорі непоказного житлового будинку. Уоррен подзвонив у двері. Він відкрився майже одразу з Фолвеллом з іншого боку.

«Тоді це зроблено?» — запитав Фолвелл.

Воррен кивнув.

«Як щодо темного Кроненбурга та нью-йоркської стрічки завтовшки чотири дюйми?»

"Було б чудово. Дякую." Воррен спробував посміхнутися й увійшов до квартири.

Фолвелл виглядав схвильованим.

Уоррен виглядав просто втомленим.

КІНЕЦЬ

Незабаром: ОТРИМАТИ ЗАВІСУ

Будь ласка, перегляньте всі чудові книги від
Кевін Воррік Фіцджеральд в
www.fitzgeraldlit.com
Велике спасибі